

Jan van den Boomen

LÁGY SZÉLben,
lazacszín hold alatt

DELTA VISION

Ezen kiadvány a Delta Vision Kiadó engedélyével készült,
könyvárusi forgalomba nem kerülhet.

Másolása, terjesztése kizárólag a kiadó előzetes,
írásos engedélyével történhet.

F. F. Coppolának

*Egymás hegyén-hátán a házak
utcák, melyeket szennyelé öntöz,
sok híd, palota, templom, tömlőc
s butikok, honnan szörnyű bűz árad;*

*százfajta ember- s asszonyállat,
ringyók, szenteskedő kevélyek,
besúgók, brávók, rendőrkémek
s tollforgatók, kik plagizálnak;*

*bicegő koldusok, kifestett
perverzek, sanda ágyrajárók,
kiket a fogdmegek keresnek,*

*apródok, zsebmetszők, lakájok,
szekerek, lovak, szörnyű lárma.
Erion. Vágyóddol utána?*

1.

DORIO RACCHINI

*Hogy Don Juan alászállt az Akberón vizébe,
S Khárónnak, a révésznek már obuluszt dobott:
egy koldus, vad nézésű s döllyfős, mint Ántiszbénesz,
bosszúálló marokkal két evezőt fogott.*

Hideg szél csapott le a nyikorgó kerekű batárra, amint az lassan dőcögött a kopott kövezeten. Meglibegtette a mélyvörös bársonyfüggönyöket, és sebzetten szűkölt a dohogó rézsárkány kéményében. Ezúttal a megszokottnál hamarabb érkezett, talán a lassan kitelő holdak hozták, talán valami közelgő égiháború tolta maga előtt sápatag hírnökként. Idegen volt az érintése, s noha az esős évszak már a vége felé járt, mintha senki sem vette volna komolyan, hogy megérkezett.

A batár utasa komor arccal figyelte a bársonyfüggöny mögül a nyirkos utcát, a lassan vetkező kékplátánokat, a lidércfényvel világló, vastag üvegű lámpásokat a kapuboltok kőszájaiban. Az árnyak furcsán megnyúltak a vizes kövezeten, reszketve hasaltak a homályos pocsolyákba, és akár a kiömlött tinta, úgy szivárogtak szerteszt.

Erion megváltozott ilyenkor, mihelyst az óriás planéta napja alászállt, s csak vérszín ködöket és a fény szomorú emlékeit hagyta maga után. Más fények gyúltak ilyenkor, más élet ébredezett, a hideg kőépületek között, s mire az Imeko torony baljós sziluettje felolvadt az éjszakai égben, hogy csupán a sárkánylampionok pislogjanak ablakréseiben, megfordult a világ, s másik arcát tárta az utca felé. Sötét, hideg és mogorva volt ez az ábrázat. Nyirkos köd minden lehelete.

Ezekén a ködpamatokon dübörgött most keresztül a batár, vasalt kerekei alatt darabokra tört a pocso lyák mocsos tükre. Nehéz függönyei méltóságteljes mozdulatokkal követték rázkódását, kályhájának kéme nye keserű füstcsíkot húzott maga után. Erős abradói heréltek húzták, fekete hátukon néha felfénylett a kék hold, amint letekintett a roppant városra. A kerek képű hold két kistestvére ficáncolt a batár két oldalán: vastag falú lámpásokba zárt azúr kísértetláng. Homályos fényük ezüsttel futtatott, kopott címert nyalt körül – kétféjű farkas vicsorog egy öt sávval osztott pajzson.

Egy, a távoli Gorvik számtalan nemesi címere közül s gorviki volt az a hat lovas is, aki a nehéz batár előtt és mögött rúgdatott. Görbe orruk sólyomcsőr, szemük fekete zsarátnok, árnyékköpönyegük alakatlan, libbenő fantom. A kocsiban utazó intéseit lesték, a súlyos, arannyal terhes kéz minden mozdulatát, hogy ha kell, vérüket ontsák érte. Mert vérük az ő véréből való

volt, mert az a kéz őket is óvta, mert az a magányos alak a batárban az ő családjuk első embere volt. Dorio Racchini.

A vén gorviki szótlanul meredt a patacsattogástól zajos utcára, súlyos teste egyszerre mozdult a nyikorogó batárral. Jobbja a dísztelen ramiera markolatán játszott, acélszürke szemei a kékplatánok zörgő leveleit, a házfalakon felkúszó ködöt figyelték, s a családja múltján merengett. A rézveretes krónikáskönyvük szerint ilyen idő volt akkor is. Majd' egy évszázaddal ezelőtt, amikor a koldusszegény Ambro Racchini a városok városába érkezett.

Odakint új erőre kaptak a fények: valahol a lejtős utca aljában erős lánggal világló fáklyák lobogtak. Az egyik elöl haladó lovas lassított, megvárta, míg a dübörgő batár melléje ér. A bakon ülő szikár, fekete kendős alak visszafogta az abradói heréltetket. A lovas lehajolt a vaslemezekkel megerősített kocsi ablakához, és néhány szót suttogott a függönyt félrehajtó kezeknek. Csak beleegyező bólintás a válasz.

Megérkeztek.

* * *

A palota nem volt sem a legszebb, sem a legnagyobb Erionban, mint ahogy a bál sem volt az, amelyet gazdája, egy kivénhedt aszisz kalandor – jelenleg a Shírennek nevezett kerület harminchét *sygmenének* grófja

– adott adóbérlői tiszteletére. Természetesen nem volt valódi nemes sem, az igazi erioni arisztokrácia legfiatalabb családja is kétezer esztendőre tudta visszavezetni családfáját, címe inkább a hatalmát és a befolyását jelezte az erioni közrendűek számára.

Ha az épület nem is volt párját ritkító, azért meglehetősen híre volt a Kereskedőnegyed déli kerületeiben. Hatalmas ablakaival, üvegezett ajtóival és a kerti tavacska vizéhez hajló niarei füzekkel irigységet váltott ki a helyi potentátok közt. Az aszisz kalandor értette a módját, miként bánjon az adóbérlőtől befolyó pénzekkel, s mivel érzéke és stílusa is volt, előkelő palotát varázsolt maga, és szerénynek épp nem nevezhető udvartartása köré.

Valaha Ramish volt a neve, s a Dul Mordakok zászlaja alatt szolgált a Vadvíz vidékén – Shíren grófjává csak jóval később lett. Abasziszban testőrként szolgált, vizitor volt, vándorharcos, s nem is az utolsó. Kontraktusa végeztével arra jutott, jobban megélhet, ha maga mögött hagyja a Héjafészek néven ismert hercegkapitányi palotaerődöt, s megszolgált zsoldjával a Délvidék felé veszi az útját. Antohban és a jó szerencséjében bizakodva vágott neki, hogy Erion óriásvárosában kamatoztassa fegyveres tudását. Úgy számolta, hogy többet és talán veszélyesebben is kell majd dolgoznia, ám a fizetség sem a vén héja szűk markából fog csordogálni.

Becsvágytól és kíváncsiságtól telten kanyarította nyakába a világot azon a huszonkét esztendővel ezelőtti

napon. Nagyképűen egy félbevágott ezüstpénzt vetett az elképedt révésznek, aki a Vadvíz túlsópartjára evezett vele. Meg sem fordult többé.

Most pedig Erion egy befolyásos családjának élén állt, szolgálataiért a Shíren kerület felett nyert hatalmat a hercegtől. A palota akkoriban egy bukott kegyenc rózsavízzel teli lakhelye volt, s vele együtt kapta meg a néhai gróf adóbérlőit is. Manufaktúrák tulajdonosait, külhoni kereskedőket és kézműveseket, kiket generációnként megújítandó szerződések kötnek, valamint mindenféle egyéb népeket is, akik – Erion sajátos törvényei szerint – polgárjogukat és letelepedési engedélyeiket évről évre gazdag ajándékokkal váltják meg maguk és családjuk számára a kerület uránál.

A néhai Ramish körömfeketényit nem törődött az-
zal, honnan származnak azok az ajándékok. Nem voltak erkölcsi aggályai, s ugyanúgy szemet hunyt adóbérlőinek tevékenysége felett, mint mások Erion zűrzavaros kerületeiben. Ezért, mint rendesen, ezúttal is mosolyogva fogadta az utca ködéből palotájába lépőket.

* * *

A bálteremre száz meg száz fahéj-, és szegfűszegaromásjú gyertya lángja vetett sápadt fényt, s hozott a falak közé bársonyos meleget. Nem mintha az aszisznak nem telt volna örökéggő lámpásokra, de egyrészt így kívánta a báli etikett – amire egyébiránt nem sokat

adott –, másrészt, bár elegendő fény érte a termet, aki akart, találhatott magának árnyas zugokat is.

Dorio Racchini egy öblös karszékbe húzódott a gyermák arany fénykörein túl, és a nyirkos utcáról érkezőket figyelte. Szürke haját fekete kendőkkel fogta össze, s ezüst huroksattal rögzítette. Mélykék és fekete ruhát öltött, orkabőr csizmáját ezüstveretek ékítették: Acélszín szemei csaknem elvesztek a bozontos szemöldök alatt, tekintete a jelenlévőket követte. Kőbe metszett vonású arca szigorról és magányosságról árulkodott – igen, e férfi magányos volt, hiába leste minden óhaját a mellette álló három sólyomcsőrorrú fiatalember.

A gesztusok tudorai könnyűszerrel felismerhették Racchiniban a goromba, bármire kész embert, aki elvei miatt mar el maga mellől mindenkit, ugyanakkor vasmarokkal óvja övéit, legyen bár szó családjáról vagy alantasairól. Ennél mélyebbre azonban senki nem láthatott: zátonyra futott minden próbálkozás a sziklaarc moccsatlan árkaiban.

– Ki ez az ember, atyám? – A fiatal, erőteljes hang a nehéz bársonyfüggönyök árnyékából érkezett. Tizenöt tavaszt megélt gyerekember, serkenő bajusszal. Tartása hányaveti, a derekára kötött fekete kendő arany mintái alapján *siedon*, szabad nemesi harcos. Cassir, a legfiatalabb fiú. Még sosem tette tiszteletét az adóbérlők bálján, szeme kíváncsi parázs, pillantása mélyén kihívó dac és dölyf.

Hirtelen vér. Rossz vér.

Tudta ezt a vén gorviki is, s mert nem tehetett Rana-gol döntése ellen, fejet hajtott előtte. Cassir előbb-utóbb menthetetlenül felnyársaltatja magát egy mocskos síkátorban, mert hiába mutatta a hajába és derekára kötött két abraselyem kendő, hogy *dispada* és *demor*, vagyis kétkezes harcos és már két halálos párbajt vívott, hiányzott belőle mindaz, ami igazán kitűnő harcosná tehetne volna: a türelem és az önuralom.

– Az a macskaképű? – sutto-gta Dorio. Mély és rekedt volt a hangja, inkább tűnt kísértetnyelvnek, mint emberi beszédnek, s Cassirnak közelebb kellett hajolnia, ha érteni akarta. – Semven. Délvidéki strici, az Artadroza csatornavidékének déli bordélyai tartoznak hozzá. Nem volt semmi köze hozzánk, s nem hiszem, hogy valaha is lesz. Ostoba és erőszakos kutya. Aközül is a legrosszabb keverék.

Dorio Racchini ismerte mindazokat, akik jelen voltak, s még többeket, akik el sem jöttek. Mindent tudott: nem volt hír, ami fertályórán belül el ne jutott volna hozzá, ha ő úgy akarta. Ez volt az egyik előnye a többiekkel szemben, akik hiába igyekeztek, képtelenek voltak olyan hatékony füleket és szemeket az utcára küldeni, amilyenek az öreg Racchini számvevői voltak. Ha akarta, arról is tudomást szerezhetett, ha egy korsó eltört a Permen-piacon, s nem került volna különösebb nehézségbe kiderítenie azt sem, ki volt az ügyefogyott, aki elejtette.

Lassú zene foszlányai kanyarogtak elő a belső termekből, női nevetés, sütemények és likőrök édes illata. Dorio Racchini azonban hajigált már annyi obuluszt az élet csodakútjába, hogy tudja: nem kell foglalkoznia sem egyikkel, sem másikkal, ugyanúgy, ahogy a ködtengerből befelé igyekvő kereskedőkkel és céhmesterekkel sem. A Shíren kerület ezen polgárai kevésbé voltak fontosak a családjá szempontjából.

Fiatalabb éveiben vágyta ismerni az ismeretlent, az eljövendőt, hogy ellenfelei feje felett vesse papirosra a sors kalkulussait, hogy ismerje a sikátort, amelytől Cassirt tiltania kell. Ám hamar rájött, hogy a mákonnyal kereskedők, a látüvegek mögött kucorgó csillagfejtők vagy a pyarroni cafka, Noir álmokkal kufárkodó papjai sem tévedhetetlenek. Alázattal lemondott hát a jövő tudásának hívságáról, és elfogadta, hogy azokról a dolgokról egyedül a Kosfejesnek van joga dönteni.

Jókedvet mímelő és kapatos vendégek rajzoltak mindenütt. Abban a biztos tudatban páváskodtak, hogy övék a holnap, hogy a városóriás teljes jogú polgárainak számítanak, és nem kell félniük Erion minden egyéb hulladékától, szerencsevadászától vagy a duhaj kalandozóktól, mert magukat és előjogaikat kemény kézzel védte a herceg. Dorio Racchininnek nem volt kedve mosolyogni ostobaságukon, sötét pillantással vizslatta a termet. Intésére egyik testőre napsárga habzóborral telt kristály poharat kerített neki, most azt forgatta révetegen. Vaskos ujjait aranygyűrűk ékí-

tették, akár a csuklóját, s a kék mintás selyeming rejtette, tetoválásokkal teli kart is. Tömpe hüvelykje a legszebb, a torz vésetekkel teli gyűrűt érintette, s Cassir tüstént körbepillantott: apja ilyesmit csakis babonaságból tett, s csak olyan alkalmakkor, ha számára kínos dolgok következtek.

A lépcső tetején vállas alak bukkant fel. Széles arcán öntelt mosoly, bajsza warviki módra, vékonyra nyelve. Vértörös inget és köpönyeget viselt, fegyverövébe díszramierát tűzött. Ingének mellfodrán gyémántokkal ékes medál, füleiben smaragdfüggők villogtak. Derékára hányaveti, mégis parancsoló stílusban csomózott almaszín zöld kendőt kötött, mely a hozzáértőknek messziről mutatta: ő a kerület golviki klánjainak hercege. Az *andon*. Mögötte a testőrei – gazdájukhoz méltón kicicomázott gyilkosok.

Dorio Racchini korára rácáfolva, fűgén és határozottan állt fel, s egyenes léptekkel közelített a nálánál jóval fiatalabb férfihoz. Ott megállt és meghajolt. Két testőre, akár két komor árnyék követte mindenben. Cassir foga megcsikordult tehetetlen dühében. Kihívóan nagy léptekkel követte apját és testőreit, majd megállt mögöttük, onnan méregette a vérszín selyemingében pompázó férfit.

– Üdvözöllek, *andon* Serindo an Balladi, s számmal üdvözöl családom minden tagja – suttofta Dorio a térd felül érő, csillogó csizmáknak. Cassir makacsul összezárta száját, s kihívón bámulta a zöld szemű férfit,

aki mindeddig nem vett róla tudomást. A herceg című más gyilkosai tisztelettel bólintottak a Racchiniak felé.

– Külön öröm számomra, Racchini, hogy jó egészségben talállak. Ajándékom bőkezű volt, köszönet érte. – Az *andonnak* erős, szivaroktól és italtól kikarmolt hangja volt, s bár a vén gorviki felé fordult, faközöld szemei változatlanul a termet fürkészték. Csak akkor nézett rá ismét, mikor az öreg már felegyenesedett. – Mindazonáltal ajánlatom még érvényben van: csupán egy szavadba kerül, hogy gazdasági tanácsadóm a szolgálatodra legyenek. Nem kell most válaszolnod – vágott elébe a rekedt szellemhangnak, hogy csuklókendőinek apró aranycsengettyűi feldaloltak –, időnk van bőven. Jó mulatást! – intett az ifjú Racchini felé, nem tudván elnyomni egy lenéző mosolyt. Cassir apja kérges kezét érezte csuklóján. Nem mozdult, csak tekintetével kísérté Balladit, amint gyilkosaival eltűnik egy homályos üvegajtó mögött.

– A kutya! – sziszegte Cassir, de apja sápadt arcát látva tüstént elhallgatott.

– Ne merj így beszélni – morogta az öreg. – Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy megengedjük magunknak, és ha még egyszer ilyesmit hallok tőled, a saját kezemmel töröm ki a nyakad! – Szuszogva nézett körül, de nem volt a közelükben senki. – Nem mint ha nem lenne háromszorosan is igazad, de tartsd észben, hogy ez nem a Kővár, és hogy bármelyik szavad illetéktelen fülekbe juthat. Legközelebb használd is a

fejed, mielőtt szóra nyitod azt a lyukat rajta, amit nekem kell élelemmel tömnöm!

Dohogva indult a karszéke felé, majd ismét szembefordult a fiával. Háta mögött millió csillag a gyertyafény, dünyögő mormogás a vonósok hangja. Cassir leforrázva állt, keze ramierája markolatát szorította, hogy elfehéredett.

– Most még vagyunk olyan erősek, hogy megfogjuk a területeinket, s ahol hiányzik az erő, ott az eszünkkel érünk célra. Ezt soha ne feledd használni – kocogtatta meg fia homlokát az öreg. – Olykor mélyebbre döfhetsz vele, mint a ramieráddal. Most nézd őket és tanulj! – nyögte még, amint visszaereszkedett a karszékebe.

Lassan múlt ezután az idő.

A terem padlatának kövein főnixek marakodtak, egy darabig azt nézte a vén gorviki végtelen türelemmel. Emberei sokat nem adtak volna érte, ha tudják, min morfondíroznak, de sem megzavarni, sem segíteni nem merték. Szoborarcokkal figyelték hát a termet, a sokféle nép keveredésének káprázatos virágait, a fátylakkal ékes erioni nőket. A Kosfejes ugyan nem nézte jó szemmel, ha nem a Szent Föld lányai közül választottak maguknak társat, de szemet hunyt afelett, ha alkalmanként más nőekkel intézték a dolgukat, itt pedig bőven akadt bámészkodnivaló.

Az órák ólomlábakon vánszorogtak, s az öreg mindegyre a termet figyelte. Csak testőrei tűntek unottak.

Egyik lábukról a másikra állva várták, mikor vet véget a vén Racchini a szórakozásnak. Később asztalkát kerítették számára, arra szemeztettek neki az ebédlő pompás táljairól, apró amulettel ellenőrizve, nincs-e méreggel preparálva valamelyik fogás.

Tarka ruhás szolgáltók cserélték a csonkig égett gyermeket, tapintatosan jelezve, hogy a bál a feléhez érkezett, amikor feldúlt arcú, árnyékköpönyeges alak loholt fel a lépcsőn. Fekete Racchini-kendője parányi zászló a nyakában, övében két ramiera, bőrkesztyűje nedves a kinti ködöktől. A vén gorviki a tekintetéből olvasta ki a rossz hírt, s hüvelykujja megint szerencsegyűrűjére tévedt.

– Megbocsáss, *abradon* – lihegte az érkező a vacsora törmelékei fölött. Egy pillanatra mintha elhalkult volna minden: a dámák nevetése, a vonósok cincogása és a kristálypoharak csengése.

– Rossz hír – suttogta a kísértethang.

– Igen. Fiaidat, Sarrolát és Chimessát meggyilkolták.

Vékony jégkéreg futotta el az öreg szemét.

– Balladi emberei voltak? – Cassir hangja kiáltásnak hatott a rájuk szakadt csendben. A férfi a fejét rázta. Nem nézett a fiúra, Doriónak válaszolt:

– Nem. Enoszukeiek.

A vén gorviki kezében véres szilánkokra roppant a kristálypohár.

* * *

A Racchiniak pénzszállító kocsiját mindenki jól ismerte a kerületben. Az acéllemezekkel megerősített, nehéz batár minden héten ugyanakkor gördült ki a csatorna északi partját uraló Kővár kapuján, végighaladt a céhmesterek utcáin, sorra véve előbb a Permen-, majd a Sedrit-, végül az Északnyugati piacot. Nem volt titok senki előtt, miért is jár körbe, a dübörgés mégis valami rejtélyes, félelmes léggel övezte a súlyos járművet. Nem változtattak ezen az előtte és mögötte ügető marcona lovasok sem: arcukon sejtelmes fensőbbiség, homlokkendőiken egy távoli, sosem látott föld színei, köpönyegeik némán verdestek a hátuk mögött.

Az út nem maradhatott el egyetlen alkalommal sem. Hóban, fagyban ugyanúgy végigcsúszott a szántalpakra fektetett monstrum a szűk utcákon, mint rekkenő nyárban a kerekein, a megsarcolt iparoscéhek, kereskedők, a koldusklánok, csepűrágók, étekházak és örömtanyák pedig csengő arannyal váltották meg nyugalmukat. A kerület biztonsága, nemkülönben saját háborítatlanságuk érdekében. A környéken rend és béke, a Racchiniak békéje honolt. Egészen két nappal ezelőttig.

A hírek gyorsan terjedtek ugyan, annyira azonban mégsem, hogy az embereket nyugtalanság fogja el. A kocsi komótosan haladt szokásos útvonalán, s időről időre megállva összegyűjtötte a kerület lakóinak apróbb-nagyobb pénzajándékait. Hat abradói sárga herélt vontatta, melyek már maguktól is ismerték az utat. A jármű egyetlen ajtaja várkapunak is beillett vol-

na, a bak két oldalán vasbilincsbe vert üveggömbök derengtek, s mágikus hatalom gyújtott lidércfényt bennük, mihelyt besötétedett. Hátról sötét vasfogódozók vezettek egy kisebb felépítményhez, mely távolról – s aligha véletlenül – a hadigályák bástyáira emlékeztetett. Több helyen is meg kellett változtatni az útvonalat miatta: az utcák felett átívelő, fából vagy kőből rótt átjárók és hidak némelyike a monstrum számára leküzdhetetlen akadályt jelentett. A felépítménybe különleges kahrei számszeríjat építettek, mely egy központi tengely körül forogva a batár egész környékét eláraszthatta acélvesszeivel.

Cassir ismét maga előtt látta a ravasz kahreit, amint a szerkezet működését magyarázza apjának. Ő maga öt-hat éves lehetett akkor, s jól emlékezett: más vágya sem volt, minthogy egyszer ő kezelhesse a masinát.

– Ez az a kar, amely egyetlen rántással újra felajzsa a szerkezetet, s egyúttal új nyilat is emel a vajatba – mondta a mérnök egy rézrúdra mutatva, mely ékszerként csillant a napsütésben. Apró, okos szemei voltak, amolyan mindenre figyelők, s Cassir meg volt győződve róla, hogy a kahreinek bizonyosan nem kell kutatnia elgurult pénzdarabok, szertehagyott kacatok után. Elegendő körbepillantania, s máris megmondja hová is lett, amit keres. – Ilyen méreteknél rendszerint több csörlő és még több idő kell a számszeríj harckésszé tételéhez. Ez a kar, mely számos áttételt és kereket mozdit – a részletekkel nem untatom, méltóságos uram

– egyetlen rántásra elvégzi mindezt. Nem mondom, legény a talpán, aki megteszi, de rengeteg időt nyer vele.

Cassir Racchini most fenn zötykölődött a toronyban, s unott arccal figyelte a mohlepte cseréptetőket, a kőfaragványok alatt szorongó galambokat. Kétoldalt szürke kőfalak emelkedtek, megvetemedett ablakkeretek, foghíjas zsaluk mindenütt. A szél a csatorna felől fúj, s más, téresebb utcák fáinak leveleit sodorta. A mennybolt dermesztő egykedvűséggel, óntányérszürkén borult Erionra. Egyetlen felhő sem látzott, s a nap is csak kifakult foltnak rémlett a toronyok magasán.

A batár előtt két, mögötte három Racchini-kendős lovas haladt, övselymeik alapján mindannyian siedonok. Szélfútta hajjal, fel-fellebbenő köpönyegük miatt jócskán átfagyva érték el az Északnyugati piacra néző pihenőt. Alant az ismert világ egyik leghatalmasabb bazarja terpeszkedett, jobb felé lejtős út vezetett a zömök kereskedőtornyok uralta térre. A kőépületek árnyékában pavilonok guggoltak, borsátrak lebernyegei csillogtak nedvesen. A tér közepén a kereskedők büszkesége, a Csarnok trónolt, ezer oszloplábon terpeszkedő óriás, mely télen-nyáron megóvta az árusokat az időjárás szeszélyeitől. Nemzedékek óta helybérlettel bíró famíliák, alkalmi kufárok, céhek boltjai kaptak itt helyet, és ha mindent nem is lehetett kapni, megihökkentően kevés olyan dolog akadt, amit hiába keresett a vásárló.

A bakon ülő mogorva férfi a piacfelügyelő tornya felé irányította a lovakat. A barát elöl óvatosan félrehúzó-
dott koldus és gazdag egyaránt, még a tapasztalt kaland-
ozók is kitértek tiszteletet parancsoló méretei láttán.
Cassir és övéi a Csarnok sokat megélt főutcáján robogtak
keresztül, a paták és a vasalt kerekek robaját felhango-
sítva verték vissza az ódon falak. A homály életet lehel-
t a varázsgömbökbe, melyek kékes fénnel derengtek fel.

Az árusok portékái, a gyümölcsöspultok, a kancsók
és tálak mázráncos képe, a kalitkába zárt madarak dí-
szes tollruhája és Erion cserfes népének tiritarka ruhá-
zata kaleidoszkópként kavargott az ifjú gorviki körül.
A megszokott nyüzsgés, a jól ismert látvány. Valami
mégsem volt rendjén. Nem a Csarnok üvegteteje alá
szorult fény, nem is a magasban lassan köröző galamb-
bok és sirályok, nem is a függőfolyosók vetette cakkos
árnyak zavarták Cassirt.

Inkább az álságos nyugalom. A visszhangok moraja.

A gyanúsán szabad út a rohanó szekér előtt.

Két férfi bukkant fel úgy ötvenlépésnyire, a Csarnok
főutcájának közepén. Sétáló tintaárnyéknak rémlett
mindkettő, mögöttük a kijárat sápatag ellenfénye.

Harminc lépés: sárkányként tekergő, lángsárga hom-
lokpántok. Huszonöt: éjkék ujjasok, koromszín haj.

Hús: résnyi szemek, olajsárga arcbőr.

– Mocsok szuke mindkettő! – ordította Cassir, s jobb-
ja nagyot rántott a rézkaron. Olajozott csattanás. – Gá-
zold le őket, Terda!

Az elől haladó két lovas nem késlekedett: fegyver-
övékből kettős markolatú kardok villantak elő, ahogy
vágtaiba ugratták lovaikat. A kocsi nekilódult, amint
a heréltek fölött csattanva a levegőbe mart az ostor, s
Cassir dereka a torony hátsó falának ütközött. Hideg
szél sepert végig a Csarnok főutcáján, megemelt min-
den kelmét, minden rozsdás, zörgő levelet maga előtt.

A két enoszukei, mintha nem észlelte volna veszélyt,
nyugodtan közelített. Cassir már a homlokpántok réz-
vörös hímzését is látta, ahogy célra emelte a roppant
számszeríjat, azután...

...azután a két enoszukei körül meghasadt, színek
kavargó látomásává olvadt a levegő. Az ifjú Racchini
felszisszent. Hallott már efféle szuke praktikáról. Hogy
ezek az átkozottak képesek kilépni a halandók idejéből.
Ezüst villanás jelezte kiröppenő fegyvereiket. A két
elől vágató kanca keservesen felnyerített. Immár hal-
vány derengés volt csupán a két kardművész helyén,
vágásaik nyomán vér freccsent, a lovak megrogyó lá-
bakkal zúdultak tovább, akárha cukorparipák rohan-
nának holmi láthatatlan falnak – és egy szemvillanás-
sal utóbb tehetetlenül roskadtak össze. A két gorkiki
fejvadász torz ívben bukott ki a nyeregéből, s a tom-
pa reccsenések hallatán Cassir ráébredt: sok hasznukat
nem látja már.

A fedett bak alól rémülten üvöltött fel a kocsis, az
elől haladó lovak vérpermetbe vesztek, lerogyó testük-
re nyerítve rohantak társaik. A batár megbillent.

Az ifjú Racchini nem kapaszkodott, jobb karjával lassan fordította a nehézkes számszeríjat, balja vadul rángatta a rézkart, s acéltollú, nehéz vesszőkkel szórta tele a vészesen megdőlő, szikrázó kerekekkel csúszó batár környékét. A két enoszukeit nem tudta szemmel követni, elmosódott színes villám volt mindkettő, csak a fülsértően magas hangok – talán vágások, talán a beszédük – alapján tudta, hogy elkésett. Vad jégeső vert végig a batáron – acélhegyű, vérszín tollú támadás.

– Árulás! – üvöltötte Cassir.

Dermesztő csikorgással csúszott tovább a nehéz batár, a szikrázó kerekék zaját elnyomta a lovak sikolya, amint egymásra zuhantak, elszaggatva a fogatolás szíjait. A kocsi megdőccent és kifordult, ahogy a lovakra rontott, majd sokmázsás lendületétől hajtva robogott tovább. Cassir a szeme sarkából látta a három íjászt – a Csarnok üvegtetős mennyezete alá ácsolt egyik függőfolyosó ívéről lőttek –, de egyelőre képtelen volt irányban tartani fegyverét, s Ranagolhoz üvöltött, hogy ne engedje felborulni a batárt. Ha átbillen a holtponton, szilánkokra zúz mindent, ami az útjába kerül, s az ifjú Racchininek kétsége nem volt felőle, hogy ő maga sem élné túl a borulást.

Talán a Kosfejes hallgatta meg, talán csak a szerencse pártolt hozzá – az egyik kerék vasalása mindenesetre pengő sóhajjal adta meg magát, s az abroncs szikrázva perdült messzire. A megrogyó tengely elgörbült, fülsértő csikorgással fékezte a batárt, kőszilánkokkal

verve végig a környéket. Cassir egy pillanatig azt hitte, kettéroppan a gerince. A hirtelen döccenő mentette meg az életét: a következő nyílzápor a batár mögötti virágárus pultján vert végig. A hatalmas, vasalt kocsi fémsírással, csikorogva lassult, majd megállt.

Halk hörgés kúszott végig a Csarnokon. A hozzáértők ijedten néztek össze: valahol a közelben varázshasználó próbálgatja az erejét.

Cassir nyöszörögve markolta meg ismét a számszeríjat, de érezte, hogy lassú, hogy képtelen lesz felajzani... hogy végképp elveszett. Várta a halálos sorozatot, de az nem jött. Értetlenül nézett fel.

Egy enoszukei átlótt torokkal rogyott a függőfolyosó padlójára – a haláltusájukban remegő lovak mellett rémítően széttört lábú fejevadász térdelt, markában kézi nyílpuska. Két másik egy sötét árnyat vett célba éppen az ácsolat ívén. Oldalvást, a hátsó kíséret egyik tagja kapaszkodott egyre magasabbra a Csarnok faragványokkal ékes kőoszlopain, ám az íjászok újabb sorozata nyomán átluggatott tüdővel hullt alá: az enoszukeiek ilyen távolságról ritkán hibáztak.

Mindaz, ami ezután történt, egyetlen rémítő emlékként égett Cassir elméjébe, s később sem volt képes eldönteni, mi történt előbb, s mi később. Onnantól kezdve, hogy látta Terda lövésétől holtan összerogyni az egyik szuke íjászt, megszűnt, elolvadt és egyetlen csomóba állt össze az idő. A batár tornyából látta, ahogy az egyik kardművész visító pengével lép ki halálos

meditációjából, hogy körülötte vibrálva rándul össze a tér és az idő fürgetege, lábainál a batár lemészárolt kísérte fekszik, aztán ő is összerándul, mert a mögötte álló cseréparus – maga is a család embere – hátba lövi tűvetőjével. Cassir érzékelte, hogy egyszerre minden megváltozik, ahogy felerősödik a hörgés, amíg a csarnoktető üveglapjai bele nem remegnek, s egyszerre megőrül minden állat a környéken. Galambok, sirályok és verebek vetik magukat a magasból a kocsira, csaholó kutyák rontanak ki a pultok alól, sármocskos patkányok rajzanak elő a kanális lefolyóiból, s mintha millió rovar szárnya kezdene egy intésre döngeni. Látta azt a derengő foltot is, a második kardművészt, amint elszuhan összerogyó társa mellől. Egy szemvillanásra tényleg mindenestül eltűnt, mert a vasveretes batár eltakarta. De felbukkant megint, és Cassir tudta, hogy ez a halál arca, ez az elmosódó, hihetetlen hangon visító folt, amelyik abban a pillanatban – vagy még előbb? – tűnt fel a kahrei szerkezet optikájában, amikor Cassir öntudatlanul, végső, kétségbeesésében meghúzta a ravaszt.

A cseppfolyós derengés olajsárga bőrű, hitetlenkedő tekintetű arccá állt össze, mely körül egy rémisztő pillanatra darabjaira tört az idő, s mire rendje ismét helyreállt, az enoszukei átlótt fejjel zuhant a batár mögé. Ez a nesz, a zuhanás tompa hangja józanította ki a fiút – és ekkor értek oda az állatok is.

Cassir nem értette, honnan kerültek oda, szándékaik felől azonban nem lehettek kétségei: galambok és

sirályok vetették rá magukat, véres karmokkal szálltak fel újra, s ismét alá, nem törődve azzal, hogy maguk is összetörnek. Legyek és darazsak rontottak neki mindenfelől, csatakos hátú patkányok és egerek kapaszkodtak fel a megrogyott batárra, mintha minden állat a Csarnokban egyetlen beteg elme irányítása alá került volna. Kuttyák ugattak a batár körüli tollfelhőben, ugráltak morogva a felépítmény bástyája felé. A halászok pultjain még élő rákok és tengeri pókok kezdtek vad vonaglásba, üvegtartályaik mélyén véres fejfel szaladtak újra meg újra a falnak a halak. Mind a gorvikiakat akarta.

Cassir nem látott és nem hallott. A hús- és vérszagú tombolásban Ranagol nevét üvöltve rángatta a kahrei masina karját, és nyilakkal árasztotta el az út mindkét oldalát.

A magasban a két enoszukei íjász még taláalomra az állatok közé lőtt, azután a függőfolyosó kék árnyakkal teli vége felé iramodott – ott kaszabolták le őket a Racchiniak későn eszmélő piaci őrei.

Az ifjú Racchini később eskü alatt vallotta a család sacerdonának, hogy maga Ranagol segítette meg ott a Csarnokban. Vakon és süketen fordult a számszeríjjal, szájában tollak, vér és sár íze. Szétmart balja egyetlen izzó fájdalomkötegnak tűnt, ahogy újra és újra életet és halált lehelt a csodálatos szerkezetbe, míg jobbja a dühöngő állatokat tizedelte ujjának állhatatos mozdulataival.

Precíz, nyugodt és olajozott kattanások.

Azután az állatok szétrebbentek. Egyetlen varázsszó-ra, ahogy jöttek. Dögök és nyomorékok heverték mindenfelé, toll és vér, verdeső szárnyakkal kínlódó madarak, szűkülve menekülő kutyák és macskák. A környék üzletei tönkrelőve, millió darabra tört vázák és tányérok, kilyuggatott szőnyegek és felborult gyümölcsös-pultok mindenütt. Egy távoli halárus üvegmedencéje darabokban csillogott, törmelékei között síkos halak vonaglottak.

Szemben szétgurult, tenyérszíni lyukakkal roncsolt kosarak és kasok. A férfi holtteste közöttük hevert. Szeme keskeny, halott rés, az arca olajsárga, bő ruhája éjkék. Ujjain szőrből font gyűrűket találtak, nyakában kagyló- és pikkelyláncokat, csuklóján levágott farkok volt minden karperec. Madártollal ékes sapkája messze tőle feküdt, markában ezer légy és darázsláb, mellében erős, górviki acélvessző.

Cassirt, a véres és győzedelmes Cassirt a család emberei emelték ki a batár lőtornyából. Bal keze menthetetlen volt, s a jobb szemére sem nyerte vissza többé a látását.

Hideg szél fújт keresztül a csarnokon, gúlába hordta a kocsi mellett a vérszínű leveleket.

* * *

– Fogd, Dorio, a tiéd.

Hang nagyon régről, nagyon messziről. A nagyapja hangja, Ambro Racchinié.

Most pedig itt a másik ajándék a sorstól: Cassir lassan emelkedő mellkasú, megtöretett teste. Gyengén, bátortalanul zihál.

A tiéd.

A vén gorviki elfordult a fia ágyától, és kilépett a Kővár ispotályából. A komor épület belső udvarán tanácstalan emberek álldogáltak, mellettük eső áztatta kocsi. Az ég szürke volt, mint a vén gorviki haja, a szeme, vagy akár a lelke. Szomorúszürke.

Az eső halkán dobolt a belső udvar mentén húzó-dó körfolyosó cserepein, de kinn maradt, ahogy Dorio Racchini betette maga mögött a következő ajtót. A huzattól egy pillanatra megremegtek a falikarok fáklyái, s végig a rosszul rögzített kárpitok. Az esőtől homályos ablakokról gyásztól és haragtól sötétlő szemek jutottak eszébe.

Pedig tudhatnák, hogy a gorviki bosszúálló fajta. Halkan nyikordult a szoba égerpadlata, ahogy belépett. A sárkányszáj forma kandallóban vaskos rönk patogott. Kitart a parazsa estig. A vén gorviki nyögve ereszkedett bőrfotelébe. Hosszan, nagyon hosszan bámulta a zsarátnokot.

– Fogd, Dorio, a tiéd.

Almadarab volt, az a savanyú sebbeni fajta, héja akár az olvasztott arany. A kisfiú hálásan nézett fel az öreg-

re, s az visszamosolygott rá. Nagyapja félszeme most már mindörökre csak horpatag lyuk, szája erős, egyenes, akár a késvágás.

– Ettől nősz nagyra.

– Erős leszek? – kérdezte bizonytalan hangon a kisfiú, és beleharapott a gyümölcsbe.

– Erős, Dorio. Nagy és erős. És tudod-e, miért?

A kisfiú érezte, hogy valami bujkál a kérdés mögött, valami rejtett dolog, s hogy a nagyapja nem is azt várja tőle, hogy helyesen válaszoljon. Mondani akar majd valamit, valami fontosat, de Dorióban bujkált annyi dac és önbizalom, hogy legjobb tudása szerint feleljen neki:

– Mert megeszem az almát. Meg a sülteket.

Az öreg megcirógatta a haját.

– Hát persze. Azért is.

Kinn ültek a Kővár nyugati erkélyén. Erion végtelenül és utánozhatatlanul terült el alattuk az alkonyfényben, vörös rubinként csillogtak üvegablakai, véres sárrá olvadtak a sikátorok árnyai. A kisfiú masszív székről lógázta le a lábait, az öregembernek kedvenc bőrfotelét hozták ki a langyos szélbe. Dorio összehúzott szemmel méregette nagyapját, a sellőkígyókkal tetovált izmos karokat, s az ügyes, erős ujjakat, melyek az alma arany héját a két tengelicének vetették a nádkalit belséjébe. A madarak hálásan rebbentek mellé.

– Nesztek – dűnnyögte az öreg, azután visszafordult kedvenc unokájához. – De nem csak azért leszel erős,

Dorio. Legfőképpen azért, mert nem *lebetsz* gyenge. Aki gyenge, az elbukik. Aki gyenge, az nem tudja megvédeni a családot. S ennél nincs nagyobb szégyen. Érted-e?

A fiú bólintott. Bár nem nagyon kapisgálta az összefüggést az alma és a családja között, de az, hogy a nagyapja feltétel nélkül megbízik benne, boldogsággal töltötte el.

– És apa is erős, ugye? – kérdezte.

– Igen, az – felelte az öreg, de nem nézett a szemébe, s nem is mondott többet. Az önfeledten lakmározó madarakat nézte, de nem mosolygott. Keze a ramiera markolatán, nyitott ingére, ezüstősz mellkasára ingó fényfoltokat varázsoltak az arany fülbevalók.

– És a madarak is erősek lesznek, ha megeszik az almát – próbálkozott korábbi sikerén felbuzdulva a kisfiú.

– Nem, Dorio – fordult oda hirtelen az öreg. Hangja vágott, mint a penge. – Vannak, akik sosem lesznek erősek. Ha két marokkal zabálnak, akkor sem. A madárkaid semmiképp.

Szuszogott egy sort.

– Teneked kell etetned és gondoznod őket. S így lesz ez még sok mindennel, meglásd. Mert hozzád tartoznak, és mert felelősséggel tartozol értük. Mert szereted őket, és ha elvesznek, belészakad a szíved. Érted?

Dorio tanácstalanul nézett, szája sarka lefelé görbült. Annyit értett dologból, hogy elveszik a két mada-

rát, és neki bele fog szakadni a szíve. Ez biztos, mert a nagyapja mondta, és az ő szava Ranagolével ér fel a Kővárban, a Kosfejes pedig még nála is hatalmasabb – ezt a leckét már régen, a kezdetekkor megtanulta.

Nagyapja megérezhetett valamit a keservéből, mert megenyhült kissé. Nem mosolyodott el, de a szeme, a tiszta, kék szeme bátorítóan csillant.

– Ezért vigyázz a madaraidra, Dorio! Szeresd őket, mert nincs és nem lesz más támaszuk rajtad kívül! Ezért légy erős!

A kisfiú bólíntott, megkönnyebbülve és hálatelten bámulta az öreget. Az elnézett, messze a város felett, talán a felhőket figyelte, talán a távolban csillámló tengert, Dorio nem tudta eldönteni. Így inkább a tetoválásokkal ékes kart figyelte a felgyűrt ujjú vászoning alatt. Tudta, hogy mindegyik rajznak megvan a maga jelentése, de még nem ismerte mindet. A csillagot nézte, ami egy nagyon távoli földet jelentett, meg azt is, hogy neki olyan soha nem lehet, mert már itt született. A kutyákat és a kis vackokat, amiről nagyapja elmondta, hogy *csigolyák* és a fejét tartják, nehogy leessen, tehát nagyon fontosak. Az evezőt, ami azt jelentette, hogy a nagymama apja egy víz melletti föld ura volt valaha, s mind a többi káprázatos szépségű rajzokat. Nagyapja olykor órákon át mesélt neki csakis a két karjáról, a mintákból formálva a hősöket. Egyetlen történetet sem ismételt sokszor, Dorio mégis kívülről fújta az összeset, s neki kellett a nagyapját kija-

vítania, ha az valahol hibázott. Az öreg ilyenkor csak mosolygott, és tovább mesélt.

Ezúttal azonban nem volt mesélős kedvében, csak nézett a vérvörös napkorongba, s szél játszott kendő alól kiszabadult ősz tincseivel. Egy dallam kúszott fel hozzájuk a belső udvar felől, s az öreg végre elmosolyodott.

– Kedves dal. Szeretem.

– Én is szeretem – mosolyodott el Dorio, mert tényleg szerette.

A farönk nagyot durrant és a vén gorviki felrezzent. Odakint beesteledett, csak a szél zörgette a zsalugátereket. A szobába mélyvörös fényt ontott a kandalló szája, s Dorio Racchini felmordult. Sihederforma legényt parancsolt magához, s levétette vele a falra akasztott öreg dormont. A legény szóltanul elhelyezkedett egy padlóra vetett párnán, és felhangolta a hangszert. Az öreg nem szólt egy szót sem. A fiú tudta a dolgát, keze ügyesen járt a húrokon. Szokás szerint a régi melódiába fogott, s Dorio Racchini lehunyta a szemét.

Arcát lágy szellő cirógatta, tengelicéi az almahéjat csipegették.

2.

DIALMO RACCHINI

*Szétnyílt köntösben, mellük hervadt terhét kitarva,
vonagló nők vonultak az ólmos ég alatt
bús áldozati nyájként, s jajuk özvegyi fátyla
bosszan lengett utánuk, s el már sosem szakad.*

Dialmo Racchini a háziszolgának vetette vércsevörös lova kantárját, s intett a többieknek, hogy kövessék. Kis dombon álltak, az Erionnak ivóvizet szállító Artadros lagúnáinak peremén. A folyó néhány mérfölddel nyugatra innen érte el az óceánt, az odáig nyúló kanálisvidéket a gorvikiak Artadroza néven ismerték. Szemközt keskeny utca vezetett az egyik csatornához, vénséges fái lemondóan lógatták megereszkedett karjaikat. Lábukhoz réz- és aranyszín leveleket hordott a víz felől fújó szél. A nap kevélyen trónolt Erion felett, mintha sosem lett volna másként, csak időnként rejtette vakító arcát a friss széllel szálló fellegek mögé. Ilyenkor viharszín árnyak vonultak a végtelen város dimbes-dombos hátán, hideget és szomorúságot csempészve a kőlabirintus minden zugába.

Az örömház előtti, avarral borított terecske álságos napmelegben fürdött éppen. A kétszintes épület homlokzatán faragott díszek sorjáztak, mohos tetején galambok tollászkodtak, máris feledve, hogy az imént még fázósan kucorodtak össze. Előrelátó gazdára vallott a kéményből szállongó füstcsík, a tisztára sepert kő, a fényesre suvickolt rézcégér.

A gorvikiak leugráltak a nyeregből, leheletük szélesen bodorodott mögöttük. Hajuk tintafekete a kendők alatt, vidraprémmel szegett köpönyegeik hangtalanok, akár ők maguk.

Dialmo Racchini megvárta, míg mindannyiuk lovát elvezetik az álmos arcú szolgálak, majd belépett a vastos ajtón. Húsz év körüli, almazöld szemű férfi volt, az a fajta, akit már régen nem neveznek suhancnak, noha a kora alapján még rászolgálna. Mozgása, akár a harci kutyáké: ránézésre kissé darabos, de erő és gyorsaság lapul benne, keze finom és ápolt. Arca barátságos, orra ívelt, szája szegletében még nem erősödtek meg azok a ráncok, amelyek igazán kegyetlenné varázsolhatnák.

Kis előtér, húsvörös kárpit a falakon, akárcsak bentebb, a szalonban. A bútorok huzata akár a korall. Füge szemekkel kutatta át a helyiséget. A falakon delfinforma fogasok – aranynak látszottak, de természetesen sosem láttak nemesfémeket. Kis asztalok, kis lámpások és székek. A szalonból cseresznyefa lépcső vezetett az emeletre, ahol apró szobák és fürdők várták a vendégeket. Tegnapról ittmaradt illatok halovány nyo-

ma terjengett a levegőben, s talán még a kárpitokba ivódott zene halk akkordjai. A borfoltokat és a szemetet már eltüntették, s hírmondója is elveszett a férficsizmák sáros nyomainak. Ma Fiorra cselédei értették a dolgukat.

– Dialmo, kicsi szentem, mi a rossznyavalya ütött beléd, hogy ilyenkor háborgatsz?

Rekedt, álmos, vidám hang. Kortalan, vékony nő állt a lépcső tetején, haja festett vörös, szemei gesztenyebar-na gyöngyök. Szétnyílt szája sürgető felhívás a csókra, arcán vörös párnakarmolás. A nő elmosolyodott. Lehetett harminc-, vagy akár ötvenesztendő, akik jól ismerték, azok is csak találgathattak, melyikhez jár közelebb. Dialmo is elmosolyodott, és közelebb lépett. A nő csak csóválta a fejét a behordott piszok láttán.

– Ebadta gorviki, igazán körülnézhetnél, hol állsz! A lányok nemrég fejezték be a takarítást, ti pedig még meg sem érkeztek, s máris milyen felfordulást rendeztek itt nekem!

– Szerencséd, hogy kedvellek, különben most csúnyákat mondanék – válaszolt még mindig mosolyogva Dialmo Racchini.

– Tudom én azt, szentem – indult lefelé a nő. – Még igazad is lenne, ha eddig csak köntösben találkoztunk volna. Na mesélj, miben segíthetek? Ne is próbálkozz azzal, hogy csak a két szép szememért jöttél!

– Melyek mindazonáltal megérik a pénzüket, Fiorra szívem.

Az Erionban lakó gorvikiak, ha hosszú életre vágytak, nem hagyhatták figyelmen kívül a tényt, hogy az örömtanyák és mulatók leányai a város legjobban értesült lakói. Még ha nem is tudják úgy összerakosgatni az ismereteiket, mint azok, akik mással sem foglalkoznak, hiszen nekik nem hivatásuk a titkos szálak, indítékok és összefüggések felismerése, azért nem ejtették őket a fejük lágyára. Gyakorta kihámoztak a mámoros férfiak szavaiból olyasmit, melyeket azok nem is említettek, s olyan bizonyossággal ismerték fel mondanójukban a rejtett rációt, mintha papirosról olvasnák őket.

Dorio Racchini rég ráébredt erre az igazságra, ezért járta negyedszülött fia hajnal óta a Shíren mulatóit és bordélyházait. Bár a környék térképen a Kereskedőnegyedhez tartozott, az itt lakók sem vetették meg a test örömeit, s a bájaikkal kufárkodó nőknek sem kellett szűkölködniük. Számosan voltak, ezen a reggelen azonban kevés olyasmit mondtak, amit Dialmo Racchini ne tudott volna, ráadásul a korai időpont miatt unottan és dacosan válaszolgattak kérdéseire. Fáradtak voltak és dühösek, ám hangját egyikük sem merte felemelni: tisztelték az almazöld szemű férfit és kísérőit, a csapatot körüllegő, már-már tapintható fenyegetést.

– Hallottam a gondotokról, Dialmo, de kötve hiszem, hogy segíthetek – mondta sajnálkozva a Fiorrának nevezett kurtizán, s köntösének zsebébe ejtette a kezét. – Mersét kérdezd, ő végig itt volt, s ő zárt be,

amikor a szolgálak befejezték a takarítást. Kinn van a szállása az istállók mellett.

A köd már felszállt, de az épület árnyékában, a hátsó udvaron még deres volt a fű, s néhány zúzmarapáncélos levél is megroppant a csizmák talpa alatt. Lombhamuval meghintett szemétdomb bújt a kőkerítés mellé, a fal tövében hervadt virágok haldokoltak. Kicsiny, szürke cserepekkal fedett házikó dőlt az istállónak. Ökörhólyagos ablakában üres virágláda, ajtaja résnyire nyitva.

– Már vártalak, Dialmo – zihálta az izzadságszagú sötét. Valaki mocorgott odabent. Szalmabéletű ágyon üldögélt, hátát a falnak vetette. Inas öregember volt, hunyorogva figyelte a belépő árnyakat. A szobában piszok és rendetlenség, csupán egyetlen polcról törölték le a port. Két hosszú nyakú dormon volt rajta, meg egy kisebb, predoci basszusciszter. – Reméltem, hogy jötök, s nem nekem kell a hírt a Kővárba vinnem.

– Szukék voltak, Merse? Az öreg bólintott.

– Azok. Egy itt a sarkon, kettő meg távolabb. Azt mondták, nem jönnek beljebb a területetekre. Azt is mondták, egyelőre. – Elhallgatott. – Háború lesz, ugye?

– Az – válaszolt csendesén az almazöld szemű. – És ha nem vigyázunk, rajtaveszhetünk – elhallgatott egy pillanatra. – De ezt csak neked mondom, Merse. Mert ismered a kedves dalomat.

– Ismerem én mindőtökét – felelte az öreg bárd. Hangja nagyon vékony volt, hidegséggel teli. – Valamennyit.

A nehéz, kortól fekete asztalt hallgatag gorvikiak ültek körül. Napfény nem szűrődött a szobába, csak a tízkarú gyertyatartók lángja vetett némi világot a keserű arcokra. Az asztalfőn Dorio Racchini ült, simára borotvált arcán borongó kifejezéssel. Mintha messze járt volna, a többiek azonban tudták, hogy csakis az előttük álló teendőkön töpreng. Alacsony, barna boltívek hajoltak fölénk, mintha maguk is kíváncsiak lennének az alattuk ülő, horgas orrú férfiakra és nőkre.

A családfő jobbán Ferran foglalt helyet, aki most, hogy két idősebb fivérüket megölték, Dorio legidősebb fiának számított. Magas, csinos férfi volt, orra súlyomcsőr, haja göndör, bajsza és álla alá engedett kerek szakálla sűrű és fekete. Két évvel volt idősebb a negyedszülött Dialmónál, s a család egyöntetű vélekedése szerint kevésbé volt meggondolatlan és hirtelen haragú, mint az öccse. Harci kutya volt ő is, ám mindig gondolkodott, mielőtt mart volna, ezért kevesebb harapás csúfoskodott a lelkén. Öccse tőle jobbra ült. Szótlan szája sarkában keserű ránc, akárha figyelmetlen szobrász megszaladt vésője repesztette volna meg.

A vén gorviki balján, a nővére, Erinna gubbasztott. Csúf, a család gondjaiba belevénült, halálfejú öregasszony volt, fakó tollú varjú. Fejére-hátára csomós gyapjúkendőt terített – minden bogába a család egy-egy ellenségének lelkét börtönözte. Legtöbbet mégis

a szemeit emlegették: eleven ékkő volt, fénye fiatal, mint a tavaszi nap, mélye azonban kútként feketélt, s gyilkos indulat izzott benne.

Őmellette sacerdon Shirappa, a Kővár szent embe-
re foglalt helyet. Magas homlokán fekete kosfejtetová-
lás terpeszkedett. Elgondolkodón dőlt hátra a székből,
bal kezének göcsös szőlővesszőujjaival csontos orrát
masszírozta. Fekete tincseit hosszú, vékony copfokba
rendezte, ahogy Abrado gorviki tartományában szo-
kás. A másik, a vérben edzett ezüst kosfej, urának szent
jelképe, vékony mellkasán nyugodott.

A Ranagol-pap mellett testes, deresedő halántékú
férfi ült, akit a felületes szemlélők gyakorta tévesztettek
össze a családfővel: Secchi volt az, Dorio élveteg öccse.
Az italért és a nőért élt, amióta az eszét tudta. Száj- és
párbajhős volt, igazi erioni kalandor, aki sosem merész-
kedett a városok városának falain túlra, s ha utazása-
it emlegette, azokon a Szórakozó- és Örömnegyedben
szerzett kétes tapasztalatokat kellett érteni. Ha Do-
rio ránézett, Cassirt látta maga előtt, amilyen lehetett,
amilyen lett volna. Az élvhajhász Secchi. Már a neve is
jelezte, hogy nem tartozik a család nagybecsű férfitag-
jai közé. Senki, még a szolgálk és rabszolgálk sem szólí-
tották az igazi nevén, Seccalmónak – ám úgy tűnt, őt
mindez a legkevésbé sem zavarja, s tökéletesen elége-
dett így a világ folyásával.

Az asztal végében, Dorióval szemközt, karcsú, szem-
revaló nő ült. A családfő húga, Doria. Ha férfinak szü-

letik, Dorio alighanem maga mellé emeli, hogy *denardonban*, kettős fivéri vezetésben irányítsák a családot. Nyelvénél csakis ramierája volt élesebb, szépségéről pedig nem csak a gorviki famíliákban beszéltek elismerően. Ugyanígy közismert volt kegyetlen és ravasz természete is, és ez általában már azelőtt megálljt parancsolt a kalandoroknak, hogy pengetávolába merészkedtek volna. Korán elhíresült bosszúhadjárataról, arról a vérvivatarról, melynek során az apja gyilkosait kutatta fel, hogy aztán példátlan kegyetlenséggel irtsa ki őket és családjaikat. Arca szép, mosolya megnyugtató, szeme mélykék és tiszta volt, akár a sheralani tavak. A gyertyafényben vonásai most ellágyultak, s az ötven felé közelítő asszony helyett fiatal, tette kész dáma nézett farkasszemet Dorióval.

Csak Cassir nem volt itt, a legkisebb fiú. Még az ispotályban feküdt élet és halál között, s azt sem lehetett tudni, biztosan, megmarad-e.

A családi tanács jó két órája fontolgatta a tennivalókat, halkán, akár az összeesküvők, megfontolt sorba rendezve az eseményeket. Itt voltak, noha tudták, valójában nincs nagy szükség rájuk, a vén gorviki valószínűleg már mindent elrendezett magában, de azért sorra végighallgatta mindőjük véleményét. Hogy az elhangzottak változtatnak-e valamit a döntésén, nem tudhatták – és nem is fogják megtudni soha. Odakint a folyosón meghallgatásra várók gyülekeztek: adósok, kérelmezők, segítségre szorulóknak, s velük

gunnyasztott az öreg két menyee is a gyász földbarna színeiben.

Csend ült egy ideje a Racchiniak fölött. Ezúttal tényleg komoly gonddal néztek farkasszemet. Félelem nem volt bennük, legfeljebb egy sötét göb a lelkük mélyén, egy rossz sejtelen, hogy a szukéknak ez egyszer igazuk van, s a család helyzete valóban megrendült. De ők, bár immár ötödik generációjuk vallotta magát erioninak, mégiscsak gorvikiak voltak, Warvik tartományból, Racchiniak – akik konok elszánással zárkóztak el a tények elől, melyek bizonytalanságot, széthúzást keltettek volna soraikban. Példájuk Ambro Racchini volt, ősiük, kinek tetteiben Ranagol is kedvét lelte, aki fütyült az erőviszonyokra, s esztelenségbe hajló vakmerőségével még a csapásokat is sikerült a maga javára fordítania.

Így, bár veszteségeik számosak voltak, meg sem fordult a fejükben, hogy mindezt a sorsot, vagy Erion kegyetlen isteneit okolják. Tudták, hogy ellenségeik nagyon is e világiak, s ily módon le is győzhetőek. Még akkor is, ha a szuke diaszpóra központjában, az Imeko-toronyban növekvő újdonság hatalom maszkok és olajsárga arcok mögé rejtezik.

– Végül pedig a levélről – nézett végig rajtuk. – Kihívó és pimasz, a szukéknak vall. Sosem volt bennük irántunk tisztelet, s most már úgy hiszik, eléggé meggyöngyültünk. Nos, rendben – mondta fagyosan. – Odamegyek.

– Szó sem lehet róla, hogy egyedül menj oda –
mondta Doria.

– Megoldható...

– De hát ez csapda! – horkant fel Dialmo.

– Természetesen csapda – suttogta a vén gorviki.

– De sem ostobák, sem gyávák nem vagyunk. Ked-
vellek, fiam, és még jobban kedvelnélek, ha egy kicsit
higgadtabb lennél.

– Elnézést, apám – fordult a gyertyák felé Dialmo.
Nem nézett a többiekre.

– Tudod, mit tanít a Kosfejes az indulatokról, Dial-
mo! – szólalt meg Shirappa, Ranagol szolgája.

Dialmo kénytelen-kelletlen bólintott. Nem szólt, csak
felemelt kézzel jelezte, hogy nem kér a prédikációból.

– Kikértem egy-két dologban Shirappa véleményét
– mondta végül Dorio Racchini. – Találhatunk egy-
fajta... megoldást. Egy kicsinyt... megcsavarhatjuk a
dolgot.

Hideg fuvallat kélt s enyészett el a falak között.
A vénséges Erinna elégedetten felsóhajtott, Dialmo
szó nélkül bólintott, és mereven bámulta tovább a vo-
nagló gyertyalángot.

– Beszélj, Shirappa! – parancsolta a szellemhang.

Az aszkétaarcú pap elmosolyodott. Egy csepp vi-
dámság nem volt ebben a mosolyban, csak elszánás,
bosszúvágy és rosszul leplezett káröröm.

* * *

A vén gorviki egyedül maradt a pappal. A többiek már mind távoztak, s a kosfejtetoválású férfi is csak Dorio alig észrevehető mozdulatára fordult vissza az alacsony ajtóból. Az örök ismét becsukták az otromba zárat, a folyosóról beszüremelő déli nap csalóka fénye kiszorult a barna boltívek alól.

– Shirappa – szuszogta Dorio.

– Parancsolj velem, *abradon* – telepedett ismét az asztal mellé a pap. Csontos arcának hegyvölgyein ide-oda lebbent a gyertyák fénye.

– Hogy is hívják azt a *dispadámat*, aki annak idején a Minal kaszinóban dolgozott?

– Abban az enoszukei bűnbarlangban?

– Tudod jól, kire gondolok, ne köntörfalazz!

A papnak szeme se rebkent.

– Vindarin a neve, *abradon*.

– Hát akkor küldd ide nekem ezt a Vindarint, de gyorsan, és ne szólj róla senkinek, a mindenségit! Beszéli még a fickó a szukék nyelvét?

– Minden bizonnal – mosolyodott el a pap. A gyertyafényben sárgán villantak a fogai, s egy tetovált harapásnyom végig kéken a nyakán.

– Terveim vannak vele – Dorio hangja halk kísértetmorgás volt. – Te pedig eriggy, s a magad dolgát készítsd elő, mihelyt lehet!

Ranagol papja a homlokán éktelenkedő kosfejtet ura felé meghajtva mosolygott, aztán kisietett a teremből. Pinceszagú hidegség maradt mögötte.

Azon a napon, amit az enoszukeiek önhatalmúlag a találkozó napjául választottak, szürke fellegekből szürke eső hullott a még náluk is szürkébb Erionra. A tornyok és tetők végtelen sokasága felett óriási, hamuszín felhőárnyék terpeszkedett, megfojtotta a napot, s tengersizgú könnyei befurakodtak mindenüvé. A város lakói nyomott hangulatban siettek a dolguk után, azok pedig, akiknek kevésbé fontos teendőjük akadt, mindenféle kibúvókon töprengtek, hogy ne kelljen az eső áztatta utcákra lépniük.

Tompa moraj, darabos zörgés kúszott végig a Terini-raktárak utcájának szűk falai között. Talán a hátborzongató hang, talán az örökös kíváncsiság volt az oka, mindenesetre megmozdult néhány ablaktábla oda-fent. Sápatag nők és gyermekek pillantottak a pocsollyákkal teli utcára. A szerencsésebbek abradói heréltek vontatta batárt láttak, a nehéz alkotmány kerekeinek zörgésébe a lovak patacsattogása csempészett szomorúság ritmust. A kocsis arcát nem lehetett látni: fekete bőrcsuklya fedte, köpenye hatalmas, döglött denevérként borult vállaira. A kocsis vassárkánya tompán duhogott, karcsú kéménye foszló füstpamatokat okádott az égre. Oldaláról kétféjű faragott farkasok vicsorítottak, mintha a kíváncsiakat fenyegetnék.

Az utcába szorított dübörgés szétterült, ahogy a kocsis egy sáros térre ért. A lovak meg-megcsúsztak, de

egyenletesen vontatták tovább a mocskos kerekű hintót a szemerkélő eső függönyén át. Egérszürke és sárbarna volt minden, csak az aláhulló cseppek vertek fehér buborékokat a pocsolják tükrén. A hintó súlyos függőnye nem mozdult, s a kocsison kívül senki más nem volt a közelben – ahogy az enoszukeiek parancsolták.

A hatalmas felhők konok egykedvűséggel vonultak odafent. A batár megállt. A lovak fel-felhorkantva ácsorogtak, testük gőzölgött. Egy elhagyatott raktár előtt ért véget az utazás. A súlyos faépület mogorva óriás gyanánt terpeszkedett előttük, falait kikezdte az idő és a fűteni akaró szegények, kapuja akár egy haldokló, rozsdás vasujjakkal kapaszkodott a gerendákba, hogy hanyatt ne zuhanjon.

Csend mindenütt. Csak a batár tetején, meg a kocsis bőrgúnyáján dobolt egykedvűen az eső. Az ólmos mennybolt mintha a városra rogyott volna, a Racchiniak kocsija azonban tovább várt, türelemmel. Egyszerre megmoccant a batár, ahogy felállt odabenn valaki, s felsírt a rugózás. A kocsi utasa kiszálláshoz készült, hogy találkozzon az Imeko-torony urával. Ahogy az kérte, egyedül.

Lassan nyílt az ajtó, egy kis szerkezet cirádás lépcsőt nyitott a kiszállni készülődő elé. Vaskos, komor árny lépett rá, majd lejjebb, a puha sárba. Vörös köpönyeg hullámozott utána, legvége a mocsokba hullott, de gazdája szemmel láthatóan nem törődött vele. Őt magát

nem lehetett látni, teljesen eltakarta a vérszín köpönyeg. Lassan elindult a romos raktár felé. Az erősödő eső ezüstpénznyi foltokat rajzolt köpönyegére.

* * *

– Légy üdvözölve, Dorio Racchini! – suttogetta a homály.

A vörös köpönyeg megtorpant, felemelte kámzsás fejét, és körbefürkészett a sötét teremben. Lidércfény villant a közelében, s lassan erőre kapva, megvilágított egy jókora trónust, amit egy deszkaemelvényre helyeztek. Ahogy a kék lángocska erősödött, úgy mutatott meg mind többet a dohos, eső áztatta raktárban. A kristályokként fel-felszikkasztó vízcseppeket, melyek a tető hibás illesztéseinél szivárogtak be, a trónus lábaihoz terített káoszmintás szőnyeget, a sötétből alátekeredő színes selymeket, s a két jádezőld selyemmikós férfit. A trón tövében ültek, széles övükben lakkozott kardhüvelybe rejtett pengék. A trón hatalmas volt, méltó ahhoz a valamihez, ami benne terpeszkedett.

A lidércfény sercegve erősödött, színeket lopva az árnyak mögé, s a homály ismét megszólalt:

– Foglalj helyet, Dorio Racchini. Látom, tartottad a szavad, s egyedül jöttél. Így helyes ez, ha tiszta szívvel akarod a békét. – A pyarroniak nyelvét beszélte, azt a formáját, amit a városban szinte mindenki, de kihallottak mögüle otthona, a távoli sziget torokhangjai.

A vörös, kámzsás köpönyeg körülnézett, s már látta is a homályból kirajzolódó vaskos széket. Óvatosan odalépett és leereszkedett. Ahogy szembenézett a trónussal, a lidércfény egy pillanatra beviláglott a csuklya alá, s tompaszürke vasmaszkon halt el. A gorviki feltekintett az Imeko-torony urára. Pokolbéli rettenet bámult vissza rá a trónszékből.

Legalább két ember magas volt, vékony testét nem lehetett látni a jégmadárszín mikótól, ám soványabb volt bárminél, amit emberi ész ilyen méretek láttán el bírt volna képzelni. Kezei túlméretezett karmok és ujjak csupán, színük, akár a holt napraforgók törzse. Gyorsan mozdult, pedig bábnak látszott, óriási bábnak, foszló szörnyfején elégedett vicsor repedt végig, s szemei, ezek a koromszín, vékony hasadékok mélyén földöntúli láng lobogott.

– Hibáztál, Dorio Racchini – recsegt a karszékben ülő alak felé. – Nem kellett volna eljőnnöd.

Karja előrelendült. Halálos penge siklott ki az aszott kézfejből, s reccsenve vágott a gorviki mellkasába.

– Ghe... – nyögte az, amint az ütés ereje még egy kis levegőt préselt ki a torkán. Nem dőlt el. Változatlanul a rémlátomásra meredt a maszk alól.

– *Hezike nom vanasati-ka* – mordult fel a rémség elégedetten, és közelebb lépett, hogy azután felüvöltjön. Ám ez már nem a szörny ordítása volt, csupán egy sebzett emberé, s valahonnan a rém belsejéből érkezett. A vörös köpönyeg még egyszer meglebbent, ahogy a

giribichi karvért tüvetői másodszer is a gyilkos látomás felé szórták nyilaikat. Akárha az ég repedt volna ketté, fülsiketítő csattanás hallatszott, s a jégmadárkék mikó eltűnt, semmivé foszlott, ahogy kifakult a valóságból a trónszék és a két olajsárga arcú férfi is. Csak a csepegő víz maradt, meg a dohos emelvény, ahová a mágiából szótt káprázatot bájolta a szuke férfi. Ott állt, ahol az előbb a sosemvolt szörnyeteg, jobbjára hosszú tört dőött a gorviki mellkasába.

Meghatározhatatlan korú enoszukei volt, fején sárga szalagokkal és gyöngyökkel díszített, sárkányfarkot mímelő hosszúkalap. Arcát, mellkasát véresre karmolta a tüvető, ruhája cafatai még mögötte szállongtak. Ordítva ütött a maszk felé, s az messzire pördült.

Sápadt hulla nézett szembe vele, lekonyuló, egérszín bajuszáról azonnal felismerte: négy nappal ezelőtt lőtték le az Északnyugati piac Csarnokában. Szeme vékony, halott rés volt, arca olajsárga, a nyelve fekete, akár az éjszaka. Ujjain szorból font gyűrűk, nyakában kagyló- és pikkelyláncok lógtak, csuklóján levágott farok volt minden karperec. Szemének mélyén felvillant valami, s ekkor a megsebzett enoszukei varázstudó rádöbrent, hogy a halott testén keresztül valaki figyelte őt. Sziszegve rántotta ki a törét, hogy lekasabolja a dögöt, ám az nyögve meglódult, balja villámként csapott előre, s megmarkolta a másik mellkasát. A hosszúkalapos felhorkant, mozdulata megakadt, tőre nem csapott le, elkerekedett szemei a holttest ke-

zét figyelték. A kezét, amely tébolyultan csapkodott, s körmei véres árkokat vágtak az enoszukei mellkasára. A selyembe öltözött férfit rángó húsbilincsbe verte az idegen mágia: tehetetlenül nézte, ahogy vére átáramlik a halott hamuszín tenyerébe. Hideg kúszott felfelé a törzsében, a szíve felé. Rémuлт sikollyal rúgta el magától a másikat. Nem engedhette, hogy újra erőre kapjon, s befejezte az előbb megkezdett mozdulatot. A holttest feje messzire pördült a szisszenő vágás nyomán, s koppanva gurult végig a nyirkos deszkákon. A vörös köpönyeg, benne a halottal, összerogyott.

Az enoszukei szitkozódva tűnt el a nedves homályban.

Sacerdon Shirappa elégedetten vigyorogva tápászzkodott fel a földről. Körülötte a meditációs kamra hűs homálya, a vaskos ajtók mögött a Kővár tompa, távoli neszei. Bal szeme bevérzett ugyan, s fogait is vér szennyezte, de elégedetten pislogott, tenyerén ökölnyi hólyag lüktetett.

– Megvan? – lépett felé Dialmo.

– Meg bizony – vigyorgott a karóvékony pap, aki néhány minutummal ezelőtt még egy halott koponyából bámult a világra. – Nem is kevés. S az ilyen vérnek mindig nagy hasznát látni.

Elégedett szívvel nézte a tenyerén rángó hólyagot. Az enoszukei vére háborgott benne.

* * *

– Megnézted a halott emlékeit? Megmutatta neked a *sacerdon*? – Dorio Racchini kísértethangja a sötétből sziszegett. A kőpadlón a Vindarin nevű *dispada* térdelt, majd összerogyott a vén gorviki tekintetének súlya alatt.

– Igen, *abradon* – felelte. – Láttam.

– És felismerted azt az alakot?

– Nagyon zavaros volt minden... úgy gondolom...

– Nem érdekel, mit gondolsz! – csattant fel Dorio Racchini, hogy az örök összerezzenek odakint. – Azt mondd meg, felismerted-e vagy sem!

– Azt hiszem, *abradon* felismertem. Hiunn Tinn volt az, az Imeko-torony sárkánybárdja. Gyakran megfordult a kaszinóban.

– Ranagol adja, hogy igazad legyen! – A családfő elgondolkodott. – Tisztában vagy velem, mi a feladatod?

– Igenis, nagyúr – felelte a térdeplő árny.

– Rendben. Akkor indulj, s ne feledd: engem illet elsőnek a tudás, amire szert teszel!

– Hogyan is hagyhatnám, hogy másként legyen, *abradon*?

A vén gorviki elégedetten dőlt hátra, s intett, hogy a másik elmehet. Azután hosszan, nagyon hosszan nézte a bőrfotel repedezett karjain kirajzolódó vonalakat.

* * *

Vindarin egészen kicsire húzta össze magát, hogy még véletlenül se keltsen feltűnést. Egérszürke szerzetesi mikót viselt, mind színében, mind szerepében tökéletesen megfelelőt, bal kezében kis bambuszperselyt tartott. Fejét kopaszra borotválta, s kevés kékvenyigével még a kolostor kis jegyeit is utánozni próbálta a fülén és a homlokán. Nem volt tökéletes persze, nem is lehetett, de arra elegendő volt, hogy ne keltsen gyanút a körötte-mellette elhaladóknak.

A mikó gazdája egy gabonaraktárban hevert átvágott torokkal, s egyhamar bajosan fogják megtalálni: Vindarin egy búzakút mélyére lökte, s harminc mázsa gabonát öntött rá egy enoszukei kereskedő vastartalékból. Azt persze nem leplezhette, hogy ő maga nem enoszukei, ám a szigetlakók elkövették azt a hibát, hogy bárki a Sárkányisten szolgája lehetett, tekintet nélkül a hovatartozására. Vindarin hálát adott ezért Ranagolnak, aki valószínűleg soha nem engedne ilyen nyíltan hasonló csábításnak.

Erion három nagy enoszukei kerületének legnagyobbikában pillanatnyilag biztonságban tudhatta magát, a kaszinóban összekuporgatott nyelvtudása pedig lehetővé tette, hogy híreket csipegessen fel, feltűnés nélkül kérdezősködjön – az egérszürke mikó mindig megnyitotta a szájakat.

Az eső a város felett lógázta a lábát, hideg szél csatangolt az utcákon. Kifőzdek szagát hajtotta maga előtt, fűszerek és rákok dús zamatát. Vindarin elége-

detten követte a szagokat, óvatosan jobbra-balra kémelve a tömegben. Közel járt már az Imeko-toronyhoz, körülötte olajsárga bőrű férfiak és nők csiviteltek, hatalmas ponyvák hajoltak a kövezet fölé, hogy megóvják az esőtől az ezerszínű zöldséges-, és gyümölcsöspultokat. Mesteremberek kínálták nagy hangon portékáikat, száz és száz kígyózászlót lengetett a szél. Bambuszkalapok, sásból font fejfedők és fekete fejek hullámai mozdultak a lépések ütemére, nevettek vagy éppen siránkoztak, és ha nagy néha ezek az emberhullámok szétváltak, csak díszes gyaloghintóknak vagy fekete bogárpáncélba bújt fegyvereseknek, lovasoknak adtak utat.

Erion egykor itt állt házait alaposan átalakították a jövevények, másokat elbontottak és újakat építettek a helyére. Magasba szökő tornyok vigyázták az utcasarkokat, faragott erkélyeikről, sárkánypofájú tetőgerinceikről selyemzászlók tekeregtek alá a négy szél jelképével. A kapuk felett kék, sárga és vörös selyemlampionok várták, hogy az éj eljövetelével világot leheljenek beléjük, s fényükkel, illatukkal elijesszék az árnyékokból születő démonokat és a lelkekre vadászó szellemeket. Kicsiny pavilonok álldogáltak a házak előtt, égszínkék fakupoláik alatt száz és száz gertyát és füstölőt gyújtottak a járókelők, Kaoraku, a Sárkányisten és szolgálai segítségét kérve sorsuk jobbá tételéhez. A nagyobb pavilonok környékét nem is lehetett tisztán látni, a gyalogosok remegő szellemala-

koknak tűntek a halványkék áldozati füstben. A szantál-, jázmin- és ópiumillatú köd lassan, megfontoltan kavargott körülöttük, a mélyén, akár egy százszemű démon, gyertyák és mécsesek lángja hajladozott.

Vindarin nem kedvelte az ilyen zsúfolt és párás helyeket. Az arcok egybeolvadtak előtte, jellegtelenné váltak a rák- és gyömbérillatú felhőben, a kiszemelt emberek eltűntek, mások pedig hasonlókká olvadtak, míg egy csengettyűszóval terhes fuvallat el nem sodorta a ködöket. Folyvást duruzsoltak a kis fakolompok s az enoszukeiek más hangszerei. Mint ezüstsíp kabócák és réztücskök, úgy ciripeltek, s mindezek mögött, afféle aláfestésként, szüntelenül duhogtak a templomok ember nagyságú dobjai, s csengtek a férfikölnyi harangok.

Vindarin szaporán csörgette az alamizsnás perselyt, ahogy lehajtott fejjel haladt a tömegben. Sok mindent hallott, s bizonyos volt benne, hogy a vén gorkiki elégedett lesz a munkájával. Magabiztosan haladt hát a kerület pereme felé, arcán az enoszukei szerzetesek mosolyával, ám ha valaki, ő aztán tudta, hogy ez a mosoly a jól végzett munka örömének szól, s az meg sem fordult a fejében, hogy hasonló elégedettség készítheti mosolyra Kaoraku szerzeteseit is. Megdöbönt hát, amikor hirtelen egy ismerős arcba bámult.

Még elkapni sem volt ideje a tekintetét, olyan gyorsan történt minden. Igazság szerint nem is számíthatott arra, hogy egy cifra, szuke gyaloghintóból ez a férfi bámul majd rá, amint egykedvűen ringatózik a hin-

tóhordozók futólépésének ütemére. Vindarin biztos volt benne, hogy nem ismerte fel, és újfent hálát adott ezért Ranagnolnak. Nem ismerhette fel, mert részint alig találkozhattak, másfelől Vindarin alaposan elváltította a küllemét. Ha mégis átlátott volna az álcáján, most alighanem kivont ramierával állna vele szemben, hogy vérével együtt az emlékét is elvegye annak, amit látott.

A gorviki Ranagolhoz fohászkodott, és sietősebbre vette lépteit, a tömeg azonban nem volt hajlandó gyorsabban haladni, ezért mind türelmetlenebbül szuszakolta magát előrébb. Hirtelen azután megnyílt előtte az út, az emberek nyájként húzódtak félre, Vindarin pedig elégedetten lépett előre, de ezt nem kellett volna tennie.

A folyamatos csilingelés és dobolás közepette fel sem tűnt neki a patadobogás. A jázminszagú köd most dübörögve szakadt szét, s a *dispada* kétségbeesetten ugrott félre a nehéz harci lovak elől. A csontnyergeikben fekete lakkpáncélos katonák ültek, vértjeik, félelmetes csatamaszkjaik dermedten csillogtak a füstölők kékes derengésében. A nyergek kápáin vörös lángként lobogtak kígyózászlaik, vékony acéllándzsáik akár az ezüst villámok, szemük jádekö a maszkok mélyén.

Vindarin a földre hemperedett, háttal egy pocsolóyába, a tömeg lábai elé. Az egérszürke mikó azonnal átmedvesedett, a bambuszpersely messze gurult, a három- és négyszögű enoszukei réz-, és kagylópénzek ugrálva

szaladtak szét a vizes köveken. Még a csengésük is kárörvendő kacagásnak tűnt. Vindarin üvöltve tápászkodott fel, a legsúlyosabb sértést vágva a tovarobogó lovasok felé, amit szerénynek éppen nem nevezhető enoszukei nyelvismeretéből csak összeeszkábálhatott.

Büszkén nézett körül, valamiféle elismerésre várva, már ha ilyen ügyesen megmenekedett a haláltól, ám csak döbbsent és értetlen arcokat látott mindenfelé. Arcáról lehervadt a mosoly. Ő hamarabb megértette, mint a körülötte állók: villogó szemével, kivörösödött arcával aligha tűnhetett jámbor szerzetesnek. Futva indult az egyik sikátor felé, perselyét, a szétgurult pénzeket az utcakövön hagyta. Egy vékony szakállú alak állt elébe, arcáról már leolvadt a döbbsent, s megpróbálta feltartóztatni. Egyetlen mozdulat volt csak, ahogy az eddig rejtegetett ramiera a gorviki kezébe ugrott, s ugyanazzal a lendülettel felnyársalta a férfit. Az úgy rogyott össze, mint egy zsák.

Mögötte felhördült a tömeg, ám Vindarin nem várta meg, míg észbe kapnak. Őrt, enoszukei katonákat ugyan nem látott, de ez nem is érdekelte – gorviki dispada volt, azokkal mindenképpen el tudna bántani. Azoktól félt, akik egyszerű kereskedők vagy utcai szakácsok – vagy legalábbis annak látszanak.

Durván félrelökdöste az előtte haladókat, fonott kosarakat, gyümölcsöspultokat rántva futtában üldözői elé. Éktelen kiáltozás támadt a nyomában, ám ezzel most nem törődött. Keresztülvágott egy újabb füs-

tőlőpavilon homályos felhőjén, hogy önkéntelenül is lassítania kellett, majd felborított egy madarakkal teli, ember nagyságú bambuszkalitkát, s keresztülrohant egy teaház teraszán. Rémülten ugrottak földre az asztaloknál ülők, egy bambuszszek összerogyott a lépte alatt, s amikor az egyik darvakkal telefestett paraván mögül előlépett egy szoborarcú férfi, Vindarin már biztosan tudta, hogy rossz irányba futott. Ramierájával a férfi felé vágott, és kiugrott a szemközti ablakon, szilánkokra törve a leeresztett árnyékvetőt.

Majd egy emeletet zuhant, s nyögve érkezett a következőre, ám rögtön félrehenteredett, nem törődve a bokájába hasító fájdalommal. Megelégedni sem volt ideje, amikor látta, hogy égbék tollú vessző csapódik be mellette, s háromfelé törik a kövön.

Jobb kéz felől elhallgatott a cincogó zene. Vindarin döbönt nőkkel és férfiakkal nézett farkasszemet: kezükben dzsad vízipipa és valami hosszú nyakú hangszer, arcuk kékre és fehérre festve. Nem volt ideje eldönteni, álmodik-e vagy sem – kék tollú vessző csapódott az egyik nő arcába, az hanyatt zuhant, asztalt, széket, porcelánokat sodorva magával. Vindarin sántikálva továbbrohant, miközben az ólmos égből szemeregni kezdett az eső. Magas falakat látott balra, a tetejükön aranyszín füzek nyújtották át vékony karjaikat, jobbról színes fatornácok sorjáltak nádzöld és jégkék lampionokkal, földig lógó zászlókkal. Rohant. A festett arcú nőket már el is felejtette, habár jajuk

még mindig élénk visszhangott vert a fejében. Valami testőrfele állt elé feltartott kézzel – nem tudhatta, kivel áll szemben –, gondolkodás nélkül levágta. Egy pillanatra fordult csak hátra. A teaház emeleti ablakából lángvörös mikóba öltözött férfiak ugráltak az utcára, s újabb nyílveszők csapódtak arra a helyre, ahol egy pillanattal azelőtt volt. Valahol messze sípok sírtak fel, s valamelyik közeli szentély dobja felelt rá, Vindarin pedig futott tovább az esőben. Az utcát mohos kőfal zárta el, s kénytelen-kelletlen jobbra fordult, egy szűk utcácskába. Néhány lépés után megtorpant. Vaskos, mogorva ház állta útját, faragott tornáca szürke, mint a viharfellegek, kéken világló sárkánylampionjai lassan forogtak a szélben.

Zsákutca! Más választása nem lévén, fájdalomtól sziszegve és káromkodva felkapaszkodott az erkélyre, onnan a sárkányfaragásos tetőgerincre. Üldözőit csak rövid ideig tévesztette meg. Alig ért fel a tetőre, megjelentek a sikátor bejáratánál, s az első nyilak már a sárkánypofákat fenygették. A túloldalon óvatosan leereszkedett a csúszós zsindelyeken és átugrott egy kis sikátor sötétkéék mélysége fölött. Megreccsent a lapos tető, amire érkezett, s bár így biztosabb célpontot nyújt üldözőinek, egy másik lapos, szürke palával fedett házra kapaszkodott fel – legjobb reményei szerint így gyorsabban menekülhetett.

Bömbölő meleg vágta hátba, és felhemperedett. Valami átkozott varázshasználót is a nyakába szabadí-

tott hát: izzó sárkányláng maradéka szikrázott néhány lépésre tőle, kormos csíkokat nyalt a szürke palára. Fel-tűntek az első íjászok a tetőn, így Vindarin nem várhatott tovább, talpra vergődött, s a tető széle felé sántikált. Ott megtorpant. Nem tudta eldönteni, sírjon vagy nevéssen.

Odalent a kerület határát jelző, ötven lépés széles csatorna ólomszürke vize hullámozott. Csak egy ugrás, és megmenekülhet. Ismerte magát és a csatornát, jó úszó volt, s a hajók kínáltak annyi búvóhelyet, hogy ha szárazon nem is, de elvihesse az irháját.

Ám a mocskos víz húsz öl mélyen csillogott a tető pereme alatt. A ház, melynek tetejéről lepillantott, egy mohos dokk mellé épült annak idején, s most kisebb-nagyobb, bevont vitorlájú hajók lavíroztak odalent. Közöttük csónakok és kosarakkal megrakodott enoszukei dereglyék ringatóztak. Meglehet, el sem találja az ugrás végén a vizet, ahhoz meg semmi kedve nem volt, hogy halálra zúzza magát – még az sem vigasztalta, hogy a hajó valószínűleg követné őt a hullám-sírba.

A sors nem hagyott neki több gondolkodási időt. Vállát egy nyílvesző tompa ütése dobta meg, s félig megpördülve még látta, hogy újabb robbanás mágikus fénye repesztí meg a valóságot közvetlenül mögötte. Ordítva vetette magát a csatorna felé, miközben sárkányszáj nyílt a háta mögött az égre, s üvöltve okádott tüzet minden irányba. Vindarin lángolva bucskázott

előre, csak zuhant, zuhant, zuhant, és úgy rémlett neki, egy örökkévalóságig tart, míg az eső verte vízig ér.

* * *

A vén gorviki a parazsat piszkálta, azután visszaült a vaskos bőrfotelbe. Sikerült tisztáznia bizonyos kérdéseket, ám újabb és újabb gondok szakadtak a nyakába, s cseppet sem érezte szerencsésnek magát, hogy így alakult. Odakint időközben bealkonyult, már ha ezt a hirtelen sötétedést alkonyinak lehet nevezni. Csálódottan nézett ki az ablakon. Ilyenkor a napot felhők takarják, s nem látszik a helyén, csak valami halvány-szürke derengés, vagy még az sem. Azután az is elenyészik, és a hamuszín ég előbb vasszürkévé, majd feketévé olvad.

Az a Vindarin nevű gazfickó olcsón megúszta a dolgot. Ritka nagy gazember lehet, ha így pártolja a szerencse – esetleg maga Ranagol, már ha igaz, amit elmondott. Efelől pedig egy csepp kétsége sem volt az öregnek: egyrészt kevesen mertek volna neki a saját házában valótlant állítani, másfelől többen látták a csatorna partján történeteket az ő emberei közül is. A dispadát egy hanyagul bevont tatvitorla perdítette meg, s vetette ki a víz fölé zuhantában, különben menthetetlenül az erv kereskedők hajójára esik. Így azonban csak egy lemberi kalmárt sodort le a csónakjáról két kosár salátával, s azután vágódott a víz-

be. Bámulatos szerencse, különképp, ha hozzávesszük, hogy a szuke kutyák papja – már ha az volt egyáltalán – pillanatokkal korábban borította lángba a fickót.

A vén gorviki egy órája beszélt a visszatérővel. Vindarin még csepegett a víztől, amikor meghozták, de azt sem engedte, hogy megszáráítsák, nemhogy a sebeit ellássák. Keményebb fából faragták, az látszott rajta, s az arcán elterülő diadalmas vigyor sem hagyott kétséget afelől, hogy sikerrel járt.

– Szóval a fiai gyűlölik egymást? – kérdezte Dorio, amikor a kopasz férfi mondókája végére ért.

– Egymás torkának ugranának, ha ő nem lenne, *abradon*. Pedig ritka vén ember mindahány. Az ő fiaik meg a saját családjukat támogatják, s azt beszélik, egész hadseregek állnak mindhárom oldalon.

– Az már igaz, hogy Szuke Sin vénséges vén – mormolta Racchini. – Már akkor aggastyán volt, amikor én a világra jöttem. A démonok se értik, milyen mágiával élteti magát.

– Alig hiszem, hogy Ranagolnak tetsző lenne, *abradon* – szólalt meg a kopasz, s gyorsan, bocsánatkérően összegörbödött, ahogy ráébredt, kivel is beszél.

A széke mellett álló Dialmo felszisszent, de a vén gorviki hallgatott. Mászt talán megkorbácsoltatott volna, de ez a Vindarin nevű most nagy szolgálatot tett a családnak.

– Arról beszélj inkább, mikor hagyja el a házat ez a kuruzsló – szuszogta vészjóslón. – Nem kétséges,

hogy könnyebben elintéznénk a vackán kívül, mint a tornyában. Akkor azután acsaroghatnának a fattyai egymásra, és jó ideig nem lenne érkezésük velünk foglalkozni.

– Szinte soha nem jön ki onnan, *abradon*... de három nap múlva lesz a Sárkánytánc a kerületben. Akkor minden évben kihozzák, s a gyaloghintaján körbehordozzák, akár valami szentképet. Hogy áldást hozzon a keze alá tartozó sygmenekre.

– Három nap múlva?

– Igen, *abradon* – Vindarin még mindig nem mert feltekinteni, de a családfő esze már egészen máshol járt.

– Rendben, elmehetsz – intett neki, és a balján álló árnyékhoz szólt – Shirappa! A közelébe juthatunk a vén disznónak?

A vékony pap kosztoválással ékes homlokát meghajtva lépett közelebb. Mélykék köpenyt kanyarított a válla köré az alkalomra, vérvörös selyemövéből kikanalált nyúzókéésének ezüstmarkolata. Hideg és kárörvendő volt a hangja.

– A vérszimpátia a lebírhatatlanokat is igájába vonja, *abradon*, s kétlem, hogy a bárdja ne lenne mellette egy ilyen ünnepen.

– Rendben.

– *Abradon?*

Racchini értetlenül bámult az előtte térdeplőre.

– Mit akarsz még? – rivallt rá. – Miért nem mész a sebeidet nyalogatni?

– El kell mondanom még valamit – felelte Vindarin szemlesütve.

– Mondd hát, aztán hagyj békét!

– Csak neked szánom, *abradon*. – A kopaszra borotvált félve nézett fel, igyekezett kerülni mindenki tekintetét, ám az öreg így is meglátott valamit a szemében.

– Rendben – mondta halkán, és intett a fiának meg a papnak, hogy távozzanak – akkor mondd nekem!

Vindarin megvárta, míg elhalnak a léptek a folyosón, csak azután nézett fel újra.

– Láttam a szukék területében valakit, *abradon*.

Racchini szájában keserű nyál futott össze. Tudta ő. Tudta, már a legelején, csak magának sem merte bevallani. Nem mert gondolni rá, hátha csak véletlen egybeesések ezek, a sors ostoba tréfái. De legbelül, a szíve legmélyén tudta, mit akar mondani a *dispada*, s ha csak teheti, most megállítja az időt, hogy ne kelljen előre szaladnia. Mert ismerős volt mindaz, amit látott, és mindennek csak egyetlen lehetséges megoldása volt. Bántotta, hogy élete alkonyán rossz apának, rossz családfőnek bizonyul. Ujja önkéntelenül a vastag, vésetekkel teli gyűrűt kereste.

– A Kővárból valót? – kérdezte elfúló hangon, és Vindarin olyasmit érzett, amiről soha nem gondolta, hogy valaha is megtörténhet vele, mióta a Kővár ura levetette az özvegyi színeket: megsajnálta az öreget. Mert nem a kőszívű nagyságnak látta, aki gondolko-

dás nélkül öl, ha az érdekei úgy kívánják, nem a környéket megsarcoló, vasszigorral uralkodó vénségnek, hanem egy egyszerű öregembernek, s szívesen megkímélte volna az elkövetkezőktől.

– Igen, *abradon*.

A gyertyafény megdermedt az öreg szemén.

– Ki volt az?

Vindarin meglepődött a kérdésből kihallatszó dühön. A magányos öreg eltűnt, mintha sosem létezett volna, s ő újból az acsargó vaddal nézett szembe. Körülpillantott, bizonyosan nem hallja-e senki, csak azután mondta ki a nevet.

* * *

Dorio Racchini egyedül ült a szobájában. Előtte a kandalló a kétfejű farkassal, afölött díszramierák regimentje, hang nélkül csillanó halál valamennyi, pengéjük tükrében szótlanul bólogattak a gyertyatartók lángjai. Az eső megint rákezdett odakint, kitartóan püfölte a zsalukat, s csak nagy ritkán világlott fel a felhők mögül kibukkanó holdfény. A kék hold volt fenn, s bár az öreg hallotta már, hogy Ranagol messziről jött papjai egy vénséges vén harmadik holdról is prédikálnak, most még ez az egy is sok volt neki. Csendet akart és nyugalmat maga körül, s legfőképp sötétet. A gyertyák is csak azért égtek, mert bánatos fényük jobban kiemelte a szoba árnyékos zugait. A tűz már

csak zsarátnok volt a kandallóban, felfénylő, vörös villanásai, akár egy sárkány pikkelyes háta. Csend.

– Gyere csak, Dorio! Ide nézz, mit fogtam neked!

Az öreg Racchini, Ambro, akinek a Racchiniak mindent köszönhettek itt Erionban, félmeztelenre vetkőzve állt a csatornában, haja vizes gubanc, megereszkedett izmain kék és zöld tetováláskígyók. A nap magasán trónolt a város felett, arany csillámokkal hintette meg a csatornát. Az öreg pedig gyerekeket meghazudtoló vidámsággal lábalt a vékony iszapban, tenyerét szorosan összezárva, a kisfiú felé.

– Nézd csak!

A kisfiú fél szemét lezárva, kíváncsi félmosollyal hunyorgott nagyapjára. Az öreg arcán széles vigyor, vak szeme körül is mosolyra húzódtak a ráncok.

– Mi az?

– Halacska. De nem ám akármilyen!

Akár egy büszke gyerek, az öreg kihúzta magát, és Dorio most már bizonyos volt benne, hogy tényleg nem közönséges halról lehet szó, s nagyapja arcáról azt is olvashatta, hogy valamiféle titok részese lesz ő is nem-sokára. Félve nézett hátra, hogy mással is meg kellett osztania a titkot, de szerencsére nővére és a húga, a makacs Erinna és a szép Doria a homokos parton játszottak valami várfélével. Szemmel láthatóan cseppet sem érdekelte őket nagyapja halacsckája.

– Milyen?

– Hát szerencsehalacska.

Dorio még egyszer Ambro vidáman csillogó szemébe nézett, nem tréfál-e mégis, azután ujjait nagyapja erős markára tapasztva próbálta szétfeszíteni a kérges kezeket.

– Nem olyan egyszerű ez, Dorio – morogta vidáman az öreg. – A szerencsehalacska kényes jószág, s ha egyszer megfogod, még nem biztos, hogy meghozza a szerencsédet. Jól meg kell becsülni, mert minden ilyen kis halat Ranagol küld, s ha elmulasztod jó szavakkal útjára bocsátani, meglehet, magával viszi a szerencsédet is. Akkor azután hosszan várakozhatsz, míg újra a kezedbe akad.

– Útjára bocsátani? – Dorio elkerekedett szemekkel nézett az öregre. Körülöttük ragyogott a világ, a csatorna túlsópartján aszisz bark döcögött a város belseje felé, a taton zöld zászlócska lengett. Tizenkét ökör vontatta, nyomdokvizének gyöngyein hófehér hattyúk kolduló csapata úszott. Az asziszok nevetgélve dobáltak nekik valamit, s egy butykost adogattak körbe.

– Úgy bizony. El kell engedned, méghozzá szép szavakkal. De azután sem nyugodhatsz: Ranagol nem szereti a tétleneket, s a szerencsehalacska is csak akkor dolgozik neked, ha te magad is serény vagy. – Az öreg a víz alá dugta a kezét, hogy pótolja azt, ami eddig kiszurgott. – Különben a hal segítsége mit sem ér.

Dorio már most szerencsésnek érezte magát, hogy végre a nagyapja ráér vele is játszani, s hogy mosolyog rá. Ugyan nem tudta, de talán ő volt az egyetlen, a fe-

leségét, egy Erionban született gorviki lányt kivéve, aki valaha is mosolyogni látta. Dorio imádta azokat a napokat, amikor nagypapa végre rájuk is szakított időt és lejöhettek vele a csatornára játszani. Nem látta persze az őroket és fejjadászokat, akik száz lépésnél közelebb senkit sem engedtek, és szó nélkül levágták volna azt, aki az öreg engedélye nélkül ilyesmivel próbálkozik. Örült, mert soha nem értette, miért nevezik a nagypapját félszemű ördögnek, amikor mindenki láthatta, hogy nem ördög vagy démon.

– Mondj neki valamit, aztán engedd el!

Dorio összerakta a két kezét, hogy az öreg át tudja engedni a kis állatot. Nagyon összpontosított, még a nyelvét is kidugta közben. A halacska kicsi volt és egyáltalán nem tűnt nyugtalannak. Háta égkék, az oldalán, a hasa alján aranyszín sávok. Türelmesen lebegett a tenyérszíni vízben, mint aki biztosra veszi, mindjárt szabadon engedik.

– Mit mondjak neki?

– Bármit. Verset, mondókát, egyre megy, csak neki szóljon.

Dorio leguggolt a sekély vízben. Egy darabig a hatyúkat és az utánuk úszó kacsákat nézte.

– Szerencsehalacska, hozd meg a szerencsém! Ez jó?

Az öreg bólintott, Dorio pedig útjára engedte a kis halat. Az egy darabig még tanácstalanul úszkált, mint-ha a hallottakon morfondírozna, azután elillant.

– Most már szerencsés leszek?

– Az már rajtad is áll, Dorio – nevetett a nagyapja, hogy Erinna és Doria is odafigyeltek. – Rajtad is, bizony.

Dorio pedig elégedetten állt a napfényben, végtelenül boldognak és szerencsésnek érezte magát, s azon morfondírozott, mihez is kellene fognia, hogy kiderüljön, megtette-e a magáét a különös áldozat.

A vén gorkviki morogva megpiszkálta a parazsat. Néhány vékonyabb hasábot dobott rá, majd kísértethangján az ajtaja előtt strázsálókat szólította.

Tíz perc múltán álmos kisfiú állt a családfő előtt. Hálóköntöse fölé rókaprém palástot kerített virrasztó anyja, egy beesett arcú, csúnyácska nő, Racchini legidősebb fiának, Sarrolának az özvegye. Férje halálával egyszerre lekerült a legfelső polcra, s tudta, aligha kerülhet vissza valaha is. Csupán egy feladata maradt: az, hogy fiát igazi Racchinihoz illő nevelésben részesítse.

– Szervusz, Ranti! – mondta a vénember. A menyének nem köszönt.

– Jó estét, nagyapa! – A fiúnak vékony, álmos hangja és paplanillata volt.

– Egy dalt kell megmutatnom neked. Talán egyszer majd te is megtanulod, aztán meg továbbadod a tieidnek. Ülj le valahová!

Dorio mogorva vakkantására a fiatal kobzos lépett be, s letelepedett a kandalló elé. Az eső szakadatlanul dobolt odakint, a tűz nagy durranásokkal ette egyre beljebb magát a fahasábokba. Az öreg is helyet kere-

sett, s fájós lábára pokrócot terítve sandított megint az unokájára.

– Nagyon régi dal. Az én nagyapám kedvence volt.

Az özvegy csendben állt fia mögött, keselyűujjai szórtlanul fogták a rókaprém fedte vállakat. A zenész rákezdett. Lány dallamot csalt a dormonból, méltót a kinn zörgő esőhöz. Mert eső volt ebben a melódiában is, ám meleg, napfényes eső. Félve az öregre tekintett, azután kezdett csak énekelni:

*Az enyhe szél, mely késő délután
zenélt a sárga partú Carrodán,
a lány szél, mely lazacszín hold alatt
cirógatott élőket s holtakat,
halotta kék ködökbe érkezett
warvikiaktól ezt az éneket:*

*„ – Itt, hol köröttünk nincs, csak víz meg ég,
mit zenghetnénk mást, mint az Ó nevét
és zsoldárait, melyek átvezettek
útvesztőjén a hullám-ezredeknek,
hol zöld örvénytölcsérben forrt a só,
s az osztrigákat hátán hordozó
szökőkút-orrú bálnanép között,
s fellebbenti a halványkék ködöt,
melyen túl vendéglátón integet
az otthonunknál itthonabb sziget,
hol nem vagyunk a pártviszályok rabja,*

s nem ér utol a bíbornok haragja.
Itt ád a Kosfejes örök tavaszt,
hol háromszor vet s arat a paraszt,
itt küld balászni minden estvelen
roppant halakra kinn a tengeren,
s a langyos légbe, kecsesen s puhán
kolibriket sző minden délután,
s érett narancsot lenget fenn a fán,
mint aranylámpást mélyzöld éjszakán,
s szőlőt növeszt, hogy adjon édes bort,
szőlőt, melyet karója nyögve hord,
s tornyos Akvilon minden cédrusát
szolgái keze hozta ide át,
feldíszítve a lankák kertjeit,
s dagályával borostyánt hengerít,
és mikkel hívságunkban hengegünk,
igazgyöngyöt marokkal szór nekünk,
s templomot ád, úgy rendezve a mélykék
tenger fölött a kőszirtek szeszélyét,
hogy köztük, mint csúcsíves bolt alatt
állunk míg lenn hullámok zsonganak,
s mit zenghetnének mást, mint az Ő nevét,
míg zsoldárunktól megrendül az ég
és visszhangjától, hogyba visszaszáll
az Ibaráig ömlő tengerár?”

Így hangzott kék alkonyba elvesző
daluk, míg húzott minden evező,

*s csupán a szél, mely lazac-hold alatt
cirógatott élő és holtakat,
hallotta kék ködökbe érkezett
warvikiaktól ezt az éneket*

Meleg, telt akkordokkal fejezte be, s felnézett a kandalló előtt terpeszkedő árnyéokra. Ám az öreget nem érdekelte a messzi dal, sem a parázsszemű özvegy az unokájával, s az sem, hogy odakint az eső megállíthatatlanul szakad. Percekkel korábban mély, álomtalan álomba zuhant.

3.

SACERDON SHIRAPPA

*Sganarello, a szolga, röhögve kérte bérét,
míg Don Luis a parton bolygó halotti nép
felé fordult, s remegő ujjal mutatta vérét,
fiát, ki oly merészen csúfolta ősz fejét.*

A Kővár szentélye a szürke, hajnali ég felé nyújtotta oszlopkarjait, a kőcsipkés kezek kérőn fordultak az egek gorgviki ura felé. A két torony oldalán pára csillogott, tetejükön mogorván gubbasztottak a démonlovagok szobrai. A szentély belsejében, a torzókkal teli vaskapu mögött csonkig égett gyertyák árválkodtak, a hagyományosan mennyezet nélküli helyiség szürke-fekete kőpadlatán tócsákba gyűlt az esővíz.

Az oltáron a bűnök allegorikus szobormásai vergődtek örök kínok között, meredt szemekkel bámulva a záportól elnehezült díszlobogókra. Csak egyikük nézett időtlen idők óta egy torz alakok ölelte vasajtót, amely mögött tiltott csigalépcső tekeredett a Kővár nyirkos gyomrába, s csak a Kosfejes papjai használhatták. A lépcső mentén fáklyatartók kapaszkodtak a fekete falakba, de csak minden másodikban hajladozott

jéggék láng. Kis ajtóhoz, egy szolga ajtajához vezettek a lidércfenyek – ám a nagyurak szolgája maga is úr, s ezt *sacerdon* Shirappa, a Kővár szent embere réges-rég megtanulta. Elmélyülten imádkozott a fogadalmi oltár előtt, rúnaékes fekete gyertyája a huszonhetedik kiemelkedési stáció büszke rémalakjai előtt sercegett. Az Ikonfal hús- és ezüstsín miniatúrái elnyílt szájjal, tanító mozdulatokkal bámulták a papot.

Shirappa kék-fekete köpönyeget öltött, s úgy kuporgott a gyertyaviasz dermedt hullámaival borított oltár előtt, hogy mind jelentéktelenebbnek látsszék. Vékony kezeit a szertartás szabályai szerint vágta végig nyúzókésével, vére cseppeit jókora ezüstkehelybe fogta fel.

A kehely párja – maga is ötvösremek – a vezeklési oltáron állt, filigrándíszes karjai homályos kristálycsészét öleltek. Az oltár elgyötört figuráin lassan imbolygott a gyertyafény, az árnyak óvón simogatták a festményeket, a vérrel írt betűket.

A kehely megremegett. Nem a föld moccan meg, s nem is az ezüsttalp alá tett bőrkötésű fóliáns. Maga a kehely billent egy kicsit, mintha a benne kavargó barnásvörös folyadék kívánná így. Apró cseppekre vált a sötét ital, majd összeesett megint, hogy hajszálnyi kacsok ezreivel tapogassa végig kristálybörtönét. Azután nyugodtan remegett megint – a másik kehelyben lévő társa, *sacerdon* Shirappa vére kérte erre. Talán érezte, hogy nemsokára munka vár rá és Ranagol kívánalmá-

nak megfelelően igába kell hajtania egykori gazdájának akaratát.

Mérföldekre onnét Hiunn Tinn, az Imeko-torony sárkánybárdja sikollyal, kínokkal álmodott.

* * *

Hideg köd ült a csatorna partján. A kelő nap vérszínrel derengett benne Erion keleti negyedei felett. Az esti hideg zúzmarát rakott a csatorna fölé hajló fák ágaira, s értő kezekkel rajzolta meg a kötélbakok erezetét.

A szürkeségbe olvadó háttérben komor óriás volt a Kővár, s apró szolgálak a durva kövekkel rakott part házai. A köd még nem akart felszakadni: úgy tűnt, igencsak kedvére való ez a hajnal, s lustán elnyúlt az ólmos zöld víz fölött. Kacsák és szárcsák lavíroztak a part mentén – azt figyelték, mikor tűnnek föl végre városi jótevőik, a hajnallal kelő szolgálók, akik, miközben az első vödör vízért jönnek, finom falatokat is vetnek nekik a csatornába.

Hangok közeledtek a partoldal magasában. A madarak nem tudhatták, hogy férficsizmákat és fegyvercsörgést hallanak, bizakodva indultak hát a deres móló felé. Hamarosan megjelentek a jövevények is, de ködbe burkolózó férfialaknak bizonyult mindahány.

Dorio Racchini a recsegő móló végében, legidősebb fia, Ferran valamivel hátrébb torpant meg. Leheletük elkeveredett a víz felett gomolygó párával. Súlyos lép-

tek dübögtek mögöttük. Négy rezzenetlen arcú testőr zárta el a part felé vezető utat.

– Itt jó lesz, atyám? – Ferran apja tarkóját nézte, a három bogra kötött kendőt. Öregnek és törődöttnek látszott most Dorio, szemöldöke épp oly ritkás, mint ködbe bodorodó lehelete.

– Jó.

Ferran intett az egyik testőrnek. Energikus, határozott mozdulat, sehoggy sem illett a hűvös hajnali perchez. A testőr favedret markolva lépdelt végig a mólón, majd megállt a vén családfő mellett és felé nyújtotta. A kacsák izgatottan ricsajozva gyűltek közelebb. A vén gorviki meg sem fordult, úgy szuszogta:

– Zavarjátok el a madarakat!

Elegendő volt egy fegyver villanása, hogy azok méltatlankodón gágogva odébb ússzanak, s csupán távolabbról nézték az embereket.

– Ide velem!

Az öreg megmarkolta a rézfogantyút. Ahogy a vederbe pillantott, arcán elégedett kifejezés derengett fel. Tucatnyi utcagyerek két álló napon át csak neki dolgozott, de megérték a pénzüket, mert épp idejében végeztek a feladatukkal. Térdre ereszkedett a zúzmarás deszkákon, morogva háritotta el Ferran segítségét.

A kacsák közelebb óvakodtak, de a partról feléjük hajított kövek egykettőre kedvüket szegték. Dorio Racchini a vízbe eresztette a veder száját, s tartalmát a zavaros vízbe eresztette.

– Szerencsehalacska, hozd meg a szerencsémeket –
suttogta.

Megvárta az ezüstös villanást, aztán feltápászkodott és Ferrannal a sarkában a part felé indult. A vedret ott hagyta a gerendákon. A kacsák bizakodva úsztak közelebb mindenfelől.

* * *

Nem volt neve. Nem volt címe, csak klánja, nemzetsége és kardja – ez utóbbit emelte most magához szerartartásos lassúsággal, ahogy a monoton litánia követelte. A lakkozott hüvely fényesen, komoran hevert előtte az alacsony asztalon. Fekete selyemövébe csúsztatta, s összezárta felette az éjszín mikót. Vékony selyemövekkel rögzítette, hogy ne akadályozza a mozgásban. Ahogy a gyertyalángnál összekormozott tükörről arcára kente a fekete anyagot, a Sárkányistent kérte vállalkozása patrónusául.

Hogy megszolgálhassa a bérét.

* * *

Az este messze volt még, de a kerület máris díszben állt. Vigyorgó gyerekek, arany és ezüstszín ünnepi köntösök tarka kavalkádja hullámzott az utcán. Izgatott feszültség remegett mindenütt, örömteli várakozás.

Kaoraku szerzetesei ezüstcsengettyűkkel jártak körbe az édes füstökben, a sárkányszentélyek mélyén óriás dobok duhogtak lankadatlanul. Időről időre éles süvöltéssel bíbor és villámsárga röppentyűk emelkedtek a magasba, s az emberek ilyenkor áldó jeleket mutattak utánuk vigyorogva. Nehéz fellegekkel volt terhes az ég, de úgy tűnt, ez senkit sem zavar igazán. S míg kigyúltak a nádzöld és jégmadárkék lampionok, fakerekeiken kopogva előgördültek az ünnepi lámpásszekerek is. Vékony bambuszpóznákra aggatott színes papírgömböket tűztek rájuk, a bennük lengedező a kis lángok fura ábrákat, figurákat rajzoltak ki a búrák belsején. Gyömbér és nádolaj illata hömpölygött a kifőzdek felett, s gólyalábakon előtáncoltak az első bábosok. Maszkáikban démonok voltak és emberevő szellemek, sípjaik, harangocskáik tánkra hívtak, igazi vigasságra. Festett arcú színészek kerültek házak gyöngyfűgönyei mögül, s lassan megteltek a zenészek emelvényei. Fájdalmas hangú, hosszú nyakú hangszereket hoztak, meg óriás bogarakhoz hasonló fekete vonósokat, és újabb dobokat. A Sárkánytánc ideje közeledett.

* * *

Az Ikonfal festményei elhomályosultak, amint a karóvékony pap végigloccsantotta a fűszeres keveréket a parázstartón, és gőz pöffent a magasba. Shirappa hal-kan dúdolt magában egy zsoldárt, felemelt egy lakko-

zott tálat, és a vezeklési oltár felé indult. A kehely már várt rá, a sárkánybárd vére zubogva habzott a belsejében. Láthatatlan erőfal óvta, egyetlen cseppje sem hullott a fekete márványra vagy a bőrkötésű fóliánsra. Shirappa magasra tartotta a kezében lévő tálat, és egy csontoszlop tetejére rakta.

Ezután a fogadalmi oltárhoz lépett, s leemelte onnét a saját vérét tartalmazó kelyhet. Óvatos léptekkel vitte a tálhoz, s Ranagolhoz fohászkodva az utolsó cseppig beletöltötte. Nyakán kéken felviláglott a tetovált harapás.

A felfreccsenő folyadék finom ábrákat, apró hurkokat és vékony szálakat rajzolt az ében lakkrétegre. A Kővár *sacerdona* elégedetten szemlélte művét, majd a sárkánybárd vérét tartalmazó kehelyhez lépett. Az mintha megérezte volna a mágia érintését, hirtelen mozdulatlaná dermedt, s csak akkor kezdett megint heves fortyogásba, amikor a pap a kezébe vette. Shirappa homlokán felfénylett a kosfej, bántó, fakósárga világot vetett a környékre, s hasonló borongás kélt az ébenlakkos tál körül is.

Anélkül, hogy megszakította volna a zsolnárt, Ranagol papja a sárkánybárd vérét is a tálba öntötte. Sötét gömbök pattantak el a folyadék sűrű felszínén. Az Ikonfalról elégedetten figyeltek a kék szájú szentek.

Hiunn Tinn véreset hányt az Imeko-torony egyik gyékényágyán.

* * *

Halk csengettyűszó érte el a termet. Selyemkárpitós to-lóajtókat húztak kétfelé láthatatlan kezek a terem vé-geben, rajtuk éj- és violaszín madarak csapdostak. Az ajtóban sötét körvonalakkal megrajzolt alak állt. Meg-hajtotta magát a trónszék irányába, majd, még mindig félig görnyedten elindult felé. A trónszék mögött vörös lámpások derengtek, fényük hátulról esett a székből ülő alakra, árnyékba vonva annak vonásait. A trón-emelvény két oldalán két testőr állt mozdulatlanul, akár a porcelánszobrok. Félmeztelen felsőtestükön hal-vány smaragd színű sárkánytetoválások derengtek.

Újabb csengettyűszó odakintről. Az érkező magas-rangú szolga három lépésre a gazdájától megállt, majd két kezét a lakkozott padlóra téve meghajolt a trónus felé. A vörös lámpások vetette árnyékok közelebb kúsz-tak hozzá. Talán még suttoztak is neki.

A távolból röppentyűk és petárdák robbanásai hal-latszottak, s mélyen, egészen mélyen a roppant dobok duhogása.

– Minden készen áll – suttozta a jövevény trónszék-ben ülő alaknak.

Az nem válaszolt, csak hátradőlt, s megbiccentet-te kissé a fejét. Így már látszott, hogy arca elé díszes maszkot emelt. Sárkányálarcot.

* * *

Holthelvány árnyék figyelte a Kővár egyik magas ablakából a csatorna zavaros vizét. Fejét, testét bogos, fekete kendő fedte. A parton dermedt ujjú rabszolgák igazgatták kosarakba a frissen mosott ruhát. Innen fentről hangyanépnak tűntek. A sápatag árny megfordult és ellépett az ablaktól. A huzat meglibbentette gyapjúkendőjét – vagy magától moccant, kívülálló nem dönthette el. Az öregasszony átsétált a kicsiny szobán, lépteit fekete szoborfejek figyelték a kőfalakról. Míves asztalka előtt állt meg, az asztalon ölnyi, csontkeretes tükör. Igazi mestermunka volt, ritka szép, tiszta fényű.

Erinna leereszkedett az asztalka mellé helyezett székre és szembenézett tükörképével. Aszott vénasszonyt látott, közönyös halálfejet, arca sárga, mint a májbetegké. Hogy eleven, arról ékkövekként villanó gonosz, fekete szeme tanúskodott mégis. Vállára eresztette bogos kendőjét. A kőfülkében bolygó szél meggömbítette a gyertyalángokat, s megemelte a függönyöket. A vén Dorio nővére takarékos mozdulatokkal, egymás után kihúzta kontyútűit és leengedte derékig érő, galambősz haját. Csontmosollyal rakta a tűket a fésülködőasztalkára és egy fekete fésű után nyúlt.

Kimérten, megfontoltan dolgozott: előbb vékony tincsekbe rendezte a hószín hajfonatokat, hosszan elpepcselve a makrancosabb bogoknál, majd lassan fonni kezdett. Göcsös ujjaira figyelni sem kellett, maguktól dolgoztak. Hideg szél kelt, de ez nem huzat volt, feljajdult a vaskos tölgyajtó vasalása, pedig nem mozdította

senki. A falakban, a tükörben, a gyapjúkendő bogjaiban felsírtak a bilincsbe vert lelkek, mert Erinnát ez szórakoztatta leginkább.

Ő pedig mosolyogva fonta tovább hosszú, ősz haját.

* * *

Hiunn Tinn eltorzult arccal nézett maga elé. Gyomrát görcsbe rántotta az ismeretlen betegség. Össze-görnyedt, azután mély lélegzetet véve egyenesedett fel. Bármí történt is – még akkor is, ha legrosszabb sejtelmek válnak valóra – a mai nap nem maradhatott ágyban. Verítékes arcát gyapjútörölközőbe dörgölte, majd illatszereket permetezett szét a szobában – *azt* a szagot azonban így sem sikerült elűznie.

Ágyasa, amikor kérdőre vonta, csak a fejét rázta. Ő semmit nem érzett. Pedig a szag nagyon is valóságos volt. Rátelepedett a szobára, beszivárgott minden ráncba, repedésbe. Iszap volt. Bűzhödt, de valamiképpen mégis édeskés iszapszag. Ott terjengett mindennütt, s mintha megerősödve került volna ki az illatszerekkel vívott küzdelemből is.

Hiunn Tinn nagy levegővel próbálta nyugtatni magát és készülődni kezdett. Még egyszer lefürdött, majd óvatosan kifestette magát. Felöltötte ünnepi köpönyegét, a kék sárkányokkal hímzett sárga csuklyásköntöst, s elsimította az aranyszín övet a derekán. Bár szemrevételezte magát egy álló tükörben, a vércsep-

pet mégsem vette észre, pedig durván és tiszteletlenül nyújtózott köntöse mellén. Fehér festéke eltakarta hamuszín arcát, de a szája, a máskor cseresznyeszép szája szürke volt. Szürke, akár az iszap.

Elkészült. Tétova mozdulattal az ajtó felé indult azután elveszítette az egyensúlyát. Szemének fénye kihunyt, s valami rőt borongás kelt benne életre. Habozás nélkül a lakkozott fegyverállványhoz lépett és arasznyi, borotvaéles agínként rejtett köntöse mélyére.

A szemében a fény kihunyt. A sárkánybárd egy darabig értetlenül meredt a fegyverállványra, majd töprengve ismét a kijáráshoz indult. Öltözékén két apró vérfolt, a levegőben az az átkozott, édes bűz terjengett.

* * *

Sötétbe öltözött alakok lopóztak a kék holdfényben mocsokszagú sikátorokon át. Léptük nem vert zajt, arcukon nem időzött el a vertezüst fény. Puha léptük elkerülte a pocsolyákat, az ablakok kövezetre hulló fényrajzait. Rég maguk mögött hagyták a sárkánytáncra váró sygmeneket, elcsendesedett mögöttük a hangszerrek zaja, a tülekedő emberek zsvivajgása. Teljesen feledni mégsem tudták – egész Erion hallotta, hogy az enoszukei kolónia ünnepel. A távolban szikrázó rakéták és röppentyűk emelkedtek az éjszakai égre mögöttük, s mérföld hosszan színes fényekkel festették meg a Ke-

reskedőnegyed tetőrengetegét. Folyamatos égzengés-moraj görgött magasan a város felett.

Az Imeko-torony orgyilkosai az Artadroza kanálisainál sajkába ültek. Hang nélkül eveztek az ezüsthévízeken, akár az árnyékok. Ez már ellenséges terület volt, idegen népekkel, éles acélpengékkel és mérgekkel. Kisvártatva, immár nem is oly messze tőlük gyermetya- és fáklýalánggal rajzolta magát az égre a gorvikiak fészke, az otromba Kővár.

* * *

Dorio Racchini még az előző beszélgetésén töprengett, amikor Ferran és Dialmo beléptek hozzá. A lakótorony nagytermében várt rájuk, egyenes háttal, kezét a deréka mögött összefogva. Körben a falakon a család nagyjainak olajportréi. Harcosok, gyilkosok, urak és asszonyok. Rég halott gyermekek. Az érkezők illedelmesen fejet hajtottak atyjuk előtt, és közelebb jöttek. Köpönyegük az éjszaka illataival volt terhes, ramierájuk markolatáról még nem fakult el teljesen a holdfény.

A családfő elégedetten fordult feléjük.

– Meglehetősen ügyes testőrré tettem szert, azt hiszem.

Idősebb fiát meglepte a kezdés.

– Testőrré, atyám? – Ferran az öccsére sandított. – De hát... Nem bízol a... – a kérdés ott maradt a levegőben.

Dialmo ajkait összeszorítva bámult, s nem szólt egy szót sem. Számított az öreg lépésére, és bátyja felháborodására is. Ám ezúttal nem ő volt a meggondolatlan, heves harci kutya, hanem Ferran. Tűnődve nézett bátyjára.

– Bízom én a hűségesebben – suttogta reszelős hangján Dorio.

– És ez a... testőr – kezdte Ferran. – Honnan tudjuk, hogy megbízható? Ki ez? Honnan került elő?

– Erre ne legyen gondotok. – Az öreg rekedten nevetett.

– Csak nem valami kalandozó?

Dorio Racchini csak legyintett.

– Az *andon* levelére válaszoljatok inkább, de okosan! Látni akarom, hogy megbirkóztok vele.

Ferran a homlokát ráncolta.

– Ha rendben van, ráütöm a pecsétemet – fejezte be az öreg.

– Levél, atyám? – Ferran megint öccse tekintetét kereste, annak rezzenetlen arcáról azonban semmit sem olvashatott le. Talán ő többet tud a dologról? S ha igen, miért nem beszélt róla? – Mit ír? – kérdezte.

– A szokásos hősködés és üres fenyegetőzés. Eh! – legyintett az öreg Racchini. – Doria nénéteket kellett volna feleségül adnom ahhoz a gazemberhez, akkor a kezemből lennének a tökei...

Komor pillantással merengett egy pillanatig az elszalasztott lehetőségen.

– De ő gyáva volt elvenni – jegyezte meg Ferran.
– Inkább okos – nézett rá az apja egy keserű félmosollyal.

– Ismét felajánlotta a számvevőit?

– És a tanácsadóit. Egyben mélységesen sajnálkozik a kialakult helyzet miatt.

– Összejátsszik a szukékkel! – sziszegte Dialmo.

Ferran elgondolkodott a lehetőségen.

– Ő állna mindemögött?

– Nem – sóhajtott az öreg. – Azt nem hiszem.

Elnézett fia mellett, összevont szemöldökkel bámult egy darabig a gyertyatartók lángjába, ujja a gyűrűvel babrált. Körben a régi nagyok megbarnult olajképei némán bámulták a családi jelenetet.

– Megnézem Shirappát, hogy boldogul – mordult végül. – Intézzétek a dolgokat!

Nagy léptekkel kivonult a teremből, magára hagyva fiait az elhangzottakkal. Hadd gondolkodjanak rajta. Kongó csend maradt utána.

* * *

A faragott sárkánymaszk dühös szemekkel vizslatta a táncoló, őrzöngő sokaságot. Két ember tartotta, de a testében is tízen rejteztek. Orrából füst kanyarodott a hold felé, kicsiny, gyorsan ellobbanó tüzek gyúltak mindenütt, amerre lépett. A dobok örülten duhogtak, a pavilonok füstje remegő árnyakká változtatott min-

denkit. Egyetlen rés rángott a kék-fekete árnyak alkotta sokaság testén, ebben araszolt előre a sárkány. Fáklyák varázsoltak lobogó fényköröket mindenfelé, piros és zöld lámpások öltöztették színebbe a nekihevílt tömeget. A hullámozó embertengerből csak a csatamaszkos, lakkpáncélos lovasok emelkedtek ki vigyázón, akár moccsatlan szirtek. Lándzsáik tetején kígyózászlók, klánlobogók verdestek.

Az Imeko-torony felső szintjein minden világot eloltottak, teteje az éjszakába veszett. Az alsóbb szintek lampionjai maradtak csak égve, sejtelmes derengésbe vonva a kőmonstrum oldalát, a magasról aláengedett selyemzászlókat.

A tér nyugati kapujánál lovasok tűntek fel, lándzsáikon a torony urának, a kerület mindenható pártfogójának lobogóival. Kísérteteknek látszottak, ahogy a füstölőpavilonok gőzét maguk előtt hajtva utat nyitottak a tömegben. Hatalmas hadilobogó következett, nyelén a behódolt klánok és a szövetséges családok címereivel, mögötte szoborarcú testőrök lakkpáncélos hada. Harminc vörös lámpás billegett óriás bambuszpóznákon a nyomukban. A kapu tetejéről szikrafarkú rakéták emelkedtek az égre, hatalmas robajjal világítva meg a környéket. A legnagyobb még magasabbra hatolt, sáfránysárgán tündökölt azután odafent, mindent lebíró dübörgéssel.

Moraj futott végig a tömegen is, amint megpillantották a kapu festett oszlopai között a robusztus gyalog-

hintót. Hús kékre festett rabszolga cipelte, nyakukon, karjukon kidagadtak az erek. A hintó méltóságteljesen ringott, mögötte újabb póznaplángok tűntek fel, rőt világot vetve mindenüvé, mintha az első, és nem a második hold trónolna odafent.

A gyaloghintó lassan araszolt a tömegben, ívelt tejetéről faragott sárkányok viczorogtak a népre, kicsiny harangok szólaltak meg minden egyes döccenésére. Belsejében az alkonyi nap színével égő lámpás fényvetett világot, így utasának csak a körvonalai látszóttak. Olyan volt, akár az árnyzínházak bábjai: sejtelmes, titokzatos és mégis sokatmondó.

Hiunn Tinn a torony tövében várta, hogy a gyaloghintó közelebb érjen. A fölötte ringó lámpások fényében selyem csuklyásköntöse fűzőldnek rémlett, az orrából csordogáló vér bizarr arcfestésnek. Tekintete már rég nem volt a sajátja, arcán sejtelmes mosoly ült, szemében az idegen akarat borongó visszfénye. A tömeg meglökte, de nem törődött vele. Gyöngy-díszes kalapja meggyűrdött, tenyerének tetoválásai azonban biztosították számára a kegyeltek összes előjogát.

Amikor a gyaloghintó végre a közelébe ért, hideglelősen megrázkódott, és az a valaki ott legbelül nekiindult. A hatalmas hordszék útját kétfelől vigyázó, kék selymekbe és éles acélba öltözött testőrök csak addig tétováztak, míg fel nem ismerték a tenyérrajzokat. A gyaloghintó háromlépésnyire járt.

Az iszap bűze ide is elkíserte, keserű volt és gyomor-kavaró, de már nem törődött vele. Két lépés.

A sárkánybárd elmosolyodott, bár maga sem tudta, hogy ez most ő maga volt-e, vagy az a valaki szorította rá odabent. Mit sem számított már. A gyaloghíntó szantálból faragott lépcsője térdmagasságban közelített.

Gyorsnak kell lennie – jutott eszébe – a rangtetoválásai közel engedik ugyan, de mindenre azért nem jogosítják fel.

Egy lépés.

A sárkánybárd keze a kígyókból font kapaszkodó felé nyúlt, orrából vér csordult a csuklyásköntösre. Az egyik lándzsavívó, végtelen lassúnak tűnő mozdulattal fordította felé a fejét. Szemében hitetlenkedés.

A lépcső.

Hiunn Tinn bal lába már a szantálfaragványokon állt, bal keze a kígyókapaszkodót markolta, hogy egészen belefehéredett. Jobbja a sárga köntös mélyére nyúlt, kígyóként simult ujjai alá az agínkés markolata. A testőr szája elkerekedett.

A függöny. Rajta hímzett aranysárkány.

A hintóhordozók egy pillanatra megrogytak a hirtelen túlsúlytól, egy lépésnyit jobbra tántorodtak, hogy el ne veszítsék kényes egyensúlyukat – mezítelen porcelántestükön a kék holdfény s a röppentyűk szikravilága csillant. Tinn kések kezével előrenyúlt, két ujjal húzta félre a nehéz selyemfüggönyt.

A lámpás.

Halkan mordult a fény odabent, ahogy végignyalt az agínkés meztelen pengéjén. A gyaloghintóban gubbasztó árny a támadó felé fordult. Aszott kezében a sárkánymaszok fogóját tartotta, mögötte vérszínnel villant fel a szeme. A sárkánybárd vért köhögve ugrott a gyaloghintóba, háta mögül acéllándzsák emelkedtek.

Iszap. Rothadó iszap.

A vénséges kéz leeresztette a faragott sárkánymaszokot. Mosolygott. Homlokán, arcán lassan csordultak végig az árnyak. Akár a vér.

* * *

A Kővár fekete kolosszusként meredt a csillagfényes égre. Falai tövében négy árnyék lehelete gőzölgött. A kopott lépcsősor, melyen álltak, a jégvárta földte várakhoz vezetett. Ott volt a vaskapu is: kicsinyen észrevétlenül, és nyitva, ahogy mondták.

Az orgyilkosok vezetője mélyet lélegzett. Más talán nem is hallhatta a suttogást, amint vállalkozásukhoz a sárkányisten áldását kérte. Szemét egy pillanatra lehunyva távoli nádasok képe derengett fel előtte, égbék festékekkel megrajzolt nádbugák és sás. Megnyugvást hozott.

Az enoszukei nem szólt, csak intett. A sötétség mutatta, merre kell menniük. Az első árnyék eltűnt a sármocskos ajtó mögött, ujjai nyomán durva rozsdapermet szitált a fagyos földre.

A gyertyafényes teremben csend honolt, csak a pap egyre csituló lélegzetét lehetett hallani. A szája félig eltátva, a szeme bevérzett, kígyós hajfonatai a feje mellett elterülve a kövön. Halkan, mintha minden mozdulat fájna, köhögni kezdett. Dorio Racchini csendben figyelte. A szertartási köpönyeg szétnyílt a pap mellkasán, szent jelképe saját vérét mázolta szét rajta. Szemében a nemrég átélt halál rettenete izzott: ha másé volt is, minden erőt kiszípolyozott a tagjaiból.

Száraz szája felemás vigyorra görbült ugyan, pillantása azonban zavart volt, távoli. Racchini szóltanul bámulta, nem nyújtott neki kezét, se boroskupát. Tudta jól, a *sacerdonnak* egyedül kell megküzdenie a szellemvilág marasztaló örületével, s csakis Ranagol akarhatja, hogy visszakerüljön.

– Meg... van – susogta erőtlenül Shirappa. Bágyadtan elvagyorodott. – Megvan. Legalább láttam...

– Megölted?

A pap köhécselve lihegett.

– Nem... – bökte ki végül – Az nem sikerült, pedig már benn voltam a gyaloghintójában.

A vén családfő arcát sötét érzelem felhőzte egy pillanattig, azután kiköpött.

– És? – Dorio kissé félrehajtotta fejét, hogy mélyen a véres szemekbe pillanthasson.

– Nehéz lesz... elpusztítani – köhögte Shirappa, és feltápászkodott. Kimerülten üldögélt a fekete kövön, aszkétaarcának hegyvölgyeit borongós színekkel világították meg a gyertyák. A vénember nem szólt, csak a szája szélét harapta be. Arcán sem düh, sem gyűlölet nem látszott.

Ranagol papja megborzongott. A családfő arra a másikra, a gyaloghintó utasára emlékeztette. Arra a kortalan, s mégis agg fantomra, akit a sárkánybárd szemével látott, mielőtt meghalt volna. Az elbitorolt test végső útjáról csak halovány képzetei maradtak, de a gonosz varázs a haldokló emlékképek némelyikét még megőrizte neki. Vércsíkokat mázol a sárkánydíszes gyaloghintóra és onnét az utcára zuhan. Mellkasa és toroka feltépve, lelke zavarodott sikollyal kering az üvöltő tér felett.

Elgyötörten nézett az öregre. Csend ült közöttük, csak a gyertyák sercegetek. Az utolsó emlékképeket – ezzel a pap nagyon is tisztában volt – semmiféle praktikával nem lehet majd kiegészíteni az elméjéből. A sárkánymaszk lehull. A vénség elmosolyodik.

– Miért lesz nehéz megölni, *sacerdon?* – Az öreg kísértethangjára Shirappát kirázta a hideg.

– Azért, mert az a Szuke... Sin... már nem él, *abradon*. Halott.

– Hm... – mordult az öreg.

– Azt gondolnám, valami vérszopóféle lehet...

Dorio Racchini összeszorította a száját. Egy darabig nézte a padlón gubbasztó alakot, azután lassan feltápáskodott, és kísétált az iszapszagú kamrából.

* * *

Az élen haladó orgyilkos felkapta a fejét. Valami megváltozott. Érezte az öreget, hiszen különleges kapocs fűzte össze őket mióta az áruló jóvoltából evett a családfő hajából és körömvagdalékából. Mintha hernyóselyemszál kötötte volna a vén gorkivikhoz. A láthatatlan fonál mást is elé tárt, nem csak a célpont helyzetét. Most düh és tehetetlen, parttalan harag aradt a mágikus kapocs túlsó végéről.

Hideg fuvallat söpört végig a pincefolyosón, s a vénséges klánfő újból nekiindult valahol odafent. A Kővár nyugati szárnya felé, a szállására tartott. Az orgyilkos intett a többieknek. Egy csiganyálas lépcsőn indultak felfelé nesztelenül.

A kijelölt úton senki sem botlott beléjük. Minden úgy alakult, ahogyan azt az Imeko-toronyban eltervezték, a gyilkosok vezetőjét mégis megmagyarázhatatlan, bántó előérzet kísértette. Nem akart ezzel fogalkozni, inkább az emlékmantra képeire figyelt, a távoli sásra, a fűzekre, s a belső árnyak megnyugtató szavai ismét az összpontosítás mélyebb régióiba vezették.

Egy folyosóra jutottak. Mélybarna és szürke sziklaüreg volt, halotthalvány fáklyák derengtek benne,

egészen a végét elzáró vaskos tölgyajtóig. Az orgyilkos intett a hátvédnek, ő maga pedig, mivel a sárkányálmom avatott ismerője volt, kilépett a köznapi halandók egynek és oszthatatlannak vélt idejéből, abba a másikba, ahol a kivételes harcosok szíve százat dobban, míg a kívülállóké csupán tízet.

Fényvillanásnak sem rémlett, amint végigfutott a folyosón. Nem vetett árnyékot. Rövid fémsikoly volt csak, ahogy előkapta gyönyörű pengéjét, s máris ott állt az ajtó előtt.

Az alak mintha a semmiből termett volna ott. Úgy tűnt, mintha a levegőből, a nyirkos folyosó halovány fényéből szötte volna össze magát. A többi enoszukei késlekedett. Sok mindent nem láttak, ők maguk nem ismerték a kardművészek titkos tudását, vezetőjük, és az előtte felrémlő idegen számukra csupán májszín villódzásnak rémlett.

– Ide nem jöhetsz be – mondta a fantom. Nem enoszukei volt, s nem is niarei. Haja fakó, akár a holt hamu, szeme jégkék, a szája gúnyos ecsetvonás.

– Meg kell tennem – felelte a feketére mázolt arcú gyilkos, és villámgyorsan lesújtott. Az alak nem lépett félre, könnyedén hárította a vágást. Kezében keskeny, ezüstoffényű pengét forgatott, s a gyilkos szeme tovább keskenyedett a döbbenettől. Enoszukei kard volt, a Sakagi-klán műhelyében készült, tökéletes és megfizethetetlen. Kettőt lépett balra, várta az idegen támadását, de az nem mozdult, csak mosolygott. Há-

tuk mögött lassan moccanó szobrok voltak csupán az Imeko-torony közelítő harcosai.

– Ki vagy? – A gyilkos új alapállást vett fel, kardját rézsút maga előtt tartotta. A másik nem reagált, bár jégszeme megvillant az ólmosan billegő fáklyafényben.

– Nem számít, ki vagyok, sem az, hol születtem. Ismerem a titkaitokat, szuke, és jó pénzt kapok azért, hogy távol tartsalak benneteket ettől a küszöbtől.

A gyilkos szeme összeszűkül. Újra vágott, miközben érezte, hogy a vén gorviki is megmoccan a hernyóse-lyem fonal túlsó végén. Egyre távolabb került tőle.

A többiek elbizonytalanodva közelítettek, a folyo-só végén támadt derengésből bántóan éles, sivítő han-gok szűrődtek ki hozzájuk – fegyvercsörgés vagy talán beszéd –, jelezve, hogy vezetőjük ellenállásba ütkö-zött az időnek azon szegletében, hová nekik nem volt bejárásuk. Még közelebb óvakodtak.

Az idegen – beszéde alapján északi kardművész – minden vágást háritott, s váltig mosolyogva vizslatta az enoszukeit.

– Ügyes harcos vagy, szuke, de velem nem érsz fel, és ezt most már te is tudod jól. Lássuk, ki bírja tovább a táncot!

Az Imeko gyilkosa fogást váltott, jobbra lépett. Egyet-len támadásra maradt ereje, mielőtt szellemi energi-ái elfogynak, s ő maga visszazuhan a halandók idejébe. Elpusztítja az északit, vagy – és ez a lehetőség most először villant fel benne komolyan – vereséget szenved.

A darvakra gondolt, a borostyánszemekre, és támadásba lendült.

Az északi háritott. Kicsit lépett csak arrébb s most elégedetten figyelte a gyilkost, a feketére mázolt arcról lecsorgó izzadságot. Szemében a fáradt villanást. Elmosolyodott megint.

– Vége az álomnak, szuke.

A gyilkos hörögve bukott vissza a halandók idejébe. A levegő szétfolyt körülötte, ahogy kardját magasra emelve próbálta háritani a homályos derengésben késülődő vágást – sikertelenül.

Fakó hajú férfi lépett ki a semmiből. Szeme jég, uj-jasa akár a csillagtalan éj. Az enoszukei harcosok értetlenül bámulták, míg az magától értetődő mozdulattal rázta le kardjáról a vért.

– Ide – nyúlt hátra a vaskos réz kilincserért – nem jöhettek be. – Szélesre tárta az ajtót, s a szoba homályából árnyak zúdultak a folyosóra. Lomha alak jött közöttük, akár valami pásztor, halottszín bőrét elmosódó fényekkel festették meg a fáklyalángok. Görnyedt öregasszony volt, göcsös kezű, haja, akár ezer vékony kígyó. Elmosolyodott és fekete gyapjúkendője alól szabadon engedte a szellemeket. Aztán csak várt – hagyta, hogy a kározzottak süvítése elnyomja a gyilkosok sikolyát.

* * *

Dorio Racchini nehéz léptekkel kapaszkodott egyre feljebb a Kővár sziklatornyában. A várost akarta látni odafentről, a millió fényvel világló monstrumot, hogy valamelyest megnyugodjon. Erion látványa, a horizontig nyúló fények pislá tengere mindig lehiggasztotta, mint egy homlokon végigsimító, hűs anyai kéz.

Ahogy a toronysisak alá ért, valósággal mellbe vágta az éjszaka hidege. Mielőtt az erkélyre ért volna – mint gyerekkora óta mindig –, mély levegőt vett, hogy a szél ki ne kapja a korlát mögül. Régi babonáság. Azután szusszant csak nagyot, s lépett ki a tintafekete ég alá.

A vörös hold magasan állt a város felett, tágas udvara elsápasztotta a csillagok fényét. A város csillagaival persze nem tudott elbánni. A vén gorviki a korlátra támaszkodott, úgy vette számba az ismerős fényeket. A Hercegi palota szikrázó koszorúját, a rőt Dartontornyot, a Rivini Aréna roppant körének jelzőlámpáit messze északon, a Nekropolisz lángoszlopait keleten. Kissé közelebb, a világ közepének nevezett kalandorfészek sziporkáit, a Kapuk terének fényfoltját, s körötte a lámpások kígyózó füzereit. Nyugatra a kikötő világítótornyai tündököltek az éjszakában, a dokkokon innen a Hercegi Bankház mágikus lámpásai hunyorogtak, dacolva az elpusztíthatatlannak tűnő Tharr-szentélyek beteges derengésével.

És közel, egészen közel, tűzijátékkal tündökölt az Imeko-torony. Kicsiny világa nagy ellensége.

Dorio sokszor jött fel ide, mióta az apja meghalt, és ő vette kézbe a család ügyeit. A roppant háztömeg látványa most is egyfajta révületbe ejtette: kilúgozta belőle a haragot, a bosszúvágyat. A jó gazda elégedettségével támaszkodott a hideg kőkorlátra. Mellette kis láncokat csörgetett a szél. Amíg a felesége élt, ő akasztgatott ide a meleg időszakban mindenféle növényeket, őelőtte Dorio kalitkáié volt a hely. Nyugodt, pihenésre csábító hely volt. Csupán az enoszukei torony látványa szúrta, akár a mérgezett tűr.

Árulás.

Apja arca derengett fel Dorio előtt – milyen törekénynek és esendőnek látszott, mikor meghozták a sikátorból! Csizmájáról sárdarabok hullottak, ahogy a véres kocsirol leemelve tető alá cipelték. Hörgött és vérbuborékokat köpött. A dzsádok mérge nem volt elég erős, ő pedig mintha végre elszánta volna magát a cselekvésre, és életben akart volna maradni, minden erejével a lassan terjedő halál ellen feszült. Arca szürke volt, a mérge és a kín minden színt kiszívott belőle. Kendői félrecsúsztak. Nem az *abradon* csomókkal ékes selyemdíszei voltak már, csupán véres rongyok, melyeket szorosabbra bogoztak, hogy el ne vérezzen.

Emberei üvöltöztek, kirurgusért, papért szalajtottak, a testőrök elreteszelték a Kővár kapuit. Dorio apja a konyhaasztalon feküdt – egyelőre nem merték mozdíítani. Sötét folt terjengett alatta, a lámpások bolond táncot jártak a kormos mennyezet alatt. Árnyak

ugráltak a fiú szeme előtt. A ház emberei és rézserpenyőkben villanó tükörképeik. Halálszag terjengett a levegőben, s Dorio sosemvolt érzéssel kezdett barátkozni: perceken belül mindenki az ő szavát lesi majd. Huszonöt esztendő volt akkor.

Szép Doria az apja mellett térdelt, egyik kezével a haldokló ajkáról törölgette a vérfoltokat. Másik keze ökölbe szorult. Dorio biztos volt benne, hogy vérengzésre készül. Ő maga hátrébb húzódott, hogy utat engedjen a kivörösödött arcú kirurgusoknak. Erinna tombolt, fehér haja örült tánccal követte minden mozdulatát. Sikoltva törte darabokra az egyik seborvos piócásüvegeit, karmos kis ökleivel a férfi mellkasát ütötte-marta.

A haldokló tekintete a fiát kereste, s mikor rátalált, Dorio furcsa fényt látott felvillani a ködös szemekben. A mocskos csizmák remegő ütemet doboltak a konyhaasztalon, sáros vér csorgott a kőre. Apja nem szólt egy értelmes szót sem, míg kiszenvedett, Dorio pedig félrefordult, így nem látta az elhomályosuló, messze, nagyon messze néző szemeket. Nem akarta látni őket. Egy süttekkel és pörccel teli tepsit piszkált, s csak akkor nézett fel, amikor nővére és húga felzokogott a háta mögött.

Vér, sár, vadkansült és áfonya illata, rézszín fények a himbálózó serpenyőkön.

– Mit kívánsz, *abradon*? – A szertartásos szavak a háta mögül.

Nagyot sóhajtott és megfordult. Kék szemek, vékony bajusz, deres halánték. Terda, apja testőrkapitánya.

– Ha elfogadod a halálom, *abradon*...

Dorio még egy perce sem volt a Racchiniak feje, máris életről és halálról kellett döntenie. Könnyű volt, hiszen az már akkor megszületett, amikor apját az asztalra terítették.

– Végezzetek a gyilkosokkal – mondta csendesén.

– Hadd vezessem őket én, Dorio! – A húga hangja. Még könnytől nedves.

Dorio először a testőrparancsnokra nézett, a ház első kardjára. Terda összeszorított szájjal várta a döntést. Végül a húgához fordult.

– Menjetek!

Áldásra nyújtotta a kezét. Doria térdet hajtott, megcsókolta az ujjait, majd szótlanul felállt, és emberei élén kisetett a konyhából. Terda követte.

Nehéz idők jártak ezután a dzsadokra Erionban. Szép Doriát tizenötször próbálták meggyilkolni, de végül ő és a Racchiniak kerültek ki győzedelmesen az összecsapásból. Fekete üszökfoltokkal és tömegsírokkal gazdagították az ősi város sokat látott arcát, s kicsiny hűján még az Inkvizíció is vizsgálandni kezdett az ügyek kapcsán.

Halk sóhajtás hozta vissza az erioni éjszakába.

– Csak meg akartam köszönni, Dorio.

A vén gorviki megfordult. A halálmosolyú Erinna állt mellette. Csöndben érkezett, akár a kísértetek.

Most a várost figyelte ő is, a távolban remegő fényeket. Bogos gyapjúkendője nyugtalanul mocorgott.

– Nos? – mordult keserű torokkal Racchini.

Nővére szörnyű mosollyal ajándékozta meg.

– A vezetőjünkkel a fakó hajú végzett, és nekem hagyta a többi. Köszönöm őket, Dorio. – Halkan, kehesen nevetett, csak a vén gorviki tudta, hogy nem köhög.

– A tiéd mind, persze. Hagyj most ezzel, Erinna! – Racchini visszafordult a város, a fagyos éjszakai fények felé. Nővére szorosabbra húzta maga körül a fekete kendőt és mellékönyökölt a hideg kőkorláton. Mivel jól ismerte az öccsét, többet nem szólt már hozzá, még akkor sem, amikor az egy órával később visszatért a szállására.

* * *

Fényes reggel köszöntött Erionra, olyan, amilyennel az istenek kegye csak őszelön szokta meglepni a városlakókat – a meleg holmit csak a korábbi fagyok emléke marasztalta az embereken.

Dorio Racchini csendet parancsolt a Kővárra, ő maga kedvenc unokájával a lakótorony nagytermében üldögélt. Ragaszkodott hozzá, hogy hetente egyszer magára maradhasson vele. Ranti persze nem tudhatta, hogy ha bárki másba botlana az ilyen együttlétek során nagyapján és a fakó hajú, fura mosolyú férfin kívül, az alighanem belehalna a találkozásba.

Az öreg narancsot hozatott Rantinak és kevfügét, s a gyerek hálatelt arccal pislogott feléje a magas támlájú székből. Övé volt a világ, ez kétségtelen, s a nagyapja azt is megígérte, hogy egyszer tényleg minden őt illeti majd, s akkor ehet narancsot meg kevfügét, amikor csak akar.

A csiszolt deszkával burkolt falakról vaskos, aranyozott képkeretek lógtak, faragásukon megült a por, s a festett Racchiniak mogorván vagy épp néma daccal tekingettek utódaikra.

Ranti álmélkodva szemezett a festményekkel. Konokul villanó szemeket, karvalyorrokat, büszke szájakat, s olyan göggel előrevetett állakat látott, hogy nem lehetett kétsége felőle, nem csupán a Kővár, de egész Erion urai innen kerültek ki, s immáron bizonyos volt benne, hogy maga a város hercege is Racchini *kell* hogy legyen.

Felismerte apját, a szúrós szakállú Sarrolát, amint öccsével a mosolygós Chimessával egy terített asztal mellett üldögél, s egy pillanatra elszorult a szíve. Az anyja azzal nyugtatta, hogy apja most már magát Ranagolt szolgálja, s hogy a Kosfejes meg lehet vele elégedve, ha nem engedi vissza.

Ott volt velük a képen a mindig vidám Secchi is, de ő is sokkal fiatalabbnak tűnt, nem ült ózüst a halántékán, és még nem látszott kövérnek sem. Megismerte, az az abraselyem kendő volt rákötve, amit azóta Rantinak ajándékozott, merthogy neki nagyobbra lett szüksége.

– Az ott meg te vagy, nagypapa – mosolygott a gyerek az öregre.

Dorio szája megmoccant, mintha maga is mosolyogna, de csak sóhajtva megrázta a fejét.

– Az nem én vagyok. Ő az *én* nagypapám. Ambro. A legelső Racchini Erionban. Mindent neki köszönhetünk. – A festményre nézett, mint már annyiszor, ha segítségre vagy tanácsra lett volna szüksége, a mérészen görbülő szájra, az erős karokra, és felsóhajtott. Mindennél többet adott volna azért, ha a festett alak leléphetne a vászonzóról.

– Tényleg – mondta Ranti elgondolkodva. – Neked két szemed van. Neki miért nincs?

– Baleset volt – lehelte a lidérchang. – Csúnya baleset.

– Hát akkor te hol vagy? – A gyerek leszökött a székről, és futva indult körbe a festmények alatt. Dorio lassan követte.

– Ez vagyok én – állt meg az öreg egy kép alatt. – Amikor készült, fiatalabb voltam – halvány mosoly. – Sokkal fiatalabb.

– Gyerek? – nyújtogatta a nyakát Ranti.

– Gyerek – biccentett az öreg. Elűnt a mosoly az arcáról, ahogy újfent szemügyre vette a festményt. Remek munka volt.

– És a többiek?

– Erinna és Doria nénéid.

Ranti elgondolkodva nézegette a képet.

– Erinna néninek itt még fekete volt a haja.

– Fekete – hagyta rá egy sóhajjal az öreg.

Kéretlenül törtek rá az emlékképek.

Szinte érezte, ahogy két selymes kéz átöleli azt a sokkal fiatalabb derekat. Hátulról, ahogy csak a nővére, Erinna szokta. Ott az istállóban.

– Azt ne mondd, Dorio, hogy még sosem voltál szerelmes...

– Tudod jól, hogy nem, és hogy nem is leszek – felelte dacosan a fiú. A szíve majd kiugrott a helyéről. Bizonytalan mozdulatokkal csutakolta tovább az almásderest. – Tudok mindent a nőkről és minden praktikájukról. Nem akarom, hogy megbolondítsanak.

Dühösen fújt egyet.

– Az érzelmek gátolják a kiemelkedést, tudod jól – folytatta halkán. – Ismered a Tanítást.

Nem mert nővére szemébe nézni, mert akkor ő rögtön rájött volna. Dorio sejtette, hogy tudja, de hogy miként és hogyan jöhetett rá, arról fogalma sem volt. A legutóbbi időig magának sem merte bevallani, hisz a vérfertőzés mégiscsak bűn, ha nem is a legnagyobbak közül való. *Sacerdon* Cascát nem kérdezte, de úgy sejtette, megnyugvásra tőle sem számíthatna. És ha a Kosfejes helyeselné a dolgot, akkor mi lenne? Aligha változna bármi is.

Erinna melléje perdült. Selyemszoknyája minden suhanása mintha őt csúfolta volna, a szeme megőrzí-

tette, s a fiúban olyan édes vágyakozás ömlött el, hogy a torka is kiszáradt tőle.

– Hagyj békén a gyerekes csínyeiddel, Erinna! Nem tréfásak. Gyűlöllek! – Hátat fordított neki, mintha csak kedves kancája zablájával bíbelődne. A ló és Erinna illata az orrába kúszott, és remegni kezdett a keze. Ujja a torz vésetekkel teli gyűrűjére tévedt. Összehirapta ajkát. Pont most nem jár erre senki! De hiszen ő parancsolta el a lovászokat, mert egyedül akart maradni a lovával. A kanca oldalra fordította a fejét, borostyán szembogarában aggodalom csillogott. És Erinna, ahogy ott mosolyog a háta mögött.

Akkoriban Dorio leginkább az apjára haragudott, őt okolta mindenért, amiért a széltől is óvta mindőjüket, amiért gyáván bezárkózott a Kővárba, míg odakint, a mindennél hatalmasabb és érdekesebb városban annyi minden történt. Úgy gondolta, nem kerülhetett volna ilyen lehetetlen helyzetbe, ha néhanap kiengedik, hisz ott kinn nők is voltak – igazi, mindenre kapható nők. Akadt már dolga velük, egy-két szolgálóval is, másról sem álmodott éjjelente, de egy ideje már nem hagyhatták el a Kővárat.

Veszélyes lenne – mondták nekik.

Megrémült, amikor először álmodott Erinnával. Kétségbe esett, amikor rájött, hogy ez több, mint kamaszos vágyakozás. Azután már nem tudott gondolkodni sem. A Kosfejes úr meg fogja büntetni ezért.

– Dorio – Erinna mintha közelebb lépett volna. – Ne butáskodj, Dorio.

Az ifjú Racchini felemelt, ökölbe szorított kézzel pördült meg. Már látta is nővérét vérző, betört orral a szalmára zuhanni, és akarta, ó Ranagol, mennyire akarta, hogy így legyen! Ha megüti, egyszer s mindenkorra vége az egésznek.

De a lány csak mosolygott, és volt a szemében valami, ami kiszívta az erőt a felemelt ökölből. Ha maradt is vágy, hogy rávesse magát, az már nem reccsenve összeroppanó orrcsontot, és fájdalmat akart, csak bűnös, mindennél szégyenletesebb ölelést.

Erinna mosolygott, szeme borostyán, szája vércsepp és az illata, akár a sárló kancáké.

Dorio keze lehanyatlott, szemébe könnycseppek gyűltek, hogy legalább azok elhomályosítsák a látását. Vaksötét helyre zuhant, vagy csupán ő maga akarta, hogy ne is emlékezzen rá. Soha.

Amikor magához tért, a szalmatörek közepén feküdt meztelenül, akár Ranagol valamely őrült szentje, testén nedvesség, vérrel rajzolt ábrák végig még pelyhes mellkasán. Vérből és verítékből, de nem az övéből.

Erinna az almásderes kanca mellett állt, nyugodtan, akár valami szobor, és a ló homlokát simogatta. Ruhája elrendezve, egyetlen ránc, gyűrődés nem akadt rajta, mintha márványból faragták volna. Öccsére pillantott. Szeme sötét borostyán, szája alvadt vércsepp, a haja ősz.

– Köszönöm, Dorio – suttogta. – Ezért mindörökre hálás leszek neked.

Szoknyája mintha magától moccanat volna, de ő két kézzel lesimította.

– Más *ezt* nem tehetne volna meg. – Nevetett.

A vén gorviki hangosan fújtatott, mintha azzal elhessegethetné a megaláztatás és a gyönyör emlékeit.

Ranti mintha megérezte volna valamit a nagyapja keservéből, mert egy darabig megrökönyödve nézte, azután halkán sírni kezdett helyette is.

4.

TOD

*A szűzies Elvira, soványan, gyászban, fázva,
álnok férjét figyelte, a remek szeretőt,
s ajkáról még utószor az első mosolyt várta,
és esküit, melyekkel lángra gyújtotta őt.*

Rossz idők jártak a Kereskedőnegyed Shíren kerületére, zavaros idők. Aki tehette, a négy fal közt maradt – s nem csak az egyre mostohább időjárás készítette efféle bölcs megfontolásra az embereket.

Egyszerre megindult a kalandozók áradata az Artadroza csatornáinak környékére. A széles világ minden szegletéből idegyűlő szerencsevadászok, kalandorok és zsoldosok a városigászt a régidők óta otthonuknak vallották. Annak idején kiváltságaikat vérrel, vassal és helytartói akarattal szereztek, s a város azóta is mágnesércként vonzotta a hozzájuk hasonlókat. Erion az utóbbi évezredben már gyakorlatilag az ő fogadásukra és ellátásukra rendezkedett be, tárt karokkal várta és sötét ölére vonta a jövevényeket. Annak idején Ambro Racchini is egy volt a sok ezer közül, amikor két rami-erával és három rézpénzzel a falai közé érkezett.

A kalandozó híresen nyughatatlan fajta. Száz és ezer izgékony lélek ébredt mintegy varázsütésre. Mihelyt megneszelték, hogy a gorviki és a szugáj kolóniák egymás torkának ugrottak, azonnal százsámra akadtak zsoldosok, önkéntesek, akik a jó üzlet reményében az Imeko-torony vagy a Kővár környékén kórincsaltak. Szűzies boszorkányok s ártatlan arcú gyilkosok éppúgy akadtak közöttük, mint sötét bérvarázslók vagy megcsömörlött bajvívók. A tapasztaltabbak ugyan a vállukat sem rándították az ügy hallatán, mondván, nincs az a pénz, amiért hajlandóak lennének két ilyen megveszekedett hírű kutyafalka perpatvarába avatkozni. A bizakodóbbakat is hamar elriasztotta az a konok gyűlölet, amivel a családok befolyási övezetének határain találkoztak. Akik még ebből sem értették meg, hogy mindkét fél szigorúan belügynek tekinti a vitát, és nem hajlandó kívülállókkal osztozkodni a várható nyereségen, azok legtöbbször két-három nap múlva halászták ki a tengerbe ömlő csatornák vizéből. Aki még ezek után is pénzt szimatolt az ügy mögött, ráadás képp bizonyosságot is tudott adni kivételes képességeiről, azoknak – rendkívüli esetről lévén szó – a családok általában adtak egy lehetőséget.

Megszaporodtak az idegen hullák a kerületben. Ismeretlen holttesteket fújt be avarral a szél, arccal feküdtek véres pocsolókban, és senki nem csodálkozott azon sem, ha kimeredt szemű dzsádok vagy egyéb

délvidéki népek úsztak hanyatt a csatornákban, miközben a bőrüket halak csipkedték.

Egy nap különösen heves összecsapás tanúi lehettek a Permen-piac árusai, és a környéken élők. Két házat is a földdel tettek egyenlővé azok a martalócok, akik a harcoló felek zsoldjában fenekedtek egymás ellen. Gorviki pénzen fogadták azokat a kalandorokat, akik a piac legszélső, aranysárga tetejű pavilonjaitól nem messze csaptak le egy lopva közeledő társaságra, s véres küzdelemben hátrálásra kényszerítették őket. Két füstös képű hergoli boszorkánymester maradt a nyirkos kövezeten haláltól fátyolos szemekkel, és néhány – a tetoválások alapján aszisz – férfikar, melyekről utóbb már bajosnak tűnt kideríteni, melyik oldalon forgatták a fegyvert. Az enoszukeiek megfutamított bérencei mindenesetre egy kereskedő héttornyú raktárába és a vele szomszédos mutatványos barakkjába vették be magukat. A tiltakozó tulajdonost és a truppot kardélre hányták, és megölték a széltoló legfőbb látványosságát, egy vak és bilincsbe vert hegyi óriást is, akinek testével később a barakk nagykapuját torlaszolták el.

Ám a sors aznap már nem bánt velük kesztyűs kézzel. Egy renegát tűzvarázsló lángokból szőtt vadállatokat idézett rájuk, akik a tetőn perzseltek maguknak lyukakat, s onnan zuhantak alá. A bentiek már a harcot is nehezen vették fel velük a füstben, és később mind meg is fulladtak, amikor a hegyi óriás hullájától

nem tudták kinyitni a kaput. A városi őrség varázsjeleken keresztül a helyszínre érkező fegyveresei végül belviszálynak minősítették az esetet, s ahogy jöttek, távoztak is.

Fekete fellegek komorlottak Erion felett, s az öregebbek már arról kezdtek beszélni, hogy ha az Elátkozott Vidék felől nem érkezik a szokásos módon valami szokatlan időjárási anomália, hamarosan kezdődik a havazás. Szomorúak és kihaltak voltak az utcák, szomorúak a dalok, miket az asszonyok a szájukra vettek. Gyászban és füstben álltak a déli *sygmenek*, s csak kevesen remélték, hogy hamarost vége szakad a nyomorúságnak. Az emberek így jobb híján a fekete felleget szidták, s egyre az egeket lesték, mikor könnyörülnek meg végre rajtuk az istenek.

* * *

A férfi azt mondta, Tod a neve, ami akár igaz is lehetett, a vén gorkviki egy fikarcnyit sem törődött vele. Az készítette mosolyra, hogy a fickó neve az anyanyelvén sárkányt jelent, s hogy az Imeko-torony vén hullójét éppen egy másik sárkánnyal akarja felfaladni.

Tod sápadt volt, akár egy fényesre csiszolt ezüsttűkör, fekete szemei ezért az átlagosnál is jobban magukra vonták a szemlélődő tekintetet. Szép szeme volt, az asszonyok legalábbis megbomlottak tőle, mély, álnok tüze valamelyest arcának hideg fényét is ellensúlyozta.

Haját hosszúra hagyta, s nem fogta össze semmilyen praktikával, se homlok-, se fejkendő nem viselt, így hullámos, fekete márványként vette keretbe vékony és pökheni arcát. Bajuszát vékonyra vágta halovány ajkai fölött, s az együtt izgett-mozgott a szájával, miközben beszélt. Azt állította, Akvilónból szólította el a jó sors, erre utaltak derekának gonddal kötött kendői is, de Doriót ez is csak annyira érdekelte, mint a neve. Inge hófehér volt, abraselyem, akár a bokaöve, ám bársonyujjasa és jófajta nadrágja fekete, mint a csillagatlan éj.

A családfő állának borostáival bíbelődött, míg a hivalkodó ficsúrt méregette. Azt a férfit akarta látni a saját szemével is, akiről Dialmo, Ferran és a *sacerdon* beszélt, nem a sima mosolyú, választékos beszédű orgyilkost itt maga előtt. Ez a Tod nevű alak egyelőre inkább keltette kigyó, mint sárkány benyomását.

Hivalkodó kardjait, ramieráját elvették, búcsúznia kellett kendőpengéitől és csizmájában dugdosott hajítótőreitől is – ennek ellenére olyan magabiztosan és jókedvűen ült az öreg előtt, hogy Racchini feltételezte, mégiscsak maradt nála fegyver. Ez sem izgatta különösebben: ha a ficsúr munkát keres, felelőtlenül cselekszik, ha a fogát vicsorgatja reménybeli gazdájára. Mert kutya ez, ha vadászeb is, jó, ha tisztában van a helyével.

– Azt állítod tehát, hogy gond nélkül bejutsz oda.

– Pontosan – bólított Tod, és Racchini most először látott meg valamit az éjfelete szemekben. Vala-

mit, ami miatt a fickó talán tényleg rászolgál veszett hírére. Az akvilonai sárkánykígyó elmosolyodott. – Pontosan ezt állítottam, *abradon*.

* * *

Dorio csendben figyelte a székébe visszadőlő alakot, s egyetlen mozdulattal elhallgattatta a jobbján várakozó Dialmót. A zöld szemű ifjú tekintete egy minutumra összevillant az atyja balján szakállában matató Ferranéval. Az sem szólt, csak bámult a fekete alakra. A terem homályában még valaki szusszant. Ranagol papja állt Dorio karszéke mögött, akár egy árnyék.

– Rendben – suttogta a lidérchang. A vén Racchini vizslatta még egy darabig Todot, azután felállt. – Ha igazat beszélsz, mostantól csak velem van dolgod és Ranagollal. – Ismét intett, mielőtt fiai megszólalhattak volna. – Gyere utánam! Te is, Shirappa!

Határozott léptekkel vágott át a termen, orkabőr csizmája meg-megnyikordult, s hamarosan csatlakozott hozzá Tod kopogó, kimért lépteinek és Shirappa csoszogásának nesze. Ajtónyílás tárult fel a terem túlfelén, s a három árnyék eltűnt odabent. A helyiségbe becsorgó fény egy szemhunyasnyi időre sápadt derengéssel rajzolta ki egy hatodik, mindeddig láthatatlan férfi vonásait. Az északi kardforgató, Dorio előző szerzeménye mintha mosolygott volna. Fakó haján, mez-

telen pengéjén egy pillanatra még táncot járt a fáklya-
fény, azután sötét lett megint.

* * *

A férfiak boltíves kamrába léptek. A falon penészvi-
rág, a levegőben fém és korom szaga érzett. Újabb rö-
vid folyosó következett. Shirappa intésére baljós re-
megéssel keltek életre a falikarok kék lángjai. Dorio
Racchini egy darabig elszöszmötölt a fal egy pontján.

Tod nem látta pontosan mit is csinál, de emlékeze-
tebe véste a helyet. Bántatlanul, kis szerencsével legfel-
jebb idáig juthatna, innen valószínűleg gyilkos csapdák
és lélekorzó varázsjelek veszik körül. Magabiztosságát
nem veszítette el, de nem lett nyugodtabb. Hosszú
csigalépcső tárult fel, melynek grádicsain egy örök-
kévalóságig ereszkedtek lefelé. A lépcső alján kis te-
rem várta őket, mennyezetéről és falairól nedvesség-
től halódó freskók szentjei néztek a fényből érkezőkre.
Újabb macskahátforma, vaskos tölgyajtó következett
gyerekkarnyi reteszekkel és rozsdában morgó zárak-
kal. Hosszú folyosó terpeszkedett mögötte, szinte hal-
lani lehetett, ahogy nyöszörög a ráneheződő föld és
szikla nyomása alatt. Kékes derengés világlott fel a fa-
likarok markában, ahogy beléptek. A pap elégedetten
göcögött Tod háta mögött.

A folyosón különféle rituálék nyomai bukkantak
elő: befalazott kezek maradványai lógtak ki a falból,

ördögi fákllyatartók, kusza és torz vésetekkel borított falrészek váltakoztak mágikus ikonokkal, Ranagol nagyobb kedvére. Tod immár bizonyos volt benne, hogy Racchini és a Kosfejes kutyája nélkül nem juthatna el idáig, s ettől fogva nem is összpontosított többé olyan elszántsággal a részletekre – hagyta, hadd vezessék.

Racchini szuszogott, akárha a torkát vágták volna el, s a *sacerdon* szótlansága sem derítette jobb kedvre a néhai akvilonai *gon-corgát*. Már régen letett arról, hogy gyűrűtőreit vagy selyemhurkait használja, ha úgy fényesebb jutalomhoz juthat – e két baljós alak nélkül élve sosem jut ki innen. Sötét sejtelmeit csak fokozta az egyik sarok mögül előbukkanó látvány.

– Remek – suttogta alig hallhatóan.

A folyosó bal oldalán, roppant csatabárdjára támaszkodva, három láb magas ércszobor terpeszkedett. Szemének holt üregei az érkezőket fürkészték a szarvas sisak árnyából, fémszakálla akárha összenőtt volna páncéljával.

Damquuis. A Kosfejű Úr felsőbb hierarchiáinak démonlovagja.

Todnak nem kellett bemutatni Ranagol ereklyéinek őrét, s azt is jól tudta, hogy a szobor mögött az ellenség koponyái fognak rávicsorogni a habarcsból egy ajtó körül. Úgy vizslatta a szobrot, ahogy a hűtlen szeretőt szokás, s a szeme sarkából még akkor is azt nézte, amikor Racchini szélesre tárta előtte a vasalt ajtót.

– Itt nyugodtan beszélhetünk.

– Minden bizonnyal, *abradon* – mondta széles mosollyal Tod, mintha értékelné az öreg tréfáját, bár nem sok helyen lett volna kevésbé szívesen. Félhomályos folyosófelére jutottak. A pap szavára vaskalitba zárt fény gyúlt a fejük felett. A sápadt férfit nem derítette jobb kedvre, hogy a falak mentén számos újabb ajtót látott felderengeni. Sűrű feketeség rejtette a kőalagút végét, ami a fejevadász érzetei szerint még hosszan folytatódott, mélyen a város kérge alatt. Az égő szurok bűze az orrába mart. Vízcseppek hullottak egyre mindenünnen, visszhangjuk sajátos harangjátéknak rémlett a sötétben.

Shirappa egyhamar székeket kerített neki valahonnan. Az akvilonainak Racchinival szemben, magának a vén gorkviki mögött rakta le. Csontos arca elégedetten fénylett a sercegő fényben, a homlokára tetovált kosfej mintha vicsorgott volna. Todnak minden szívélyessége ellenére a legkevésbé sem tetszett a pap.

Míntha csak a vaslámpást venné szemügyre, felpillantott. Mindig szerette tudni, hol ül pontosan. Fejük felett, ahol a lámpás láncának kampóját a mennyezet egy vasgyűrűjébe akasztották, élénk színű freskó terpszkedett fény és árnyék határán. Négy Kiemelkedett nézett vissza rá, fejük a vasgyűrű alkotta középpont felé irányult, mintha a gyenge lámpásláng vonzaná őket. Szörnyű sebeket viseltek méltósággal, szájuk fájdalmas vicsorba görbült. Nem örült nekik. Csapdát sejtett.

– Shirappával mindent jó előre elterveztünk – hozta vissza a valóságba Dorio rekedt hangja. – Az utolsó részletig. Csupán várnunk kellett, míg Ranagol elvezeti hozzánk azt, aki alkalmas és méltó a végrehajtására.

Várt, vén szemei a kalandor tekintetét keresték.

– Tehát azt állítod, hogy bármikor behatolsz az Imeko-toronyba.

– Igen, *abradon*.

– És hogy addig jutsz odabent, ameddig csak akarsz.

– Most sem mondhatok mást. – Tod ajkán már csak keskeny volt a mosoly.

– Rendben. Shirappa!

A tetovált homlokú felállt, és kicsiny ajtót nyitott a homályos falon. Tod érdeklődve figyelte. A pap morgott valamit. Sápatag lidércfények ugrottak elő a sarkokból, baljós árnyakat bővöltek életre. Mint valami kővé vált cetgyomorban, görbe oszlobordák és faragott csigolyaívek derengtek fel odabent. A pap motozott egy sort a vasveretes ajtó mögött, s mikor vékony árnya ismét megjelent, egy kosztól reves, ezüstveretes ládikát tartott a kezében. Megfontolt léptekkel tért vissza ura mellé. A lidércfények kilobbantak odabent.

– Mi az ördög ez?

Shirappa megállt az öreg mellett, hosszú orra mellett ékkövekként ragyogtak a szemei.

– Sárkány. – A családfő szántszándékkal váltott pyarra, hogy külön nyomatékot adjon a szónak, melyet a

zsoldos név gyanánt viselt. – Tüzet hord a gyomrában, hogy kedvedre tombolhass és pusztíthass ellenségeink fészken. Sáfarkodj jól az erejével: csakis a vén szuke mellett engedheted szabadjára. Ne félj, a tűz megérzi a közelségét, és tudni fogja, hol keresse. – Pengevékony mosoly. – Ranagol démonlovagjai mindig rábukknak az Ő ellenségeire.

Shirappa felemelte a ládika tetejét. Bársonyos sötétség fogott benne valamit puhán. A pap közelebb lépett, a vaslámpás alá. Ezüst, tojásdad szelence feküdt odabent, akkora, mint két férfiököl.

Ha lehet, Tod egy árnyalattal még sápadtabb lett. Szárazat nyelt.

– Raquan tüze?

Shirappa bólintott, benyúlt a ládikába és kiemelte a szelencét a sötétségből. Azután átnyújtotta neki. Tod kényszeredett mosollyal nyúlt utána. Most először igazán kényelmetlenül érezte magát.

– Egészen közel kell menned a szuke kutyához – hallotta a szellemhangot. Kezében ott remegett a szelence, akárha élne, s ő nem lehetett biztos abban, hogy csak képzelődik. – s utána nincs visszaút: a tűz téged is elemészt. . .

Tod szemei hitetlenkedve villantak, hüvelykje a gyűrűtörök zárjára siklott, hogy négy mérgezett pengét varázsoljon az öklére, ha kell.

– ...hacsak... – sziszegte a vén gorviki előrehajolva, talán hogy kiélvezze a pillanat adta hatalmat, hogy

beszipantsa a fejevadász izzadságának félelemzamatát – ...hacsak nem használod fel időben ezt.

Hosszúkás tárgyat varázsolt elő tenyeréből, és nyújtott át az akvilonainak. Alig volt nagyobb, mint kesztyűs mutatóujja. Ránézésre csontból faraghatták, s nem lehetett vastagabb egy fűzvesszőnél. Sárgás felszínét vésetek borították, megfeketült vagy barnára színeződött göbök, parányi árkok, hő és penge marta hegek.

– Mi lenne ez, *abradon*? – Tod minden energiáját felémésztette, hogy újra felöltse a nemtörődömség álarcát.

A pap felelt.

– Térmágikus vésetekkel rovott pálca. Egyszer használatos.

Shirappa lelkesnek tűnt. Magas homlokán kisimultak a ráncok, megnyugodott a tetovált kosfej is. – Ha eltöröd, felszabadítod a belézárt hatalmat, megtöröd a vésetek kötéseit, s a pálca idehoz téged a Kővárba. Magad mögött hagyhatod a démonlovag tüzét, s mi várni fogunk rád a jutalmaddal.

Tod eltöprengett. Arcán tétovára vált a mosoly.

– Mi a biztosíték rá, hogy így lesz?

– A szavam – sziszegte Racchini. – Tod jó színész volt, sokkal jobb az átlagos fejevadászoknál, a szeme sem rebbent. – És, hogy ők látják az alkunkat – emelte fel ujját Dorio Racchini, s mutatott a szentekre a fejük fölött.

Ez kézzelfoghatóbb biztosítéknak tűnt. A Kiemelkedettek jelenléte kényszerítette a vénembert is. A fej-

vadász nem gondolta volna, hogy a családja jelenlegi helyzetében magára merné vonni a neheztelésüket vagy haragjukat.

– És az Imeko termágikus védelme? – nézett a vénember szemébe, de hiába várta, hogy onnan bármit is kiolvasson.

– Shirappa – mordult csak Racchini.

– Utánanézttem egy-két dolognak, régi feljegyzésnek – kezdett bele a pap. – A szukék nincsenek olyan régen Erionban. Legalábbis ez a kolóniájuk itt a szomszédban. Az Imekót alig száz esztendeje kezdték építeni. A területet az akkori shíreni gróftól vették először hasznobérbe, majd tíz év múlva végleg. Egy csomó házat elbontottak vagy újjáépítettek. A Szuke Sinről akkortájt lehetett először hallani, és már akkor is vén volt, mint az országút. Senki nem tudta hol lakik, de amikor felépült az Imeko, bizonytal beköltözött. – Shirappa várakozón nézett a fejjadászra.

– Igen, és... – intett Tod kissé értetlenül

– A szukék geomantái egy régi kútszentélyt választottak – folytatta a vékony férfi –, arra emeltették a tornyot, mert ott megfelelők voltak a földáramok. Az építkezéseken természetesen dolgoztak gorvikiak is – mosolyodott el. – Ez pedig azt jelenti, hogy mindent tudunk róla, ami fontos. A szukék siettek, az alapokba semmilyen térgátat nem foglaltak, s ha később mégis pótolták volna, az már korántsem lehet olyan erejű.

Közelebb lépett.

– Ezenkívül a térmágia, amit létrehozol, nem támadó jellegű, a toronyból *kifelé* irányul majd. Csekély az esélye, hogy lenne efféle jellegű védelmük. Drága és nem is túl praktikus. Végül pedig – mondta, és az elsárgult csontdarabra mutatott Tod ujjai között – Ez nem egy hétköznapi rúnapálca. Acquircsontból sarjasztották. Eltorzít mindennemű újkori mágiát, amivel a szukék bírhatnak.

Tod vékonyra szorított szájjal hallgatott. Fekete szeme a Ranagol-pap mély tűző tekintetét fürkészte. Ha igazat beszélnek, a tervük kivitelezhetőnek tűnt.

– Úgyhogy ne fogd sokáig csupasz kézzel, mert elsorvaszt – mosolygott rá gonosan a pap. – Kesztyűvel bánj vele inkább, és tartsd ebben a tokban! – nyújtott át egy bőrrszényt. Tod gyors mozdulattal elcsomagolta a csontdarabot.

– Két dolgot ajánlhatok még – vette vissza a szót az öreg. – Az egyik, hogy Ferran fiam elkísér, s együtt jártok a dolog végére. – Egy darabig hallgatott, a fekete szemeket fürkészte. – Ám ekkor értelemszerűen a kialakult áradnak is csak a felét kapod meg.

– Megtisztelsz, *abradon*, de ezt nem fogadom el – sóhajtott sajnálkozóan Tod. – Nem mintha kételkednék fiad képességeiben, ám egymagam könnyebben boldogulok odabent.

– Ahogy gondolod – recsegte a lidérchang, mintha nem is számított volna másra. – A másik – folytatta, s

vaskos aranypénzt mutatott fel két vaskos ujjá közt –, hogy ellenőrizteted a pálcát. A költségekre!

Erion hercegének, a Godorai Birodalom és Kyria helytartójának profilja villant a fejvadász felé dobott érmén. Tod elkapta a levegőben, marka hangtalanul zárult össze rajta.

– Bérvarázslót kedvedre választhatsz, Sárkány – csak rajtad áll, melyikre bízod magad. Nem fognak megcáfolni, mind ugyanazt mondja majd.

– Nem mintha kételkednék a szavadban, *abradon*...

– Ne fárasz a pimaszságaiddal, Sárkány! Eredj, végezd a dolgod!

Tod a kezében tartott szelencére nézett. Shirappa egy vastag bőriszákot nyújtott felé. A fejvadász óvatosan helyezte belé a démontüzet.

– Mikor kívánod, hogy hozzálássak, *abradon*? Van olyan időpont, amelyhez alkalmazkodnom kellene?

– Tüstént indulhatsz. Felteszem, kitalálsz. Visszafelé menet nem fogja utadat állni semmi, a csigalépcső alján egy szolgálja vár, hogy kikísérjen. A testőrömtől pedig visszakapod a fegyvereidet.

– És az előlegemet – villantott ezúttal hibátlan mosolyt a családfőre Tod.

– Azt is.

– Mind a kettőszáz aranyamat.

– Mind a kettőszázat.

A fejvadász bólíntott.

* * *

Dorio elégedetten nézett a távozó alak után. Élvezte, amit az akvilónai arcán látott, amikor az kézbe vette a szelencét. Akkor látta először megrendülni a fölényes magabiztosságát, és ez tetszett neki. Nem a gyengeségének tudta be – látta rajta, hogy tisztában van vele, mit tart a kezében, és mi vár rá, ha hibázik. Ehhez a feladathoz, ilyen gyilkosra van szüksége. Becsvágyót akart. Amelyik nem megijed, de dicsőséget akar.

– Idősebb annál, amennyinek látszik – morogta Shirappának. – Mit gondolsz, tényleg képes rá?

A pap nem válaszolt rögtön, talán a távozó léptek nesztét figyelte, talán a Damquuis szemeivel követte a fejedászt.

– Biztosíthatlak, *abradon*, tényleg ő a legjobb. Látam már munka közben, jóllehet sok éve történt a dolog. – Kifújta tüdejéből a viaszbúzú levegőt. – Ő volt az apám gyilkosa.

Keserűen elmosolyodott.

* * *

Alig hagyta el Tod a Kővárat, a Racchiniak egyik embere vágatott a nagyudvarra, akár a forgószél. Szemében viharfellegek villámai, köpönyege makrancos vitorla. Vércseveres csődöre útjából ijedten ugrott félre

mindenki, patkója szikrákat csiholt a kövezeten. A gyep-
lőt a lovászfűük egyikének vetve leugrott a nyeregből,
s szó nélkül a lakótorony lépcsője felé lódult. A tyúkok
kárálva tisztultak el az útjából, őt magát hangtalan el-
nyelte a vaskos épület szája, a kétfejű farkassal ékes ajtó.
Dorio Racchinival beszélt egy fertályóráig.

* * *

A vén gorviki csak akkor fordult meg, amikor Ferran
óvatos léptekkel belépett, és az ajtó becsukódott fia
mögött. Akkor sem nézett rögtön a szemébe, először a
kezeit figyelte, a hosszan mögé lógó mélykék köpönye-
get, finom csomókkal kötött kendőit. Az acélpengét
az oldalán.

– Atyám? – A kérdésben nem volt türelmetlenség,
sem kíváncsiság. Ferran alázattal várta, hogy megtud-
ja, mit kíván tőle a család vénséges feje.

– Hírnök jött az imént. Lóhalálában. – A szellem-
hang érzelmek nélkül, halkán szólt – Orgyilkosok tá-
madtak Serindo an Balladira és kíséretére a paplanké-
szítők utcájában.

– Szukék?

Az öreg arca akár a hűlt parázs, fellegszürke szeme
résnyire szűkült.

– Talán igen, talán nem. Pontosat nem tudni a tör-
ténekről.

– Mérhetetlenül elszemtelenedtek.

– Igazán? – csattant fel az öreg – Mérhetetlenül, úgy véled? Hogy az ember már saját otthonában sincs biztonságban tőlük? Miért nem azt kérdezted, sikerrel jártak-e? Miért nem a herceged élete érdekel? Szukék! Csak ennyire telik tőled, Ferran? Ennyire biztos vagy a dolгодban? – Kifulladásig lihegett. Fia szakállában dühtől elsápadt száj halványlott. Szemei tompa fényű gyöngyök. Nem szólt, apját figyelte, hideg kúszott a testében egyre mélyebbre, hogy beléremegett a gyomorra is.

– Csalódtam én már eleget az életben – sziszegte Racchini. – Nem volt rá szükségem, hogy te is hozzátegyél.

– Atyám...

– Ne merészelj többé így nevezni! – A hirtelen kiáltástól Dorio köhögni kezdett, szemei kimeredtek. – Azt hitted, te magad ülhetsz a helyére, ha alkut kötsz az Imeko urával?

– Megértem, ha indulatos vagy, atyám, de hidd el, semmi közöm ehhez az egészhez, bármit állítottak a rosszakaróim.

– A rosszakaróid? Azt mondod, a rosszakaróid? Di-almo, a tulajdon öcséd küldte az üzenetet, és egyetlen szóval sem vádol téged. Csupán azt üzentte meg, mi történt azzal a kurafival és miként. Rossz hírt kell közölnöm, Ferran: az *andon* életben van. Megsebesült, de él. Ranagol végtelen kegyelmében megőrizte nekünk azt a fattyút... – Halkan, kapkodva lélegzett. – Csak

én gondolkodtam el egy kicsinyt mindazon, ami mostanság történik, és mondhatom, egy percentet sincs a kedvemre mindaz, amire rájöttem.

Elhallgatott. Tekintete majd' felnyársalta a fiát

– Nem értem...

– Meg ne merészelj szólalni, te korcs! – sziszegte Dorio Racchini. – Láttak ott téged. Láttak, amint a kegyüket keresed, s nem volt nehéz összerakosgatni a képed, elhiheted.

Ferran elhúzott szájjal figyelte, de nem felelt.

– Ha akarom, ízenként tépethetlek szét! Nem volt elég, hogy megöletted két bátyádat, hogy a tetűevő szukék kezére adtad őket? Nem érted be annyival, hogy eztán engem is el akarj tétetni láb alól? Hát ilyen sürgős neked? Hát nem bírod kivárni, míg magamtól megdöglök? Miben bízta? Hogy majd megváltod magad a Kosfejes előtt? Hogy elfogadja az áldozatodat, ha *andon* leszel közöttünk? – csalódott, elbiggyedt ajakkal méregette a fiát. – Mert az akarsz lenni, ne is tagadd. Ha kell, a bátyáid élete árán. Ha kell, az apád testén keresztül. Gondolom, a területeinkből ígértél a szukéknak, hogy a szekeredet tolják.

Ferran nem válaszolt, dacosan összeszorított szájjal nézte az apját. Mikor mégis megszólalt, tompán kongott mögötte a terem:

– Igen. Ranagol elfogadta volna az áldozatomat. Neked kell legjobban tudnod, hogy ez is egy ösvény a kiemelkedettség felé. Hogy a lázadás magában hordja az

igazolását, ha sikerre viszik. Azzal vádolsz, amivel magadat is perbe keverhetnéd. Hatalomvággyal és hiúsággal. Kegyetlenséggel és büszkeséggel. – Elfintorodva csóválta meg a fejét. – Én soha nem lehettem volna családfő, az én családom soha nem ülhetett volna az asztalfőn a nagyteremben. Nem igaz? Mondd, hogy nincs igazam!

Tekintetével majd' felnyársalta az öreget.

– Csak azt tettem, amit te is megtettél volna a helyemben – folytatta –, utat csináltam magamnak. Rühelled a módszereimet? Te magad sem vagy külön! Neked mennyi bűn terheli a lelkedet? Te mit tettél, míg biztosan tudtál ülni a farkasfejes székben?

Dorio villanó tekintettel méregette. Szája kiszáradt, szíve tébolyult ütemet vert roskatag mellkasában.

– Te talán nem akartál *andon* lenni? – sziszegte Ferran. – Nem akartad, hogy a kerület ne a Balladik, hanem a Racchiniak nevét emlegesse igazi alázattal?

– De igen. – Az öreg meglepően higgadtan beszélt. – Soha nem akartam mást. Csak belém több tisztelet és elővigyázatosság szorult. Több büszkeség annál, sem hogy saját családom nevének bemocskolásával, saját vérem kiontásával kerüljek előbbre. Kudarcot vallottam, amikor Szép Doriát nem tudtam nőül adni Balladihoz, de én... én beláttam a tévedésemet, és vártam. Vártam, hogy jobb idők jöjjenek. Hogy Ranti... vagy épp a te fiaid legyenek azok, akik hercegi címet nyernek.

– És mire mentél vele? Megöregedtél, elgyengültél, és Balladi lassanként felfal bennünket.

– De még nem tette meg! – üvöltött Dorio.

Megdermedt a levegő.

– És egyhamar nem is fogja! – folytatta az öreg halkabban. – Ide be nem teszik a lábukat a számvevői és tanácsnokai! Amíg én élek, semmiképp! És Ranagol adja, hogy jöjjenek jobb idők, amikor több lehetőségünk lesz a felemelkedésre. Mert nem az a művészet, hogy elherdáljuk a hírnevet és a dicsőséget, Ferran, hanem hogy megtartsuk, és erős kézzel növeljük! Utoljára beszélek veled, kár is a szóért – legyintett, s utálkozva fordult félre. – Áruló lettél, s ami még ennél is nagyobb bűn, nem egyetlen ember, de a család árulója. Ranagol a tudója, beköszöntenek-e azok a jobb idők vagy sem, én soha nem fogom ilyen módon siettetni az eleve elrendeltet. Egyszer én is ott maradok majd egy síkátorban, de ennek még nem jött el az ideje. Még nem.

Látta a gyilkos szikrát a fia szemében, látta a gyors mozdulatot, ahogy a ramieráért nyúl, s tudta, hogy mindez szálnalmas kísérlet, meggondolatlan, kétségbeesett próbálkozás. Ha bármi kétsége volt is a beszélgetés végkimeneteléről, immár nem maradt abból semmi.

Halk sikoly volt csak, a levegő finom remegése, ahogy a fakó hajú kardforgató a fiatalabb gorgviki mögé ért. Talán a térdhajlatába rúgott, meglehet, ramierát tartó kezét is eltörte, a sárkányalom idején történeteket soha nem kérte számon tőle senki. Ferran előrebukott,

a fakó hajú a szikrázó remegésből kilépve megragadta mindkét karját, s egy gyors rúgással térdre kényszerítette. Jégszeme tompán villant.

– Csak nem hiszed, hogy a kivárással bármit is elérhetsz? – sziszegte Ferran.

– A cselekvés ideje épp most érkezett el – suttogta az öreg. Az ő kezében is ramiera villant. – Talán már akkor meg kellett volna tennem, amikor megtudtam, hogy a szukékkal egyezkedsz. Hibáztam. Azt reméltem, tévedtek, akik téged ott láttak. Hogy mégsem igazak a legszörnyűbb sejtéseim. Hogy nem lettél áruló.

– Első...

– Megvonom a szavadat, Ferran. Megvonom a nevedet – sorolta halkán Dorio Racchini. – Ha volt is valaha bűnöm, ha tettem bármit, ami Ranagol előtt undok, most mindet rád tesztálok. Számolj el te Őelőtte mindenről! Bűnöm immár a te bűnöd, rossz sorsom mindenestől a tiéd. Nem vagy Racchini, nem vagy a fiam, nem vagy immár semmi. Ártatlan vagyok, ment' bűneimtől és immáron tőled is!

Csak egyszer nézett a szemébe. Egyetlen pillanatra, mielőtt szíven döfte volna.

* * *

Nagy volt a tömeg a torony környékén, de ez Todot nem zavarta különösebben. Magabiztosan haladt elő-

re, s mosolyt láthatott volna a száján az, aki veszi a fáradságot, hogy jobban megfigyelje. De a tömegnek esze ágában sem volt épp rá figyelni, és nem csupán azért, mert Tod jellegtelen, szürke ruhát viselt – azért is, mert a Kővár sárkánya átalakult, s inkább hasonlított egyszerű gyíkra, mint magabiztos szörnyetegre. Szellemi energiáival is végigsimított maga körül, s még jelentéktelenebbé, semmitmondóbbá vált, beolvadt a tömegbe, s egy lett a serény enoszukei kalmárok, dzsad kereskedők, erv talizmánárusok közül, akire sem a városi őrök csapatai, sem a néhai szigetlakók lakkozott bogárpáncélú katonái nem figyeltek fel.

A tömeggel haladt, s mégis magányosan, bő ujjasába rejtette a csendesen lüktető szelencét. Nem bárméskodott a szájtátiakkal az árnyjátékosok sátrainál, nem hallgatott sem a koldusokra, sem a prófétákra, akik rongyokban vagy selymekben magyarázták küldetésüket a sodró embertömegnek. Pyar és enoszukei szavak elegye hullámszótt Tod körül, aki megbújt a füstölőpavilonok leheletében, s kihasználta a hordó nagyságú edények és a törekeny pálcák gőzét. Más módszerei is akadtak a köddé válásra, de azokat egyelőre nem használta. Tisztában volt vele, hogy ha az enoszukei agastyán közvetlen közelébe akar jutni, még szüksége lehet rájuk.

Nagyszabású játéka a vége felé közeledett. A gorviki–szuke viszály kirobbanásakor már tudta, hogy elérkezett az ő ideje. Csak azt kellett kipuhatolnia, segít-

ségére lehet-e a vén gorviki a terve megvalósításában. Ha nem, akkor más utakat kell próbálnia, ám az öreg a legmerészebb várakozását is felülmúlta, s ez feleslegessé tett minden egyéb tervet. Éveket takaríthat meg neki. Ráadásképpen még fizet is érte.

Igazán elégedett volt.

Az *abradon* nem hazudott. Az a lar-dori adeptus, akit a Kapuk Terének egyik varázslóházában felkeresett, nem állhatott a Racchiniak zsoldjában, s végül egy fél aranyat kért, hogy hosszas vizsgálódás után igazolja mindazt, amit a babkóróforma pap mondott a pálcáról. Tod végső kétségeit akkor oszlatta el, amikor komolyabb összeget ajánlott fel az aquircsont sarjadványért. Közönyös próbált maradni, de a fejevadász átlátott a gyenge próbálkozáson. Az adeptus se jó színész, se kalmár nem volt, zavaros fejtegetése az ónépek mágiájáról pedig már végképp nem érdekelte. Tod a homlokára tapasztotta az egész aranyat, és mosolyogva állt odébb.

El kellett ismernie, örült, hogy így alakult a dolog. Ha a vésetekkel borított pálcika szemfényvesztésnek vagy veszélyesnek bizonyul, komoly kérdésekre kellett volna sürgető válaszokat találnia. Igazán kockázatos dolog lett volna megszabadulnia a szelencétől – csak a futóbolondok kockáztatják, hogy magukra vonják Ranagol démonlovagjainak haragját. Tudta ezt a minden hájjal megkent öreg is: amikor átvette tőle a pokoltüzet, bezárult a kelepcéje. Ugyanakkor, ha Raquan valóban megmutatja, merre kell keresnie az Imeko urát,

az kétségkívül a hasznára lehet. És akkor gazdag, nagyon gazdag ember lesz belőle.

A torony immár alig néhány utcányira magasodott: kitűnő útjelző bárkinek, aki el akar igazodni a buja zenével és szagokkal zsúfolt környéken. Tod magabiztosan haladt, a sors kiszámíthatatlanságáról morfondírozott s arról, hogy talán csak a pyarroniak eszement istene, Darton eszelhetett volna ki hasonlóan sötét tréfát.

Most a bosszúállás démonlovagjának Tüzével érkezik majd a helyre, ahol megalázták, ahol a becsületébe gázoltak. Mert, hogy az Imekóba valamikor visszatér majd, hogy elégtételt vegyen, attól a pillanattól tudta, amikor azon a sápadt reggelen szégyenszemre maga mögött hagyta a szuke *sygmeneket*.

A terve végrehajtásához szükséges egyik legfontosabb eszközére néhány hónappal ezelőtt sikerült szert tennie. Nem kevés tervezgetésbe és pénzébe került, de most itt volt vele az is, egy vékony szíjjal a karjára erősítve. Az Imeko-testőrök egyik magas rangú parancsnokát távolabbra csalni és megölni, csupán a feladat könnyebbik része volt. A tetoválását a még lélegző testről lefejtetni és életben tartani már bajosabb. Egy északi boszorkánymestert sikerült végül felfogadnia, a Kyr-tenger menti sötét hagyományok igazi tudorát, aki megtette ezt neki, majd ráadásképp még a holttestet is felgyújtotta a kedvéért, hogy a szukék ne vehesék észre a csonkítást.

A magas őrség bőrrajzát, amely bejárást engedett valamikori gazdájának az Imeko belsőbb folyosóra és járataiba, minden fürkészbélyeg és őrző rajzolat ismerte a szukék tornyában. Nem juthatott be vele *mindenhova* észrevétlenül, de a bajok jelentős részét így is megoldotta neki. Minden más eshetőségre ott volt még a gyűrűje és a kis asztrálszolga. Úgy gondolta, ezzel már elegendő időt nyerhet magának, hogy miközben a saját dolgai végére jár, még a Racchiniakat is a lekötelezettévé tehesse.

– *Kanagina*. – Hajbókoló szerzetes kért elnézést tőle, s Tod rádöbbsent, hogy kis híján hibázott. A másik továbbra is ott állt előtte, az alamizsnáját várta, s a fejvadász kelletlenül, ám mosolyogva néhány rézpénzt szórt a perselyébe. Hálát kellett adnia a sorsnak, hogy nem egy Imeko-testőrbe botlott. Figyelmetlenségére csúnyán ráfizethetett volna. Az azonnali halált kockáztatja, ha akár odabent, akár idekint horogra kerül.

Óvatosan félrehúzódott, és egy nyirkos törzsű fa tövéből szemrevételezte a tornyot. Száz-egynéhány lépésnyire lehetett tőle. Vaskos, egyenes tömege jó száz öl magasra nyújtózott a környezete fölé, a sárkányisten templomai és a szerzetesek tornyos pagodái, melyek egyébként a legmagasabb épületek voltak a környéken, a derekáig sem értek. Az út itt kiszélesedett és a tömeg is megrikult valamelyest, ami nem volt kedve ellen való. Így gond nélkül használhatja a gyűrűjét. Az égre nézett. A nap egyhamar nem fog kisütni. Ha-

sas felhők sodródtak odafent északról, színük akár a szikkadt tengerimoszaté. Erion távolabbi negyedeiben már-már a földig értek, szomorú esőfátylat feszítettek valahová a Nekropolisz és a dokkok közé. Savanyú szél ébredt Tod háta mögött, a térre érve féktelenül tekergett fel-alá, leveleket és papírszemetet hajtva maga előtt. A fejavadász elvált a fától és átsétált az utca túlfelére. Senki nem törődött vele. Kis sikátorba lépett be, hátát a házfalnak vetette, krizopráz gyűrűjéhez nyúlt... s ködként foszlott szét a fűzöld lampionok árnyai közt.

Láthatatlanságáról meggyőződve gyorsított léptein, óvatosan, előre kiszámítva, merre is menjen, nehogy valaki elbotolják benne. Semmit nem bízott a véletlenre. Két héttel ezelőtt már próbát tett a szerencséjével, és járt a toronyban. Tudnia kellett, működik-e a mágikus védelme, hogy a fekete bűbájjal életben tartott tetoválás továbbra is teszi-e a dolgát, és hogy érdemes-e kockáztatnia. Nem maradt sokáig, nem kísértette fölöslegesen Ranagol jóindulatát, ám a látogatás végeztével elégedetten tért vissza a szállására.

A mágikus rajzolatok ellen immár legjobb tudása szerint felvértezte magát, Ranagol kedvére előző éjféli éjszaka egy szűz fiút áldozott az egyik tiltott szentélyben, de egy kártyáját még nem játszotta ki.

Minden az észrevétlenségén alapult, fegyveres harcban csak a legvégső esetben bocsátkozhatott. Bármiféle lelepleződése alighanem a játszma végét is jelentené. Ám Tod bízott magában. Tudta, hogy ha elég mélyen

sikerül belopakodnia, onnan a szelence és a tértörő pálca elvégzi minden hátralévő feladatát, és abban is biztos volt, hogy képes lesz elég messzire eljutni, mielőtt felfedezik. Félni utoljára a nagyanyjától félt, a halál pedig jópajtása volt. Ha pedig minden a kedve szerint sikerül, méltán tudja bizonyítani kiemelkedettségét a Kosfejűnek. Ő pedig sosem volt kicsinyes a hozzá hűekkel. Igazi kihívás volt ez. Sorspróba.

Elmosolyodott.

Szemeregni kezdett az eső. Apró, fekete, pénzérményi foltokat rajzolt a kövezetre. Tod felnézett a közeledő épületre. A torony teteje majdnem az alacsony felhőkig ért, sárkánypofás tetőről erősödő szél próbálta lekapni a hosszú selyemzászlókat. Magas fal vette körül, hatalmas faragott kapukkal a négy égtáj felé. Tod a déli oldalról közelített. Eljött az utolsó varázs ideje.

A kis asztráldémont egy boszorkánytól szerezte. Nem mondhatni, hogy olcsón jutott hozzá, vagy hogy ne dolgozott volna meg érte. Éppenséggel neki köszönhette, hogy három esztendőn keresztül a nő rabszolgaként tartotta. Tetovált képű gorviki szuka volt, a veszedelmesebb fajtából, az asztráldémonnal még a hozzá hasonlóknál is erősebb – Tod sokat tudott volna erről mesélni.

Amikor végre három év után a nő hibázott, a feje vadász az életével együtt a kis szolgájától is megszabadította – a megidézéséhez szükséges formulát ezer-szer hallotta, egyszerű volt immár magához kötnie.

A klánjában ekkor már régóta halottnak gondolták, soha nem is tért vissza Gorvik hegyei közé. Erionivá lett – mint millióan mások.

Most, ahogy az emberek között oldalazva egyre közelebb ért a toronyhoz, kimért mozdulattal nyúlt a nyakában hordott fémlapkához, halk szavakkal elroppantotta a mágikus zárat, s a szellem kiszabadult. Úgy lobbant fel Tod mellett a Belső Síkok kicsiny küldötte, ahogy a torony oldaláról lelógó zászlók verdes-tek a szélben.

Ranagol hozott, kistestvérem!

Melegség és hálaérzet töltötte el, mikor a névtelen asztráldémon a vállára ült. Az ő segítségével nem jelenthet gondot a bejárat sem. A páncélos őrök egyike maga tárta ki a rézsárkányokkal ékes kaput. Akár egy fagyos lehelet, úgy kúszott be Tod a résen. Kisebb kövezett udvarra jutott, előtte az Imeko baljós árnya. Csak néhány kereskedő várakozott odabent, őket könnyen kikerülte. A főbejárat őrein hasonló módon jutott túl, besurrant a vaskos épületbe, s behúzódott az egyik sarok árnyai közé. Még hallotta, amint a két őr vitatkozik, ám ez már egyáltalán nem érdekelte. Nem vetett árnyat az üvegfalú lámpások halvány fényénél, még csak el sem homályosította a selyemre festett darvak és sárkányok képét. A külső fogadótermeget és lépcsőket hamar maga mögött tudta, s a szolgafolyosókon is könnyedén haladt. Egy halványan megvilágított nagyobb járásra érkezett. Megvárta, amíg két

fürdőslány elmegy előtte gőzölgő favedreivel, azután osont csak ki.

Nézz körül, kistestvérem!

Óvatos illatként vált el tőle a kis démon. Amíg körbefürkészett, Tod a saját környezetét vette szemügyre. A torony nagylépcsőjének közelében járt – láthatatlan árny a nádzöld és jégkék lámpások között. Néhány folyosó választotta el csupán az Imeko nagy központi aknájától, s egyelőre nem tapasztalt különösebb jövés-menést. Továbbra is csak szolgálókat és rabszolgákat látott, szótlantul, lehajtott fejjel mentek a dolgukra. Fegyvereseknek nyomát sem lelte, de nem hagyhatta, hogy ez megtévessze. Hamarosan a kis démon is előkerült és sorra megmutatta neki a fenyegető pontokat, amelyeket veszélyesnek érzett.

Tod bólintott és köszönetet mormolt. Sietnie kellett, gyűrűjének varázsa nem fog örökké kitartani, s még messzire szeretett volna eljutni addig. Mély lélegzetet vett és elindult.

Egy festett arcú szuke hölgy kicsiny hűján nekiszaladt az egyik sarok mögül, Tod alig tudott félreugrani előle, de a nő nem látott semmit, arcán könnyek csorogtak, elmaszatolták kiszámított módon megrajzolt külsejét.

Óvó rúnák, festett és vésett jelek villantak a falakon csak Tod számára láthatóan, túlon túl figyelmes őrk néztek egy pillanatig másfelé, amíg elhaladt mellettük. A kis asztráldémon komoly erőknak parancsolt, s ha

az e világi fenyegetések mindegyikét nem is tudta elhárítani a feje fölül, a legtöbbre legalább a figyelmét felhívhatta.

Hamarosan ott álltak a központi nagy lépcső előtt. Ismerős képek rohanták meg a gorvikit, de végső soron keserűség és megaláztatás jutott róluk csak eszébe, úgyhogy igyekezett elhessegetni őket magától, bajba ne sodorják. Szíve szerint fölfelé indult volna, de alig tett néhány lépést, a szelence felmordult a ruházata mélyén.

Tod megtorpant, s vele az asztráldémon is.

Lefelé megyünk – üzenté neki a gorviki, szellemnyelven, és megfordult.

Édeskés illatok és halvány színek vették körül, amint ereszkedni kezdett a lépcsőn. Nem lépett azokra a fokokra, amit a teremtmény megjelölt, s nem érintett semmit, amit az tiltott neki. Hangtalanul haladt lefelé, a párás mélybe, óvatosan kitért a felfelé igyekvők elől, míg azt számolgatta, meddig tart még gyűrűjének az ereje.

A falakra rótt rajzolatok tehetetlenül bámultak rá. Ha régen is látták, felismerték a testörtetoválast, Tod pedig nem tett olyasmit, amivel magára szabadíthatta volna őket. A levegő egyre melegebb, nyirkosabb lett, akárcsak valami élőlény belsejében, és Tod tudta, hogy így vagy úgy, de hamarosan elérkezik az ő ideje.

Saját szemével ugyan sohasem látta még a vén Sin lakhelyét, de az arany selyemtapéták és a bágyadt zászlók tiltásai azt mutatták, mind közelebb kerül hozzá.

A harmadik szint után Raquan felmordult. Bármilyen halk is volt, Tod számára ordításnak tűnt, kicsiny híján maga is felszisszent. A lépcső még folytatódott le a mélybe, de a démonlovag tüze nem arra vágyott továbbmenni. Feketére lakkozott, sok ezer darabból álló, gyönyörű padló peremén álltak. Tod kérte a kis aszt-rállényt, hogy tegye bátrabbá és nyugodtabbá.

Megtette.

Szüksége volt rá. Ranagol tüzét vitte az ellenség fészkébe, Őt pedig nem rejtegetheti sokáig.

Az egykori *gon-corga* elővette néhai klánja egyik lélegzetmantráját, majd gyors mentális gyakorlattal sikerült csökkenteni a testsúlyát is. Nem lett belőle tollpehely ugyan, de abban bízott, hogy a fülemülepaddó árulkodó recsenéseitől megkímélheti magát.

Elindult. Halkan, mint az árnyékok.

A padló nem szólalt meg.

Lassan derengett fel keze a homályban, s egy pillanattal később ő maga is előlépett a láthatatlanság fátyla mögül. Eddig tartott a varázs, innen nehezebb lesz boldogulni. Egy sarokba húzódott. Higgadtan nézett körül. Az árnyékfoltokat, a mennyezetről alálógó selyemfüggönyöket vette számba. Kemény dolga lesz. Feje fölött halkan sercegetek a lámpások, borostyánszín fényfoltjaik ott remegtek a fekete padlón, s átfestették a falakra aggatott zászlók és festmények színeit. Újra elindult.

Pörölycsapásként érte a támadás. Nem volt iránya, csak ereje, méghozzá rettentő. A láthatatlan karmok

úgy martak elméjébe, hogy kis híján felsikoltott. Úgy-
lehet Ranagolt érezték meg rajta. Az őrződémon jól
álcázta magát – talán fahéjillatú füst volt, talán re-
megő fényfolt. A félelem, akárha cseppekben mérnék,
lassan szivárgott belé, apránként, mégis biztosan mér-
gezve őt.

Feldalolt a padló. Csupán egy rövid trillát.

A kis démon végre előkerült, s az akvilonai felszisz-
szent örömeiben, ahogy enyhülni érezte támadója szo-
rítását. Első gondolata az volt, a másik szándékosan
késlekedett, de a megkönnyebbülés hamar feledtette
vele a dolgot. Fellelegzett. Ha lett volna szeme, ami-
vel az asztrálsíkra pillanthat, bizonyosan vihart lát
ott, tündöklőn kavargó párbajt, melyben – legalábbis
nagyon remélte – őrzője előbb-utóbb felülkerekedik.
Most kell okosnak lennie, ha a padló recsegését vala-
mi csoda folytán nem is hallották meg, *erre* a küzde-
lemre már bizonyosan felfigyelnek.

– *Nonega shoheti nan-sza?*

Érdes, kellemetlen hang. Tod egy rövid pillanatig
a ferde vágású szemeket, a sápadt bőrt, a száj két ol-
dalan lecsüggő egérszín bajuszt nézte, aztán hirtelen
ütött. Gyűrűtőreit használta, azokkal zúzta össze a
testőr gégéjét. Az enoszukei hang nélkül rogyott ösz-
sze, halálában még tétován végigsimított egy vihar-
kékkal festett nádas vékony bugáin. Felsírt a padló.

Tod körülpillantott, s a fénykörök remegő ívein kí-
vül szaladt tovább, mint a macskák.

Innen már nem volt többé visszaút, nem kellett aggodnia mindazon dolgok miatt, amelyekkel nem számolt, mert nem volt többé elegendő idő semmire. De közelebb kell érnie. Minél hamarabb. A padló sóhajtozott alatta – bizonyosan meghallották. A kis démon előkerült valahonnan és elégedetten morogva a vállára ült. Raquan tüze izgatottan mocorgott a szelencében.

A következő sarkon mentális praktikákkal felgyorsított testőr várta, és ha a kis asztráldémon le nem rohanja, alighanem egyetlen csapással végez Toddal. Ám így zavartan kiesett a sárkányálomból, és Tod háromszor torkon szúrta egy vékony törrel, mert tudta, hogy hol lesz. A férfi hanyatt zuhant, meztelen felsőtestén fémes kigyótetoválások kacskaringóztak.

Ikertestvére a semmiből bukkant elő, vagy talán az egyik hímzett aranytapétáról lépett le, és jóval tovább tartott, míg az asztráldémon fogást talált rajta. De akkor cseppfolyós fényként zuhant ki abból a másik időből, ahová az akvilonai nem követhette, és itt már sebezhető volt. Szeme elkerekedett, villásra vágott nyelve megvillant, majd döbbenten kapott a torkából előmeredő dobótörhöz.

Tod megpördült.

Egy ajtó előtt állt, és rögtön tudta, hogy ez az.

A háta mögött a fülemülepádló igazán énekelni kezdett. Legalább tízen közeledhettek.

Magas, vérvörösre festett kapu volt inkább, semmint egyszerű ajtó. Két lámpás égett a két oldalán, felüle-

tét tömérdék véset borította, sárkányok és egy ütközet, megdermedt zászlókkal, aprólékosan megfaragott emberalakokkal. Arany- és sárgaréz díszek tették tökéletessé. Tod ajakbiggyesztve figyelte a remekművet. A Shíren kerület ötvöse és ékszerészei piparezezők sem lehettek volna e mestermunka alkotói mellett.

Raquan tüze ismét felmordult, ezúttal hangosabban.

Inkább tizenöten voltak. Belső testőrök, felismerte őket a fegyvereikről. Meztelen pengékkel érkeztek, tág pupillákkal. Nem sok esélye maradt.

Próbáljuk meg, kistestvérem.

Feljük fordult, kifújta a levegőt és elmosolyodott.

Halk nyögéssel megmoccant mögötte a faragott kapuszárny. A testőrök megálltak. Meleg hömpölygött a folyosóra.

– *Hoteki szatino-sza* – hallatszott odabentről a hang. Halotthideg.

Még Tod is összeillesztgethette magának a jelentését a megmaradt nyelvtudománya alapján.

Ő az enyém.

Búcsúzóul intett a testőröknek, és jobb híján behátrált a pislákoló fényekkel teli sötétbe.

Nyirkos meleg folyta körül. Mintha valami undok állat fészkébe, halott virágok émelvítően édes illatába került volna. Nem volt ideje ilyen apróságokkal vesződni, gyors mozdulattal beljebb taszította az ajtószárnyat és körbefürkészett a teremben. A szelence hallhatóan felmordult a mellkasán.

Meglibbentek a vörös kígyózászlók a mennyezeten, és mintha felerősödtek volna a fények is. Rozsdaszín lámpások hunyorogtak valami trónféleség mögött, ami most üresnek látszott. A falakon körben selyemkárpit, éjszín és viola madarakkal. Valahonnan szélcsengők daloltak a langyos huzatban.

Árnyak suhantak végig a falon. A lámpásokból pedig – Tod nyelt egyet – a lámpásokból hangok suttoztak felé.

Vasani te nada... – Holt szél kél ilyen szavakkal. A szelence felmordult, Tod pedig mintha rossz álomban járna, ólmos tagokkal fordult a hang irányába.

Az aggastyán a trónszékben ült. Magas volt és ropant vékony. Mikója akár az olvadt ezüst, vörös fények játszottak rajta, s háta mögött halk hangokkal mocoogtak a lámpások. Ahogy a meleg fényben Tod megpillantotta a felé forduló sárkánymaszkot, egy darabig képtelen gondolat motoszkált a fejében: hogy ha hibázik, ő sem lesz több a lámpások szabadulni vágyó rőt lobogásánál. Az émelyítő virágdögillat ismét körülfolymta.

Ujjasába nyúlt és letépte láncáról a szelencét.

– Ranagol, segíts! – suttozta, és a sárkánymaszkos alakra rontott, félelem nélkül, hisz veszítenivalója itt már csak az öregnek lehetett, s míg jobb keze megemelkedett, szemei egy pillanatra összekapcsolódtak az aranymaszok mélyén rejtező tompa fénnel.

Azután megrándult, megdermedt... és rémülten kellett megállapítania, hogy esélye sincs a szabadulásra. Az öreg halkán, reszelősen kuncogni kezdett.

Az asztráldémon nekirontott a szörnyetegnek – és anélkül, hogy bármiféle kárt okozhatott volna neki – átsuhant rajta. Ha volt is ennek a fürtelemnek valamilyen lenyomata az asztrálsíkon, az halott volt és érzéketlen – a démon mit sem árthatott neki. Ekkor megpróbálta letépni magát a fejevadászról, de az sem sikerült neki.

Kétségbeesés, tehetetlen harag öntötte el a gorvikit.

A látomás karomszerű, sápadt jobb keze megemelkedett, és a vénség elemelte arca elől a maszkot. Az akvilonai döbbsen bámult rá. Még arról is elfeledkezett, hogy kihasználja a pillanat adta lehetőséget, amikor a sárkánymaszk az ő és az öreg szeme közé kerül, s egy pillantásra megszakad a bűbáj. A lehetőség odalett, s Tod megbabonázva meredt a legrémesebb arcba, amelyhez nem túl rövid e világi pályafutása során szerencséje volt.

– *Sashani matane nagan.*

Halott hang, őszereg enoszukei hangzókkal.

– *A testőr, aki túl sokat képzelt magáról, no lám...* – Ez a hang már a fejében szólt, de halott volt ez is és jéghideg. – *Aki nem tudott parancsolni a farkának... ebebe. No lám...*

Keserűség gyűlt össze Tod szájában, de nem tudta kiköpní.

Bogarak íze volt valamikor régről, csótányoké, amiket megetettek vele, de ő tudta, hogy ez a vereség íze, a halálé, és hogy ez lesz az utolsó, amit érezni fog.

Felnyögött. Mozdulni próbált, de a vérszín pillantás nem engedte.

A rém ismét suttogott valamit, és változni kezdett. Kicsúszott az ezüst mikóból és a szoba mennyezete felé lökte elvékonyodó testét, amely – mintha soha nem akarna véget érni – egyre csak csúszott elő a levedlett ruhadarabból. Kezei elkorcsosultak, koponyája recsegve növekedett, csontsárga fogak sarjadtak a száraz pofában. A teste szelvényezett volt, akár valami óriási féregé, és hamuszín meg barna pikkelyek borították. Az arc pedig, amelybe Tod folyamatosan bámulni volt kénytelen, rettenetes pofává torzult.

A gorviki testét kín rázta, vérpatakok indultak meg az orrából és a szeme alól. Raquan tüze felmordult és a fémszelence kiesett a bábbá gyalázott gyilkos kezéből.

Vereség.

Tod lábai megrogytak, teste ívben hátrafeszült, hogy a gerince is belereccsent. Fekete haja szabadon lebegett a háta mögött.

A szelence ismét felmordult.

A sárkánykígyó halott szemében valami megcsilant, és Tod ismét zihálva levegőért könyöröghetett, mert a rémség pillantása szabadon engedte. Összerogyott, mint egy rongybáb. Zizegve, surranva tekereg-

tek a pikkelyek a padlón, amint a szörny érdeklődve közelebb csúszott a szelencéhez, és Tod már tudta, mi következik. Baljával az öve felé tapogatózott, a kis faragott csontpálca után, és lecsukta a szemeit.

– Ranagol nevében jöjj, Raquan! – suttogta Tod, és kettéroppantotta a pálcát.

Nem láthatta a sárkánykígyó arcán a döbbenetet, amikor a szelence, akár egy fésző ezüstvirág megnyílt, és nem látta a vakító fehérén előtörő Tüzet sem. De hallotta a szörny torkából előtörő rémült sikolyt, és ez tetszett neki. Míg körben a tűz őselemi síkjára nyílt átjáró, Tod kétségbeesett nyüzsítéssel eltűnt egy kék lánggal felvillanó forgatagban.

* * *

– Most – szólalt meg halkán az eddig szótlánul imádkozó pap. Szemreit kinyitotta, arcán elégedett mosoly játszott. A gyertyaláng sápadtsárga, táncoló fényekkel festette meg magas, tetovált homlokát. – Mindkettőt megmutatta nekem Ranagol. Raquant is, áldott érte a Kosfejű, és a kis pálcát is.

– Áldott érte a Kosfejű – visszhangozta Dorio Raccihini. A reszelős szellemhang valahonnan távolról érkezett, a gyertyák fénykörén túlról. – Elégedett vagy, Shirappa?

Az aszkéta arcú pap válasz helyett csendesen nevetett – csúnya fogait kezével eltakarva, ahogy gyerekko-

ra óta mindig. Nagyot sóhajtott, amikor végzett. Talányosan nézett a bársonyosan hullámzó sötétségbe, ahol a vén gorviki üldögélt bőrszékében.

– Hogy valójában mekkora kárt tett a bosszútűz, bizonyosan csak néhány óra múlva tudhatjuk, *abradon*, de valahogy... jó érzéseim vannak.

A vén gorviki hallgatott. Tod járt a fejében. Az akvilonai sárkány.

– Nagy kurafi vagy te, Shirappa – szuszogta hosszú hallgatás után.

– Engedelmeddel, ezt inkább dicséretnek veszem, *abradon*.

– Szóval nem építettek a szukék térgátat.

– Nem.

– Mert már volt egy.

– Igen, *abradon*, már volt.

– Milyen kút volt az? Hogy mondtad?

– Egy kútszentély. Abból az időből, amikor még éltek aqirok Erion alatt.

– Ellenük...

– Rájuk lett igazítva. Hogy elfoghassák őket. Nem véletlenül választották a szuke geomanták azt a helyet. Az egy jó hely.

Dorio Racchini hallgatott egy sort.

– És ezt te mindenféle papirosokból okoskodtad ki.

– Meg a hercegi levél- és térképtárból – felelte a pap rosszul palástolt büszkeséggel.

– Ravasz vagy, Shirappa. Túlontúl ravasz. Vigyázz, nehogy új pap után kelljen néznom!

– Hű szolgád vagyok, *abradon*.

– Tudom – mintha mosolygott volna az öreg a sötétben. – Gyere, ülj le! Megérdemled! Húzz egy széket magadnak!

A vékony férfi egy kis zsámolyt talált. Beült ő is a sötétbe. Nézték az asztalon hunyorgó gyertyalángot.

– Ott marad. Sosem kerül elő. Senki nem vádolhat téged, *abradon*.

– Hm...

Egy darabig csak üldögéltek békésen.

– Igen ravasz – mondta megint szellemhangján Racchini, amikor végül mégiscsak megszólalt. – Jó áron intézted – tűnődött azután – Kettőszáz aranyat mégiscsak megért.

– Kettőszázegyvet – mondta Shirappa.

– Igaz is – mordult elégedetten az öreg. – Kettőszázegyvet.

* * *

Nem a nagyudvarra került. A mágia magával rántott számos fehéren kígyózó lángot a robbanásból, de ezek egyhamar kihunytak, egyik sem gyújtotta lángra még Tod haját sem. A levegő áporodott volt, dögletes, mintha valami holtakkal teli verem aljára érkezett volna. Egészen szűk helyre került, még felemelkedni sem

tudott rendesen. Tökéletes sötét vette körül, vaktában tapogatózott hát egy darabig. Rémülten vert a szíve.

Becsapták! Az az átkozott vénember! Tod dühödten ordított, s a hangja minden irányból azonnal visszahullott rá. Kőbörtön volt, ablaktalan sziklásír, lábai recsegő és málló csontokon tapodtak.

Nyugalmat akart az asztrálszolgájával magára erőltetni, de az átkozott démon nem engedelmeskedett.

Valahonnan a távolból tompa moraj hallatszott, s érezhetően remegett körülötte minden. Egészen bizonyos volt benne, hogy egyre melegebb van, ez pedig csak egyet jelenthetett. Odakint, a sziklabörtön túlfelén most tomboló lángtengerré változott minden, ahol egyetlen teremtmény nem maradhat életben, és ezt az egészet ő szabadította el. Még mindig az Imeko-toronyban volt.

Tod üvöltött. Élve fog megsülni – hacsak meg nem fullad korábban.

Kétszáz szívdobbanás múlva történt. A hátán feküdt a vaksötétben, zihálva, felhólyagosodó bőrrel. Hallotta, hogy megroppan odakint valami. Akárha kőóriások karját törné szilánkokra egy roppant erő. Belere-megett a mindenség. Azután csönd lett egy pillanatra; lélekbénító csönd.

A szolgálatom véget ért, ember – mondta a démonszolga.

– Ranagol segíts – suttogta Tod. Iszonyú sikollyal repedtek meg a falak, ahogy az Imeko-torony, enged-

ve a lángok durva nógatásának, egy évig érő szikrafelhőben összeomlott.

* * *

Dorio Racchini mit sem látott a távolban az egekig nyúló tűzijátékból. Őt nem érdekelte immár sem a sápatag sárkányfi, sem a szukék kerülete. Hosszú napok óta először aludt nyugodtan, pehelydunyás ágyában, álmában mosolygott, még a nyála is kicsordult. Dorio álmában lazacszín hold alatt futott, egy ismeretlen tengerparton, s messziről, nagyon messziről lágy szél hozott valami dalt, egy ismerős dallamot. Gorvikból kitalált gorvikiai éneke volt, új hazát kereső vándoroké.

5.

DORIO RACCHINI

*Egy kőszobor, kin fénylett a vértzet vasérce,
a kormánydeszkát fogta, s osztott a vak bínár,
de ő, a hős, kevélyen tőrére dőlt, úgy nézte
a fakó folyót, mintha semmit sem látna már.*

Annak a bizonyos, tüzekkel terhes éjszakának a másnapján egy könnyű járatú kereskedőhajó araszolt felfelé a Artadroza csatornáin a Shíren kerület belsőbb részei felé. Vitorláján vörös és fehér csíkok váltogatták egymást, az árbócon lengedező türkiz zászló azonban arra utalt, hogy a nyughatatlan ibarai dzsadok egyike a tulajdonos, pontosabban valamelyik bankházuk.

A kikötőben még a reggel nyújtózkodott, óvatos kezekkel simogatta a part tejszín ködét. Számtalan kisebb-nagyobb hajó várakozott a hideg vízben a kötélbakokhoz bilincselve. Körülöttük örökké éhes kacsák és vöcskök taposták a vizet, nagyképű sirályok üldögéltek a korlátaikon, s szemeztek a felkelő nappal. A nagy kőszobor mellett – talán valamelyik godorai hős lehetett egykoron – már tömeg zsivajgott: piaci szállítók üvöltöztek áloimtól vagy italtól dagadt arccal, a szeke-

reiken állva. A kordékra nagy kasokban emelték fel az erioni halászok mai fogásának egy részét: ezüstösen csillanó hasú halakat, vörös és fekete rákokat, pajzs formájú kagylókat. Vidám képű kölykök a sirályokat hajigálták, a nagyobbja parittyákkal próbálta távol tartani a tolvaj szárnyas népséget.

A túlparton magányos fák bólogattak ruhájuk fosztva a vízparton. Hogy magukat nézték a palackzöld vízen vagy a lassan tovaúszó leveleket, csakis ők tudták volna megmondani. Egy gesztenyeszín hajú rabszolgalány – kin bármelyik férfiembernek megakadt volna a szeme – néhány sápatag fiúval vizet mert egy nagy, kerekés dézsába. Kivörösödött kezükön, arcukon látzott, hogy nem ez az első fordulójuk hajnal óta.

A dzsad hajó, kihasználva a dagály erejét, egyre beljebb araszolt a kékre és fehérre festett magas póznák között. Egy barna arcú férfi, homokszín és égkék emámében – úgylehet a kis bárka tulajdonosa – az elülső korlátot támasztotta, lehelete úgy kavargott mögötte, akárha vízipipa füstjét eregetné. A hajó orrán tekergő aranyszín tengeri kígyó tompán fénylett a korai nap-sütésben, a köd és a fel-felcsapó víz csillanó gyöngyöket rakott köré nyakéknek.

A dzsad a partot nézte, a perlekedő árusokat, a rézgeket, akik még nem találtak haza az előző esti mulatságból, a shireni örök komor fekete csapatait, amint egy-egy kifőzde előtt sóváran nézik a csodás illatú sültet, s vértezet helyett legszívesebben meleg kabátba

bújnának. A dzsad ezen elmosolyodott. Nem túl messze előtte, a csatorna kanyarulatában feltűnt a hosszómóló szürke csíkja. Az oszló ködében jól látta, hogy csak két másik hajó áll mellette, s hálát adott ezért Dzszaknak és biztos, ami biztos, Galradzsának is. A hosszómóló volt az egyik legfontosabb kereskedelmi központ ezen a csatornán. Megfordult itt a távoli földek minden kincse: a délvidék vasérce éppúgy, mint a messzi észak fája és vadjai. A dzsad a szemét meregetve figyelte a homályos köd miatt csak kevéssé kivehető, elmosódott foltokat, s csakis akkor nyugodott meg, amikor látta, hogy emberei várják. Jókedvű kis nótát dúdolt hát dús bajusza alatt és a távolba nézett, ahol a felhők mögül előkacsintó nap széles foltokban világította meg a város ezer tornyát, a friss szélben verdeső zászlókat. Hátrakurjantott a tatra emberének, aki a kormánydeszkát igazgatta, hogy óvatosan sodródjanak bal kéz felé, a nagy kötélbakhhoz, ő maga az orrba állt, hogy a vastag pányvát az eléjük sietőknek dobhassa. A vörös és fehér vitorla így pont árnyékot vetett rá és a dzsad hirtelen cudar hidegnek érezte a reggelt. Már éppen ideje volt, hogy kikössenek, és ő végre minden kérdésére választ kapjon az erioniaktól, elvégre nekik aztán tudniuk kell, hogy mi kavarhatta fel ennyire a várost. A lángok még a nyílt tengeren is látszottak, és – noha tudták, hogy ez képtelenség – titokban attól féltek, a városok városában elszabadult a pokol, s mire odaérnek, talán hírmondó sem marad a százezer ka-

landor fészkeből. A hajnallal azonban ők is megnyugodtak, amikor a tengerzöld hullámdombok mögött megpillantották a végestelen-végig hullámzó rettenő kőfalat, amely mint roppant tengeri kígyó öleli körül a várost. Akkor már csak rossz szagú szél fúj Erion felől és korom meg pernye hullott mindenfelé a vizekre.

A dzsad bárka kecsesen a mólónak dőlt, immár több ember is fogta a köteleket, s egy barna dzsabiba bújt fickó a rozsdamarta horgonyt is a kíváncsi kacsák és hattyúk közé dobta.

A homokszín és égkék emámés férfi nagy lendülettel a partra ugrott és széles mosollyal ölelte meg a bankház embereit.

– Csakhogy! Galradzsának hála, egészben vagytok.

– Hála neki! – vigyorgott a másik, egy nagydarab férfi, mellközépig érő szakállal. – Tán csak nem a halálunkban bíztál, te sakál?

– Nem én, de azt mondhatom, igencsak megijedtünk, amikor tegnap éjjel a világítótornyok mögött nagyobb fényeket láttunk, de a félelmünk is csak akkor oszolt el végleg, mikor már ránk virradt. Dzsahra mondom jó darabig nem hittem, hogy bármi jóval fogadhatnátok!

– Pedig csakis jó hírünk van, Szalib – mosolygott a szakállas, oroszánokhoz méltó fogsort villantva fel –, a kosimádó gorvikiak, meg azok a kétszínű szukék alaposan egymásnak ugrottak.

– Galradzsának hála! – emelte az égre a szemét a hajós, aki egy pillanatra ugyancsak elfeledkezett a forró fürdőről és a lélekmelengető teáról. – S mi volt az a nagy tűz?

– Azt mondják, bár ez még csupán sejtés, korántsem bizonyosság, hogy az Imeko összedőlt, s lángban állt az egész környéke.

– Ejnye! Csak nem a kosimádók keze van ebben is?

– Alig hinném. Állítólag megvan a szukéknak is a maguk baja, bár a vak Sebbib szerint mégis az keresgél jó helyen, aki a vén gorviki rókát – Galradzsa törné el a lábát – sejtí a dolog mögött.

A hajós elmosolyodott, és a part felé kezdte terelgetni a többieket. Tudta jól, hogy emberei majd kirakodnak, s neki semmi kedve nem volt addig itt fagyoskodni. Ismét felrémlt előtte a forró tea lélekemelő képe, s ezúttal még a kíváncsisága sem tudta vele feledtetni. Annál is inkább, mivel a teaházban mind kíváncsiságát, mind a szomját csillapítani tudja majd.

– De mondjátok, az Imeko valóban összedőlt?

– Akár így, akár úgy, a tűz alaposan helybenhagyhatta, hisz innen úgy tűnt, egészen az égig ér az a láng. Mindegy is. Azt ugyan nehéz lenne eltagadni, hogy a szukék szorgosak, akár a szellő. Egykettőre újra felépítik a tornyukat, ha úgy akarják. Aligha vészett oda mindegyik, pedig nem bánnám egy percentet sem, ha Galradzsa így látta volna jónak.

– Galradzsa nagy!

Ebben mindannyian megegyeztek, s szélesen mosolyogva indultak a móló végének színes vászonponyvával fedett bódéi felé. Néhány halászmacska rohant félre előlük, rothadó zöldséggel vagy döglött hallal a szájában, de a hajós mintha észre sem vette volna őket, roppant elégedett arccal sétált tovább.

– Ejnye! De mondjátok, aztán a kosimádók is a rossz végét fogták meg sárkánynak?

– Mondanak ezt is, azt is. Az igaz, hogy cudarul egymásnak ugrottak a szukékkal, s a legutóbb már körbe sem küldték a batárjukat – a nagydarab, szakállas férfi a vigyort látva felemelt ujjal folytatta –, bár nemigen hiszem, hogy ez így maradna. A vén rókának két fia odalett, de ez minden, amit bizonyosan lehet tudni, s talán a harmadikat, azt a nagyszájú suhancot is alaposan helybenhagyták.

– Láthatjátok, barátaim, végtelen Galradzsa kegyelme – mosolygott a hajós. – És a városi őrség? Hagyták, hogy ilyen cudar háborúság robbanjon ki a békés polgárok kárára?

– Elfeleded, hogy ez itt a Shíren. Mikor volt itt utoljára olyan, hogy az őrség bármibe is beavatkozott?

– Az már igaz. Az a hazug aszisz jól igazgatja az ügyeit, s harapós kutyákat is tart hozzá.

– Amely kutyáknak Galradzsa kegyelméből – tette hozzá mosolyogva a szakállas – jó pár fogát kirugdalták.

– Áldott legyen az ő neve!

– Legyen áldott!

Finom, kőcsipkével díszes házhoz értek. A reggeli nap elégedetten üldögélt a fényes rézcégéren. Odabentről sivatagi ciszterek dorombolása hallatszott, s tea, mégpedig ibarai tea semmivel össze nem téveszthető illata kúszott ki az ajtón. A festett ólomüveg ablakon magabiztos tevé állt mozdulatlanul, s a bankház hajósa hálatelt szívvel nézett a deres cégérrre. A vörös tevé mintha mosolygott volna.

– Vége hát a háborúságnak? – kérdezte a szakállast.

– Alig hinném, Szalib, hisz ismered a fajtájukat. De Galradzsa adja, hogy megpihenhessünk egy darabig! Elégedetten léptek be a teaillatú helyiségbe.

* * *

A háborúságnak még nem volt vége, sőt egy része csupán most vette kezdetét, ám erről nemcsak a Shíren kerület lakosainak, de még a részt vevő felek nagy részének sem volt pontos tudomása. Az Imeko még füstölgő romja körül új háború bontogatta zászlait, Szuke Sin örökösei még csak most kezdték tisztázni a viszonyait. A legnagyobb enoszukei tragikus festők ecsetjére méltó életképek születtek az első összecsapások során, s ha majd véget érnek valamikor, alighanem akad olyan művész is, aki érzülete szerint megfesti őket.

A Senko-palota falai kék árnyak, mögöttük arany levelekkel hajbókoló niarei füzek. A kertben látszólag

rend és nyugalom, a testőrök tintafoltok a falak mentén. A fehér gyöngykavicson vörös pettyek, akárha egy rossz gyerek közönséges köveket szórt volna szét rajta. Selyemfoslány az egyik bokor túskeujjain, síró férfi a teknőchátforma nagy kövön. A medence vize barna, benne hassal felfelé a kövér aranyhalak, arccal lefelé egy asszony, haja fekete hínár. Mintha csak a gömbölyű köveket fürkészné az alján, a fehér keze torz görcsbe mered. Csak ő, a gyermek sehol.

Fekete óriásbogarak fekszenek a Tomó-ház küszöbén. Harcosok, lakkpáncélú katonák. Körül a padló vörössel, vérrel festve, s piros permet végig a falakon. Mögöttük öreg harcos térdel csendesen, ősz hős, előtte a földön mezítlen penge, háta mögött zászlók. Fekete lobogók, közepükön kézzel hímzett sárkány.

Csendélet a Semin kolostorban. Fehér szoba, benne száz virág, csokorba kötve, halott ágak és kövek. Fakó gyékényen bambuszasztal, mellette füstölőedény, ezüstcsillogású, nagy hasú. Tetején egymás farkát fogó elefántok, áttört oldalán fehér füst szivárog. Az asztalkán rőt fényű mécsesek, lángjuknál öreg szerzetes térdel, fehér mikóján kézzel hímzett jázminok, a feje az ölében – eperszín foltot rajzol a selyemre. Háta mögött tintafestmény a fal. Fekete felhőkkel terhes.

* * *

Dorio Racchini aznap reggel sokáig nem kelt fel az ágyból. Elégedetten nézte az ablakon bekéredzkedő bágyadt napsütést, a vékony csíkokat a zsalugáterek között, a fénykésekben pilinckázó porszemeket. Kezeit a lúdpehellyel töltött paplanon nyugtatta, elmélázva nézte tenyere mély barázdáit, a kusza vonalakat. A beleírt múltat és jövődőt. Ő maga csak egyszer próbálta kiolvasatni, de a jósnő elkomorodó arcát látva nem volt kíváncsi többé, mit tartogat számára a sors. Megtiltotta neki, hogy beszéljen, s kését a torkának feszítve eskette meg, hogy másnak sem árulja el, mit is olvasott ki a kezéből.

Valójában tudta ő, nagyon is jól tudta, mit szólnak neki az istenek. Látott rá elég példát.

Eszeveszett dörömbölés. Lassan életre kelő lámpások bizonytalan fénye.

– Mi az? Mi történt, anya?

– Semmi, feküdj vissza, Dorio! – Anyja hangja még az álomtól volt rekedt, de más is bújkált a hangjában, amit a kisfiú nem értett. Félelem? Mitől kell félnie az anyjának ebben a hatalmas várban?

Meztelen lábak csattogtak a hideg köveken, s nyári szél mozgatta a szúnyogok ellen az ablak elé függesztett vékony függönyt. Anyja eltűnt mellőle, lassan húlt az ágy, és Dorio érezte, hogy valami nagyon fontosból marad ki, valami olyasmiből, ami nem neki való, mert ő még kicsi, de ha nagyobb lesz, biztosan meg fogja érteni.

Az ajtóig ugyan nem mert ellopózni, hiszen mi van akkor, ha anyja mégsem ok nélkül fél, de azért lehunyta a szemét, úgy hallgatózott. Az apja mondta, hogy így csinálja, és tényleg, mintha minden tisztábban és élesebben jutott volna el hozzá. Lábdobogást hallott és kiáltozást, de nem azt a jókedvű kiáltozást, amivel a cselédek és szolgálók szokták köszönteni a nappalt, vagy amikor ő meg a testvérei lent játszanak a csatornánál. Ideges volt ez a kiabálás, túl hangos az éjszakaihoz, és mintha ebből is azt a félelmet hallotta volna ki, mint az anyja hangjából.

Semmi, feküdj vissza, Dorio!

Mozdulatlanul feküdt hát a pokróc alatt, lábujjait kidugta a hűs levegőre és figyelt. A kiáltozás mintha csendesedett volna, pontosabban mintha valaki lecsendesítette volna, de csak annyit hallott, hogy odalent halkán beszélnek a felnőttek. A kis törére gondolt, amit a nagyapjától kapott, és hogy milyen jó lenne, ha most is a közelében lenne. Már megint majdnem elaludt, érezte az Álomhozó puha, bársonyos kezét a homlokán és a szemein, amikor közeledő lépteket hallott a folyosóról. Azonnal tudta azt is, hogy ki közeledik. Másféle neszekkel mozgott az apja, és húga vagy nővére járását is messziről megismerte volna. Csakis a cselédek és szolgálók lépteivel akadtak néha gondjai. Ezúttal az anyja jött vissza. Felült az ágyban és az ajtó felé fordult.

Anyja vékony árnya a szokásosnál is soványabbnak és hajlottabbnak tűnt, és Dorio megijedt, hogy ezúttal

tényleg valami baj van. Talán éppen anyát érte valami. A hangja is valahonnan messziről, fátyolosan szólt:

– Gyere, Dorio, veled akar beszélni.

– Kicsoda? – a kisfiú őszintén megijedt. Semmi kedve nem volt kiszállni az ágyból, és azzal a valakivel beszélni, akitől az anyja ennyire megijedt.

– Nagypád.

– Nagypapa? – Dorio összezavarodott. Az öreg soha nem akart csak úgy vele beszélni, legfőképp ilyenkor nem. Megvolt annak is az ideje, mint mindennek, és éppen tegnapelőtt beszélgetett vele utoljára. – Miért?

Ám anyja nem válaszolt, csak állt vékonyan, hajlottan a folyosó remegő fényével a háta mögött. Dorio lassan lecsúszott az ágyról.

Ambro Racchini az alsó nagyteremben feküdt egy asztalon. Sápadt volt, végtelenül sápadt, akárcsak körben a család árnyai. Hajában, kezén és lábán sár szürkéllett, arcáról már nyilván lemosták a koszt. A horzsolások éles vöröse szinte kiabált a sápadt arcon.

Szeme izgatottan és tisztán csillogott, mintha valami rejtélyes lázban égne, és Dorio megérezte, hogy ezúttal tényleg baj van. Nagypapa nem volt se részeg, se beteg, mégis roppant elesettnek és védtelennek tűnt ott az asztalon. Ahogy az oldalára dőlt, néhány álmos férfi felszisszent, és vissza akarta őt nyomni az asztalra, de egy dühödttől mordulással elzavarta őket. Vér szivárgott alóla, valahonnan a háta tájékáról, rengeteg vér, és Dorio teljesen kétségbeesett.

– Gyere ide, Dorio – nyögte az öreg, egyetlen épen maradt szemét a kisfiúra függesztve –, adnom kell neked valamit.

– Mi a baj, nagyapa?

– Semmi, Dorio. Igazán semmi. – Hogy rácáfoljon, véreset köhögött. A háta mögött álló, álmos arcú kurgusok egyike rosszálló arccal törölte le. – Csak volt egy kis balesetem itt a sikátorokban. Mindig tudtam, hogy nem mindenki szeret engem a kerületben – mosolyogni próbált, de senkit nem nyugtatott meg vele. – Most pedig menni kell. Végérvényel.

Dorióknak akkor még fel sem tűnt, hogy a nagyapja hozzá beszél, egyedül hozzá, mintha mindenki mást ki akarna rekeszteni ebből a beszélgetésből. Úgy tűnt, a többiek nem is igazán érdeklik.

– Ne menj... – kezdte a kisfiú, de Ambro Racchini tekintete elhallgattatta.

– Muszáj, Dorio. Egyszer mindenkinek muszáj, és ha most kell, akkor most. Nem is igazán tiltakozhatom. Majdnem mindent megcsináltam már, amit akartam, s ezt az egyet leszámítva rendezetlen számláim sincsenek.

Fátyolos szemmel nézte az unokáját, mintha hirtelen nem is tudná, mit mondjon neki.

– Békességet érzek. Mást nem. – Egy pillanatra elgondolkodott. – Se kedvem, se erőm nincs, hogy a Kosfejes döntése ellen tiltakozzak. Az ilyen urak hívását nem illik visszautasítani, tudod-e, Dorio?

Valaki fölsírt hátul, de a kisfiú szinte észre sem vette, a fakó arcot, a sáros haját és kezeket figyelte. És a vért.

Csak volt egy kis balesetem itt a sikátorban.

– Gyere közelebb, Dorio. Azt mondják, a test mindig összeszedi magát egy időre, mielőtt búcsút mondana a lelkének, és nem tudom, meddig lesz ez így.

A kisfiú közelebb lépett ahhoz az emberhez, aki most hirtelen egyszere tűnt szívszorítóan ismerősnek és vadidegennek.

– Fogd, ez a tiéd. Tedd el jól! – köhögve a kezéhez kapott, s a vaskos, torz vésetekkel teli aranygyűrűt kezdte feszegetni. Dorio csendesen figyelte, az öreg mérgesen hördülve hártott el minden segítő kezet. Lihegett és újra próbálta, míg végre sikerült. Dorio átlépte az apró vérfolyót, és odaállt az asztal mellé. Most egyvonalba került a szemük.

– Tedd el. A lelkem van benne... a család lelke, úgy vigyázz rá!

Dorio markába szorította a véres, sárral tömött gyűrűt. Nagyapja mosolyogva nézte, ősz, sármocskos haja az arcába hullott.

– Vigyétek innen, eleget látott! – Mintha minden ereje elhagyta volna, döccenve hanyatlott az asztalra.

Dorio csendesen sírva ment vissza anyja oldalán a szobába, háta mögött úgy súgtak össze, mint kísértetek.

* * *

Csendes, napsütéssel fénylő délután volt. A vén gorviki a hátsó kertbe vitette a karszékét, onnan nézett a csatorna túlsó felé. Vastag takarókba és prémekbe bugyoláltak, abraselyem fejkendője az ölében pihent. Shirappa állt mellette prémbéltű köpönyegében, hunyt szemmel élvezte a fáradtarany fényeket. A kert már régen elhervadt, száraz napraforgók és satnya zöldségfélék dülöngéltek mindenütt. A karszékkel szemben halott paradicsomlugas terpeszkedett, akkurátusan kifosztva. A lehullott, elrothadt terméseket is felkapkodták már a madarak.

– Vége, hát, Shirappa? – kérdezte az öreg rekedt szellemhangján.

– Egyelőre, *abradon*. Egyelőre úgy fest, hogy valóban vége van. A szuke fattyak egymás torkának estek, kisebb dolguk is nagyobb annál, hogy velünk foglalkozzanak – a pap az öreg Racchini arcát fürkészte, de semmit nem tudott leolvasni a simára borotvált ábrázatról. A napfény széles pászmákban ömlött végig rajta.

– Bort!

A pap a kis asztalhoz hajolt, vérszínű lavalost öntött a kis cserépkorsóból az öregnek. A száraz kezek lassan nyúltak a pohárért.

– Ki jön?

Még mindig milyen jó a füle, morfondírozott Shirappa és a két közelgő alakot méregette. Dialmo fülönfüggői almazöld fénnel szikráztak, mellette Secchi tömör alakja billegett. Leheletük vígan szállt mögöttük.

– A fiad és az öcséd, *abradon*. A levelet hozzák, hogy aláüsd a pecsétedet.

A vén gorviki nem szólt, csak elmosolyodott. A két férfi várakozón állt meg a szék mellett.

– Erre az oldalamba gyertek, kurafiak, elfogjátok előlem a napot! Semmit sem vágyok most jobban, mint egy kis éltető meleget.

– Most kellene lerohanni őket, Dorio! – Secchi követ arcán elégedett, ravasznak szánt vigyor fénylett fel. – Amíg egymást marják.

A vén gorviki nem akarta feldühíteni magát, hunyt szemmel válaszolt öccsének:

– Tök ül a nyakadon, s mindig is az volt ott, Secchi. Amíg élek, a család magától nem fog a szukékkal háborúzni! Bármint is utálják a másikat, a magamfajta ellen akkor is összefognának, ha épp egymás tökét marják tüzes fogókkal. Marha. Na, mutassátok azt az irományt. Eléggé tisztelettudó?

– Megfelelően, atyám. Ugyanakkor kellőképp elutasító és hűvös is. Ahogy kérted.

– Rendben – szuszogta a lidérchang: – Mutasd már! – Távolabb tartotta magától, hogy könnyebben olvashassa, időnként megcsóválta a fejét, mintha valamilyen hibát látna, de végül elégedetten biccentett. – Rendben. No, hol az a viasz?

Akkurátusan nyomta a levél alá a pecsétgyűrűjét, aztán a csatorna felé nézett. A túlparton kopasz árbócok ringatóztak, a tetejük is alig látszott, jelezve, hogy

éppen apály felé jár. Vörös és fehér csikozású vitorla siklott komótosan az öböl felé, kíváncsi, fehér sirályok kerülgették.

– Láthatja az a kutya-fattya Balladi, hogy nem kellenek a számvevői – morogta az öreg maga elé. Mindig is megvoltunk, eztán is megleszünk nélkülük. Juttasd ezt el hozzájuk, Shirappa! – A vékony pap felé nyújtotta az összetekert irományt.

– Meglesz, *abradon*.

– Ti pedig – fordult a két másik felé –, hozassátok ide mellém Cassirt, de ágyastul! Hadd szívjon már ő is magába valamit ebből a kis fényből. Úgy hiszem, ez lesz az utolsó a hideg előtt. Valahogy érzem. A csontjaimban.

Dialmo és Secchi bólíntottak, és elindultak vissza, a lakótorony felé. A komótosan kapirgáló tyúkok óvatosan kitértek az útjukból. A csatornán sikló vitorlás lassan eltűnt a part menti házak mögött, a dzsadbankház apró zászlaja kihívóan intett a halott paradicsomlugas felé.

(1998)